

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1242²

Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν
1 Ἀπριλίου 2022 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ποιός θὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος μας;

«...Καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλούϊα» (Ἀκάθ. ὕμν. Χ)
Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, σὲ ὅλους τοὺς ναοὺς διαβάζεται ἡ Δ' Στάσις τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Παίρνω ἀφορμὴ ἀπὸ τὸν οἶκο ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ γράμμα Χ: «**Χάριν δοῦναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλούϊα**» (Ἀκάθ. ὕμν. Χ). Τί νοήματα ἔχει αὐτό;

Ὁ ποιητὴς μᾶς καλεῖ **νὰ ἐξοφλήσουμε ἓνα χρέος**. Ποιό εἶνε τὸ χρέος αὐτό; Δύο εἰδῶν χρέη ὑπάρχουν, ὕλικά καὶ πνευματικά-ἠθικά.

Υλικὸ χρέος. Συχνὰ οἱ ἄνθρωποι βρίσκονται στὴν ἀνάγκη νὰ δανειστοῦν **χρήματα** εἴτε ἀπὸ ἄτομα εἴτε ἀπὸ ὀργανισμοὺς καὶ τράπεζες. Αὐτὸς ποὺ δανείζεται λέγεται **ὀφειλέτης**. Καὶ κάθε ὀφειλέτης αἰσθάνεται ντροπὴ ἀπὸ φιλότιμο. Ὅποιος χρωστάει δὲν κοιμᾶται· μέρα - νύχτα ὁ νοῦς του εἶνε πῶς θὰ ἐξοφλήσῃ τὰ γραμμάτια. Κι ὅταν καταφέρνῃ νὰ ἐξοφλήσῃ, ἓνα βάρος φεύγει ἀπὸ πάνω του. Ἄν μάλιστα βρεθῇ κάποιος ἄλλος καὶ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, νιώθει γιὰ 'κεῖνον εὐγνωμοσύνη.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ χρέος **πνευματικὸ-ἠθικὸ**. Ἄν τὸ πῶ στὴ γλῶσσα τῆς Γραφῆς, μερικοὶ θὰ γελάσουν· ἀλλ' αὕτῃ ἡ γλῶσσα λέει τὴν ἀλήθεια. Τὸ πνευματικὸ μας χρέος λοιπὸν ὀνομάζεται **ἁμαρτία**. Τ' ἁμαρτήματά μας, νὰ τὸ χρέος.

Τ' ἁμαρτήματά μας, σύμφωνα μὲ τὸν οἶκο αὐτόν, εἶνε ἀρχαῖα καὶ νεώτερα· «**Χάριν δοῦναι θελήσας ὀφλημάτων ἀρχαίων**», λέει. Ποιό εἶνε τὸ **ἀρχαῖο** χρέος; Στὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας αὐτὸ λέγεται **προπατορικὸ ἁμάρτημα**.

–Μὰ στὸν αἰῶνα μας ἐσὺ μιᾶς γιὰ προπατορικὸ ἁμάρτημα; Ἀστεῖα πράγματα!...

Καθόλου ἀστεῖα. Τὸ **προπατορικὸ ἁμάρτημα** εἶνε τὸ πρῶτο ποὺ ἐμόλυνε τὴ γῆ. Εἶνε αὐτὸ ποὺ διέπραξαν οἱ προπάτορές μας Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ, μέσα στὸν παράδεισο καὶ σὰν ἀκάθαρτη

πηγὴ ρέει ἔκτοτε διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ φτάνει ὡς ἐμᾶς. Καθένας μας, μόλις γεννιέται, εἶνε σὰν ἓνας καρπός, ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς ζωῆς κ' ἔχει μέσα του σκουλήκι. Τὰ βρέφη δὲν ἔχουν δικές τους ἁμαρτίες, εἶνε ἀθῶα· ἔχουν ὅμως μέσα τους τὸ σπέρμα τοῦ θανάτου ἐκείνης τῆς πρώτης ἁμαρτίας. Γι' αὐτὸ τὰ βαπτίζουμε· διαφορετικά, δὲν χρειαζόταν. Τὸ λέει αὐτὸ καὶ ὁ Δαυὶδ· «**ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου**» (Ψαλμ. 50,7). Μέσα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας μου, λέει, εἶμαι ζυμωμένος μὲ τὴν ἁμαρτία.

Ἀφοῦ ὅμως αὐτὰ τὰ κοροϊδεύουν, ἀλλάζω γλῶσσα καὶ λέω, ὅτι τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα διαφορετικὰ ὀνομάζεται **κληρονομικότης**. Κατ' οὐσίαν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Τὴν κληρονομικότητα τὴν παραδέχονται καὶ οἱ ψυχολόγοι. Τὸ παιδί, λένε, δὲν εἶνε τάμπουλα ράζα (tambula rasa), ἓνα ἄγραφο χαρτί. Φέρει μέσα του καταβολές· μαζί μὲ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα ἔχει ροπές καὶ κλίσεις τῶν προγόνων του. Καὶ ἐδῶ εἶνε ἡ μεγάλη **εὐθύνη τῶν γονέων**.

Πῶς ἐγεννῶντο ἄλλοτε τὰ παιδιά! Νήστευαν τρεῖς μέρες τὰ ἀντρόγυνα, ἔκαναν προσευχή, καὶ μετὰ σμίγανε. Τώρα;... Γι' αὐτὸ θέλω νὰ φύγω στὸ Ἅγιον Ὅρος. Βλάσφημοι, ὑλισταί, σαρκολάτραι· ἀπὸ τέτοια ἀντρόγυνα τί περιμένεις; τέρατα καὶ ἐγκληματικά στοιχεῖα θὰ βγοῦν.

Κάθε παιδί, ἂν ἐξετάσῃς, δὲν μοιάζει στοὺς γονεῖς μόνο φυσικῶς, στὸ πρόσωπο· τοὺς μοιάζει πολὺ περισσότερο **ψυχικῶς**, στὴν κακία, στὶς ροπές ποὺ ἔχει. Ἐγώ, ποὺ ἐρευνῶ τὸν ἑαυτό μου, μπορῶ νὰ σᾶς ἀναλύσω καὶ νὰ ἐξομολογηθῶ ἐνώπιόν σας τί βλέπω μέσα στὸ βάθος· ἔχω κακίες καὶ ἀρετὲς τῶν γονέων μου. Τί μυστήριό εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Καὶ πόση εὐθύνη ἔχουν οἱ γονεῖς! Ὁ γάμος δὲν εἶνε ἀπόλαυσις· εἶνε μεγάλη εὐθύνη καὶ θαῦμα δημιουργίας.

Ἕνας Ῥώσος ποὺ δὲν πίστευε στὸ Θεὸ (μαθητῆς τοῦ Μάρξ) ἔγινε πιστός. Πότε; Ὅταν ἡ

γυναίκα του γέννησε τὸ πρῶτο παιδί τους· **ἄμα ἄκουσε τὸ κλάμα, πίστεψε.**

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα ὁ καθένας μας ἔχει καὶ νέες προσωπικὲς ἁμαρτίες πλέον. «*Οὐθεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου, ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς*» (Ἰωβ 14,4-5· πρβλ. 4,17. Παρ. 20,9). **Ὅλοι ἁμαρτάνουμε,** μικροὶ - μεγάλοι· κι ὅσο μάλιστα ἀνεβαίνουμε, τόσο περισσότερο. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν ἕνας ἀπλὸς καλόγερος, ὅχι ἐπίσκοπος ποὺ εἶμαι τώρα κ' ἔχω τόσες εὐθύνες καὶ τόσα βάρη! Ὅσο ἀνεβαίνεις πιὸ ψηλά, τόσο ἁμαρτωλότερος εἶσαι. Ἡ ἐξουσία φθείρει τὸν ἄνθρωπο.

Ἄμαρτάνουν λοιπὸν οἱ πάντες. Νὰ τὸ χρέος μας, ἡ ἁμαρτία. Ἀλλὰ **τί θὰ πῇ ἁμαρτία;** Ἐμένα ρωτᾶτε; Ρωτᾶτε τὴ συνειδήσί σας. Ἡ ἁμαρτία εἶνε παράβασις. Τί παράβασις, ἀστυνομικῶν διατάξεων ἢ νόμων τοῦ κράτους; Εἶνε **παράβασις τοῦ θεοῦ νόμου·** τοῦ ἀγράφου νόμου τῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ γραπτοῦ νόμου, τοῦ Δεκαλόγου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τοῦ τελείου νόμου τῆς Ἐπὶ τοῦ ὅρους ὁμιλίας τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Χρεωμένοι μὲ τίς ἁμαρτίες, μοιάζουμε σὰν τὸ δοῦλο τῆς παραβολῆς τῶν **μυρίων ταλάντων** (βλ. Ματθ. 18,24-35). Κάποτε, λέει, ἕνας βασιλιᾶς κάλεσε τοὺς ὑπηρέτες του, ποὺ δανεῖζονταν συνεχῶς ἀπ' τὸ βασιλικὸ ταμεῖο, νὰ λογαριαστοῦν. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς βρέθηκε νὰ χρωστάῃ μύρια τάλαντα, ποσὸ ἱλιγγιώδες. Δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ, καὶ θὰ τὸν ἔρριχναν στὶς φυλακές. Τὸν σπλαχνίσθηκε ὅμως ὁ βασιλιᾶς καὶ τοῦ χάρισε ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρέος. Σ' αὐτὴ τὴ δεινὴ θέσι εἴμαστε λοιπὸν κ' ἐμεῖς.

Ἀκοῦστε κ' ἕνα ἀνέκδοτο, ποὺ διάβασα ὅταν ἦμουν παιδί στὸ **Γερο-Στάθη** (ἕνα βιβλίο σπουδαῖο, ποὺ διάβαζε κι ὁ Παῦλος Μελάς καὶ σᾶς συνιστῶ νὰ τ' ἀγοράσετε γιὰ τὰ παιδιά σας). Στὴ Ῥωσία ἕνας τσάρος - βασιλιᾶς - ὑπῆρχαν καὶ κακοί, ὑπῆρχαν καὶ καλοί - μιὰ νύχτα εἶπε· Ἄς πάω στὸ στρατόπεδο τῆς Μόσχας, νὰ δῶ τί κάνουν οἱ στρατιῶτες. Πῆγε λοιπὸν. Κοιμόντουσαν ὅλοι. Στὸ κρεβάτι ἐνὸς εἶδε ἕνα χαρτάκι. Σκύβει καὶ τὸ παίρνει. Ὁ **φτωχὸς στρατιώτης,** πρὶν κοιμηθῇ, σκεπτόταν τὰ χρέη τῆς οἰκογενείας του καὶ ἔγραψε· «Χρωστῶ ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἐκεῖ...». Στὸ τέλος ἔκανε ἄθροισι - ἦταν πολλὰ ρούβλια - καὶ σημείωσε· «Ποιὸς θὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος αὐτό;». Ἔτσι ἀποκοιμήθηκε καὶ τὸ χαρτάκι ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια του. Ὁ βασιλιᾶς τὸ διάβασε καὶ συγκινήθηκε. Συμπλήρωσε λοιπὸν ἀπὸ κάτω «Τὸ χρέος σου ἐξοφλήθηκε» καὶ ὑπέγραψε «...τσάρος πασῶν τῶν Ῥωσιῶν». Ὅταν ὁ στρατιώ-

της ξύπνησε καὶ εἶδε τί ἔγινε, ἔκλαιγε ἀπὸ συγκίνησι.

Μὲ καταλάβατε, ἀδελφοί μου; Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ χρεωμένοι στρατιῶτες κι ὁ βασιλεὺς Χριστὸς μᾶς χαρίζει τὸ χρέος **διὰ τῆς μετανοίας.**

Γι' αὐτὸ μὴν πηγαίνετε στὴν **ἐξομολόγησι** ἀπροετοίμαστοι. Εἶνε μεγάλο μυστήριον. Καὶ **ψυχολογικῶς** ἀκόμη συνιστᾶται. Τί εἶνε οἱ ψυχίατροι; Πολλοὶ κοροϊδεύουν τὸν κόσμον μὲ τὰ χάπια. Ἐχουν οἱ ἴδιοι ἀνάγκη ψυχιάτρου. Ψυχίατρος εἶνε ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ἐξομολόγησις εἶνε ἡ ἀρίστη μέθοδος θεραπείας ὅλων τῶν ψυχικῶν νοσημάτων. Πάρτε λοιπὸν ἕνα χαρτάκι, **σημειώστε** ἐκεῖ τὰ χρέη - τ' ἁμαρτήματά σας ἀπὸ τὴ μικρὴ σας ἡλικία μέχρι σήμερα, γιὰ νὰ τὰ ἐξομολογηθῆτε (ἀπὸ 8 χρονῶν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν εὐθύνη του). Γράψτε τίς παραβάσεις τοῦ θεοῦ νόμου· θὰ δῆτε, ὅτι δὲν εἶνε λίγες.

Κάποια νύχτα, λένε, σ' ἕνα μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ὅρους ἕνας καλόγερος ἔγραφε σ' ἕνα χαρτί τ' ἁμαρτήματά του. Ἦταν πολλά, καὶ ὁ διάβολος τὸν φόβιζε ὅτι δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸν σωτηρία. Τὸν ἔπιασε ἀπελπισία. «Εἶμαι χαμένος», λέει· «κρίμα τὰ χρόνια ποὺ ἔκανα ἐδῶ». Ξαφνικὰ εἶδε τὸ ἐξῆς ὄραμα. Ἀπ' τὰ οὐράνια χαμήλωσε σὰν ἀετὸς καὶ ἦρθε μέσ' στὸ κελλί του ὁ Ἑσταυρωμένος. Τότε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ ἔφυγε **μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ τίμιό του αἷμα.** Πέφτει πάνω στὸ χειρόγραφο, τὸ χειρόγραφο γίνεται κομμάτια, καὶ αὐτὸς ἀκούει φωνὴ μυστικὴ· «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι*» (Μάρκ. 2,5). Ὁ Χριστὸς, «*ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 1,29), ἐξώφλησε τὰ χρέη μας, «*καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλούϊα*».

* * *

Ἄν μπορούσα θὰ πλησίαζα τὸν καθένα καὶ θὰ τὸν ρωτοῦσα· Γιατί δὲν πῆγες ἀκόμα νὰ ἐξομολογηθῆς; γιατί δὲν ἐξοφλεῖς τὸ χρέος σου; γιατί δὲν σπεύδεις στὸν πνευματικὸ σου πατέρα νὰ πῆς τὰ κρίματά σου, μικρὰ καὶ μεγάλα, καὶ ν' ἀκούσης· «καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον...»; Σᾶς ὑπενθυμίζω, ὅτι **ἡ προθεσμία τελιώνει.** Νὰ μὴν κηρυχθῇ τὸ γραμματίό σας ἐκπρόθεσμο. Διαμαρτύρομαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς δὲν ἔχετε ἐξομολογηθῇ, σᾶς συνιστῶ· ὑπάρχουν καλοὶ πνευματικοὶ πατέρες, προσπαθήστε νὰ πᾶτε καὶ νὰ πῆτε τὰ κρίματά σας. Μὴ φοβᾶστε· μέγας εἶνε ὁ Θεός· «*...καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλούϊα*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 29-3-1985 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντημσις 7-4-2006, ἐπανέκδοσις 24-2-2022.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 24...

Τετάρτη τῆς Ε' ἐβδομάδος Νηστειῶν
6 Ἀπριλίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Καιρὸς γιὰ ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως

«Βίος ἀνεξέλεγκτος βίος ἀβίωτος» (Σωκράτης)

Τί κάνουμε, ἀγαπητοί μου, συνήθως ὅταν ἀνταμώνουμε κάπου μὲ οἰκεῖους καὶ φίλους; Δὲν ἐννοῶ τί κάνουν κάποιοι ἄλλοι· ἐννοῶ τί κάνουμε **ἐμεῖς**.

Λοιπὸν· μόλις βρεθοῦμε δύο - τρεῖς ἢ σὲ σπίτι ἢ σὲ καφενεῖο ἢ καὶ στὸ δρόμο καὶ στὴν πλατεῖα, **στήνουμε ἀμέσως δικαστήριον**, συγκροτοῦμε δίκη. Γινόμαστε μάρτυρες κατηγορίας, δικασταί, δικηγόροι, εἰσαγγελεῖς. Κατηγορούμενος; Ὁ γείτονάς μας, ὁ συνάδελφός μας, ὁ συμπολίτης μας, ὁ κόσμος ὅλος. **Ὁ κατηγορούμενος ὅμως εἶνε ἀπών**. Μὰ γίνεται ἔτσι δίκη; θὰ ρωτήσετε. Δὲν πειράζει, ἐμεῖς μπορούμε νὰ συνεδριάσουμε· θὰ τὸν δικάσουμε ἐρήμην.

Καὶ ἀρχίζει **τὸ κατηγορητήριον**· οἱ γλῶσσες κόβουν σὰν σπαθιὰ τροχισμένα ἐπάνω στὸ ἀκόνι τοῦ ἄγριου μίσους.

—Αὐτὸς ἔκανε τό... καὶ τό...

Τὰ εἶδαμε ὅλα αὐτὰ ποὺ λέμε; Ὁχι. Τ' ἀκούσαμε ἀπὸ ἄλλου. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐξετάσουμε, χωρὶς νὰ ἐξακριβώσουμε ἐὰν καὶ κατὰ πόσον οἱ κατηγορίες εἶνε ἀληθινές, ἐμεῖς τὶς παραδεχόμαστε ὡς ἀληθινές· παρουσιάζουμε τὰ λόγια ὡς γεγονότα, ὡς ἀδιάψευστα τεκμήρια τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἄλλου. Μὰ καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν τέτοια γεγονότα, ἐμεῖς δὲν δυσκολευόμαστε νὰ τὰ δημιουργήσουμε, νὰ τὰ κατασκευάσουμε. Πῶς τὰ καταφέρνουμε; Δὲν δυσκολευόμαστε. Ἀρκεῖ τὸ ὅτι τὸν μισοῦμε θανάσιμα· καὶ ἀφοῦ δὲν μπορούμε νὰ τὸν δολοφονήσουμε μὲ ὄπλο, θὰ τὸν δολοφονήσουμε μὲ ἄλλο τρόπο, πιὸ ἀποτελεσματικό. Δηλαδή;

Θὰ χρησιμοποιήσουμε ἐναντίον του τὸ ὄπλο τῆς **συκοφαντίας**. Ἄλλως τε, ὅπως λέει κ' ἓνα ῥητό, «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα»· νὰ λάμπη ἡ ἀλήθεια θέλουμε, βρὲ ἀδερφέ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐμεῖς θὰ ...πλαστογραφήσουμε τὴν ἀλήθεια. Τροποποιοῦμε λίγο τὰ στοιχεῖα, διαστρεβλώσουμε «ἐλαφρῶς» τὰ πράγματα.

Θὰ ποῦμε «τὸ σκότος φῶς καὶ τὸ φῶς σκότος» (Ψα. 5,20), θὰ δουλέψῃ λιγάκι ἡ φαντασία. Κ' ἔτσι ὁ ἄλλος, ποὺ τὸν μισοῦμε —καὶ τὸν μισοῦμε γιὰ χίλιες δυὸ ἀφορμές—, στὸ τέλος θὰ παρουσιαστῇ σὰν τέρας ποὺ τὸ γέννησε ὁ ἄδης, καὶ τὸ δικαστήριό μας δὲν θὰ δυσκολευτῇ νὰ ἐκδώσῃ τὶς ἀποφάσεις του. Εὐτυχῶς γιὰ τὸν κατηγορούμενο ποὺ δὲν ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ ἐκτελοῦμε ὅ,τι ἀποφασίζουμε ἐναντίον του μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας· διαφορετικά, δὲν θὰ ζοῦσαν τώρα ἄνθρωποι· γιὰτί ὅλοι, κατὰ τὴν κρίσι μας, εἶνε ἐγκληματικά ὄντα ποὺ πρέπει νὰ ἐκλείψουν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, γιὰ νὰ ζήσουμε ἡσυχὸι καὶ εὐτυχεῖς ἐμεῖς, ἐμεῖς οἱ ἀθῶοι...

Ἐμεῖς οἱ ἀθῶοι; Βεβαίως ἀθῶοι, λευκὲς περιστρεφές!

Ἀλλὰ ποιὸς ἔβγαλε γιὰ ἐμᾶς τέτοια ἀθῶωτική ἀπόφασι; Ποιὸς τὴν ἔβγαλε; **ἐμεῖς οἱ ἴδιοι**. Ἐμεῖς, ποὺ ρίχνουμε καθημερινῶς τοὺς κεραυνοὺς τῆς ὀργῆς μας ἐναντίον τῶν ἄλλων· ἐμεῖς, ποὺ δὲν δεχόμαστε καμμιά δικαιολογία γιὰ πράξεις τῶν ἄλλων· ἐμεῖς, ποὺ εἴμαστε οἱ αὐστηροὶ κριταὶ καὶ τῶν πιὸ ἀθῶων κινήσεων τῶν ἄλλων· ἐμεῖς, ποὺ ζητοῦμε τὴν κεφαλὴ τοῦ ἄλλου ἐπὶ πίνακι. Ἐμεῖς λοιπὸν ξαφνικὰ ἀλλάζουμε· γινόμαστε κριταὶ ἐπιεικεῖς —τί λέω ἐπιεικεῖς;—, γινόμαστε οἱ θερμότεροι **συνήγοροι τοῦ ἑαυτοῦ μας**. Ὑπερασπιζόμαστε τὰ ἔργα μας, καὶ τὰ πιὸ ἐγκληματικά. Ζητοῦμε ν' ἀναγνωρίσουν ὅλοι τοὺς κόπους μας, τὶς θυσίες μας, νὰ μᾶς παρασημοφορήσουν, νὰ στήσουν τὸ ἄγαλμά μας... Γιατί μόνο ἐμεῖς εἴμαστε οἱ καλοὶ, καὶ οἱ ἄλλοι εἶνε πάντα οἱ κακοί.

Νὰ ποιὲς ἀποφάσεις ἐξέδωκε τὸ μεροληπτικὸ δικαστήριό μας· **καταδικάσαμε** ὅλους, καὶ **ἀθῶώσαμε** τὸν ἑαυτό μας.

Ἀλλὰ εἶνε ὁ ἑαυτός μας τόσο ἀθῶος, ὅπως τὸν φανταζόμαστε; Ἀλλοίμονο! Ἐὰν μᾶς φώ-

τιζε ὁ Θεός, ἐὰν ἀνοίγαμε τὰ μάτια μας νὰ δοῦμε, ἐὰν ἀκούγαμε καὶ τὶς κατηγορίες τῶν ἄλλων γιὰ ἐμᾶς· ἐὰν ἀποφασίζαμε, στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου ποὺ σέρνουμε ὅλο τὸν κόσμο, νὰ καθίσουμε κάποτε ἐπὶ τέλους ὡς **κατηγορούμενο τὸν ἑαυτό μας**· ἐὰν θέταμε κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ Εὐαγγελίου τὴ ζωὴ μας, τὴ ζωὴ ἔστω καὶ μιᾶς μόνο ἡμέρας, ὦ τότε πόσο διαφορετικοὶ θὰ ἦμασταν! πόσο θὰ διευρύνουμε τὸ ὀπτικό πεδίο τῆς πληροφορήσεως καὶ τῆς κρίσεώς μας! Τότε, μαζί μὲ τὸ Ῥῶσο φιλόσοφο Ντοστογιέφσκυ, θ' ἀναγκαζόμασταν νὰ ὁμολογήσουμε· **Εἴμαστε ὅλοι ἔνοχοι ἀπέναντι σὲ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα**.

Τί καὶ ἂν δὲν διαπράξαμε ἐγκλήματα μεγάλα; Γιὰ κάθε ἀδικία ποὺ γίνεται πάνω στὴ γῆ, γιὰ κάθε σταλαγματιὰ αἵματος ποὺ χύνεται, γιὰ κάθε ἀμάρτημα ποὺ συντελεῖται, ἔχουμε κ' ἐμεῖς τὸ μερίδιο τῆς ἐνοχῆς μας· **εἴμαστε κ' ἐμεῖς συνυπεύθυνοι**. Γιατί;

Διότι ζοῦμε μέσα στὴν κοινωνία, ἐπηρεάζουμε καὶ ἐπηρεαζόμαστε. Θὰ μπορούσαμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς νὰ περιορίσουμε σὲ κάποιο βαθμὸ τὸ μῖσος καὶ νὰ θερμάνουμε τὴν ἀγάπη· θὰ μπορούσαμε μὲ μιὰ παρέμβασί μας νὰ μειώσουμε λίγο τὴν κακία καὶ νὰ ἐνισχύσουμε τὴν καλωσύνη, **νὰ ἐπεκτείνουμε ἔστω καὶ κατὰ ἓνα βῆμα, ἓνα πόντο, τὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ** ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄς ἐξετάσουμε λοιπὸν τὸν ἑαυτό μας, ἃς τὸν ἐλέγξουμε μὲ ὅσσην αὐστηρότητα ἐλέγχουμε τοὺς ἄλλους· καὶ τότε θὰ δοῦμε τὴν πραγματικότητα.

Ἐὰν δὲν βλασφημήσαμε τὸ Θεό, δὲν διαμαρτυρηθήκαμε ὅμως ποτέ καὶ ὅταν ἀκούσαμε τὸν ἄλλο νὰ βλασφημῇ χυδαῖότατα τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς πίστεώς μας.

Ἐὰν δὲν φονεύσαμε κάποιον, μείναμε ὅμως ἐγκληματικῶς ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροὶ ἐμπρὸς στὴν ἀπερίγραπτη δυστυχία τοῦ πλησίον μας, ὁ ὁποῖος πέθαινε καθημερινῶς δίπλα μας μὲ τὸ λευκὸ θάνατο.

Ἐὰν δὲν μοιχεύσαμε ἐμπράκτως, ἐπιτρέψαμε ὅμως στὸν ἑαυτό μας νὰ βυθίζεται μέχρι ἀηδίας μέσα στὸ βούρκο τῶν αἰσchrῶν λογισμῶν, τῶν ἀνηθίκων βλεμμάτων, τῶν πορνικῶν θεαμάτων, τῶν ἐκφύλων ἀναγνωσμάτων, τῶν ὀργισμῶν μυθιστορημάτων.

Ἐὰν δὲν ρίξαμε ἀνθρώπους στὴ φυλακὴ, δὲν ὠρθώσαμε ὅμως καὶ τὸ ἀνάστημά μας νὰ ποῦμε καὶ νὰ φωνάξουμε γιὰ ὅσους γνωρίζαμε τὴν ἀκεραιότητά τους· Αὐτοὶ εἶνε ἀθῶοι, δὲν ἔχουν φταιξίμο, ἀδίκως εἶνε στὴ φυλακὴ καὶ πρέπει ν' ἀποφυλακιστοῦν...

Ἄνθρωπε! φωνάζει ἓνας σοφὸς πρόγονός μας, ὁ Σωκράτης· ἄρχισε **νὰ ἐξετάζης, νὰ ἐλέγξης καὶ νὰ τιμωρῇς τὸν ἑαυτό σου**. Ἀπὸ ἐκεῖ πρέπει ν' ἀρχίσης, ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι ἀληθινὸς ἄνθρωπος, τίμιος μὲ τὸν ἑαυτό σου καὶ τοὺς ἄλλους, στοιχεῖο θετικό, παράγων εἰρήνης καὶ γαλήνης στὸ περιβάλλον σου. Μόνο ἐὰν ἀναγνωρίσης κ' ἐσὺ τὶς εὐθύνες σου, θ' ἀρχίσῃς νὰ διορθώνεσαι. Γιὰ ν' ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὰ πάθη σου, προσπάθησε ν' ἀποκτήσης τὸ περίφημο **«γινῶθι σαυτόν»**. Ἡ αὐτογνωσία ἦταν γιὰ τοὺς ἀρχαίους ἓνας στόχος, ποὺ τοὺς προετοίμαζε γιὰ νὰ δεχτοῦν τὴν κλῆσι τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ Χριστὸς ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο, πέρα ἀπὸ τὴ γνώσι τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ σὲ **γενναῖες πράξεις**. «Ὅπως θέλετε νὰ σᾶς φέρωνται οἱ συνάνθρωποί σας», λέει, «ἔτσι νὰ φέρεστε κ' ἐσεῖς σ' αὐτούς» (Λουκ. 6,31). Πρὶν λοιπὸν ἀπὸ κάθε ἐνέργειά σου νὰ ρωτᾷς τὸν ἑαυτό σου· Αὐτὸ ποὺ θὰ κάνω ἐγὼ στὸν ἄλλον, θέλω νὰ τὸ κάνῃ ἐκεῖνος σ' ἐμένα; αὐτὸ ποὺ θέλω, εἶνε σύμφωνο μὲ ὅ,τι δίδασκε ὁ Χριστός; Ἐὰν ἀκολουθήσης αὐτὸ τὸν κανόνα, τότε θὰ δῇς πολὺ διαφορετικὰ τὸν κόσμο. Θὰ διώξης ἀπὸ μέσα σου τὸ μῖσος, θὰ πλημμυρίσῃ ἡ καρδιά σου ἀπὸ ἀγάπη γιὰ ὅλα τὰ τέκνα τῆς γῆς.

* * *

Ἀδελφέ! Τὴν Καθαρὰ Δευτέρα εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς **Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς**. Τὴν περίοδο αὐτὴ ἃς στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας. Ὅ,τι ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα σαπρὸ, ἀκάθαρτο, ἐκδικητικό, σατανικό, ἃς πεθάνῃ. Κάθε βράδυ προτοῦ νὰ κοιμηθοῦμε νὰ ἐξετάζουμε τὸν ἑαυτό μας, τί κάναμε, τί καλὸ ἔπρεπε νὰ κάνουμε καὶ δὲν τὸ κάναμε· ἃς ἐλέγχουμε τὴ ζωὴ μας, ἃς αὐτοελεγχώμεθα καθημερινῶς.

Ἔτσι θὰ χτυπηθῇ κατακέφαλα ὁ φαρισαϊσμός, τὸ μεγαλύτερο ἀμάρτημα, ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ. Ἔτσι ἡ ζωὴ μας θὰ ὁμορφύνῃ. Δὲν ἀξίζει νὰ ζοῦμε μιὰ **ζωὴ κτηνώδη**, συρόμενοι ἀπὸ χυδαῖες ὁρμές, ζωὴ ποὺ δὲν τὴν θέτουμε ὑπὸ τὸν καθημερινὸ ἔλεγχο τῆς συνειδήσεώς μας, τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Κυρίου μας.

Ἀδελφοί! ἃς ἀνυψώσουμε τὸν ἑαυτό μας, γιὰ ν' ἀνυψωθῇ καὶ ἡ κοινωνία, ν' ἀνυψωθῇ καὶ ἡ πατρίδα μας, νὰ λάμψῃ πάλι στὴν ἀνθρωπότητα σὰν **φῶς ἐνὸς ψυχικοῦ πολιτισμοῦ**. «Βίος ἀνεξέλεγκτος εἶνε βίος ἀβίωτος», εἶπε ὁ Σωκράτης· καὶ τὸ ῥητὸ αὐτό, ἀφοῦ ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸν Κύριό μας, ἰσχύει καὶ σήμερα καὶ θὰ ἰσχύῃ πάντοτε.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Ἐστία» μὲ τίτλο «Βίος ἀνεξέλεγκτος βίος ἀβίωτος (Σωκράτης)» (Κοζάνη, φ. 11/17-3-1945).
Νέος τίτλος, μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλῶσσα καὶ μικρὴ ἀνάπτυξις 10-3-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνταγμα Κυριακὴ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2455

παραμονὴ τοῦ Μεγάλου Κανόνος
Τετάρτη 6 Ἀπριλίου 2022 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ψυχικὴ ἀναισθησία

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ὥρισε νὰ ψάλλεται ὁ Μέγας Κανὼν. Ἀλλὰ ποιὸς εἶνε ὁ συγγραφέας καὶ ποιό τὸ περιεχόμενο τοῦ Μεγάλου Κανόνος; Στὰ δύο αὐτὰ ἐρωτήματα θ' ἀπαντήσω σύντομα.

● Ὡς πρὸς τὸν συγγραφέα. Ὁ **συγγραφέας** εἶνε ἓνας ἐξαίρετος ἐκκλησιαστικὸς ἄνδρας, ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ἐπίσκοπος Κρήτης (660-740). Γεννήθηκε στὴ Δαμασκὸ ἀπὸ πιστοὺς γονεῖς, τὸν Γεώργιο καὶ τὴν Γρηγορία, καὶ ἔδρασε ὅταν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐσεῖετο ἀπὸ τὴν φοβερὴ αἵρεσι τῶν εἰκονομάχων. Ἀπὸ μικρὸς ἔδειξε **ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὀρθόδοξο πίστι**.

Δεκαπέντε ἐτῶν πῆγε μὲ τοὺς γονεῖς του **στὰ Ἱεροσόλυμα** νὰ προσκυνήσῃ. Ἐκεῖ ἐγένε **μοναχὸς** πιθανῶς στὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὅπου ἔλαβε καλὴ παιδεία. Ἐν συνεχείᾳ λόγῳ τῶν χαρισμάτων του ἐγένε γραμματέας τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου καὶ οἰκονόμος στὸ ναὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κατάρτισί του τὸν ἀνέδειξαν ἓναν ἀπὸ τὰ ἱκανώτερα στελέχη τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας.

Τὸ 685 μαζί μὲ ἄλλους δύο πατέρες ἐστάλη **στὴν Βασιλεύουσα**, γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὰ εὐχαριστήρια Γράμματα καὶ τὴν Ὁμολογία Πίστεως τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων στὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο Πωγωνάτο (668-685) γιὰ τὴν ὀρθὴ στάσι του κατὰ τῶν μονοθελητῶν καὶ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Ἑκτὴ Οἰκουμένη Σύνοδο (680-681). Ἐν συνεχείᾳ παρέμεινε στὴν Κωνσταντινούπολι, χειροτονήθηκε **διάκονος** τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ ὠρίστηκε διευθυντὴς τοῦ Ὁρφανοτροφείου τοῦ ἁγίου Παύλου καὶ τοῦ πτωχοτροφείου στὴν συνοικία τοῦ Εὐγενίου. Ὑπηρέτησε τὴν Ἐκκλησία καὶ ὡς **πρεσβύτερος** στὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο της. Ἐκεῖ σπούδασε σὲ ὅλα τὰ ἀρχαῖα μαθήματα, ἀσκήθηκε στὸν προφορικὸ καὶ γραπτὸ λόγο καὶ ἀπέκτησε σημαντικὴ ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσι.

Τέλος, λόγῳ τοῦ ζήλου του γιὰ τὴν πίστι καὶ τῆς ἀρετῆς του, τὸ 712 ἐξελέγη **ἐπίσκοπος Κρήτης**. Ἐκεῖ ἐποίμανε πολλὰ ἔτη τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ θεοφιλῶς. Φρόντισε τὸ λαὸ σὲ δύσκολες συνθηκὲς, θεομηνίες καὶ σιτοδείες, στήριξε τὴν Ὁρθοδοξία, ἔχτισε ἐκκλησίες, ἐνίσχυσε τὸν μοναχισμό. Τὸ 740 ἐπιστρέφοντας μὲ πλοῖο στὴν Κρήτη ἐκοιμήθη ἐν πλῶ καὶ ἐτάφη στὴν Ἑρεσσὸ τῆς Μυτιλήνης.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ ἀναφέραμε, μὲ τὴν κατάρτισι ποὺ εἶχε διακρίθηκε ἐπίσης ὡς ἐκκλησιαστικὸς **ρήτορας** μὲ τὴν χειμαρρῶδη γλῶσσα του ἐξεφώνησε σπουδαίους ἐορταστικοὺς καὶ ἄλλους λόγους. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη ἐπίδοσίς του εἶνε στὴν **ὑμνογραφία**. Ἐκεῖ ὡς ταλαντοῦχος φύσις διέπρεψε· ἔγραψε πληθὸς ὕμνους καὶ συνέβαλε νὰ καθιερωθῇ τὸ ποιητικὸ εἶδος τοῦ **κανόνος** μὲ τὶς ἐννέα ᾠδὲς καὶ νὰ καταλάβῃ τὴ θέσι τοῦ **κοντακίου**. Τὸ ποίημα, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐγένε ἰδιαίτερως γνωστός, εἶνε ὁ Μέγας Κανὼν, τὸ ἐμπνευσμένο δημιουργήμα ποὺ ἀκοῦμε σήμερα.

● **Τί εἶνε ὁ Μέγας Κανὼν;** Γιὰ νὰ ἐκφραστοῦμε μὲ εἰκόνα, εἶνε ἓνα **κομπολόι** μὲ διακόσες πενήντα (250) χάντρες – πολύτιμα πετράδια· ἢ, σὲ γλῶσσα καλογερικὴ, εἶνε ἓνα **κομποσχοῖνι**. Κάθε καλόγερος ἔχει κομποσχοῖνι μὲ πενήντα, ἑκατό, τριακόσους κόμπους, καὶ σὲ κάθε κόμπο λέει· «**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με**», δηλαδὴ τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» ἢ αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε κι ἀπόψε· «**Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με**». Τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» μπορεῖ νὰ τὸ λέμε κ' ἐμεῖς, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ἔχη τὴ δύναμι ποὺ ἔχουν οἱ προσευχὲς τῶν καλογέρων· αὐτοὶ ὅλη νύχτα κάνουν κομποσχοῖνι κ' ἔτσι ἐκπληρώνουν τὴν ἐντολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου «**ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε**» (Α' Θεσ. 5,17).

Τὸ περιεχόμενο τοῦ Μεγάλου Κανόνος ποιὸ εἶνε; Ὁ Ἀνδρέας Κρήτης ἦταν **ἁγιογραφικός**. Δηλαδὴ τί θὰ πῇ **ἁγιογραφικός**; Διάβαζε τὴν

ἀγία Γραφή με πίστι ὅτι εἶνε βιβλίο τοῦ Θεοῦ, θεόπνευστο, καὶ με μιὰ βαθειὰ αὐτοεξέτασι. Ἀρεσκόμενος δὲ στὴν τυπολογικὴ - μεταφορικὴ ἐρμηνεῖα **ἔβλεπε τὴν ἀγία Γραφή σὰν καθρέφτη** (αὐτὸ τὸ λέει καὶ ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος ἐπίσκοπος Ἰππῶνος). Ὅπως στὸν καθρέφτη βλέπει καθέννας τὸ πρόσωπό του, ἂν εἶνε εὐτρεπισμένο - καθαρὸ, ἔτσι ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ καθρεφτίζεται στὸν πνευματικὸ καθρέφτη τῆς Γραφῆς γιὰ νὰ βλέπη τὴν ἀθλιότητά του. Ὑπ' αὐτὸ τὸ πρῖσμα ἔβλεπε τὴ Γραφή ὁ ἅγιος Ἀνδρέας· ἔτσι διδάσκει νὰ τὴ βλέπουμε κ' ἐμεῖς.

Μελετώντας π.χ. τὴν ἱστορία τῆς **Εὐας** δὲν κατηγορεῖ αὐτὴν, ὅπως κάνουν πολλοί, ἀλλὰ κατηγορεῖ τὸν ἑαυτὸ του. Ἐγὼ εἶμαι, λέει, ἡ Εὐα· με παγιδεύει «ὁ ἐμπαθὴς λογισμὸς» μου ὅπως ἐκείνην ὁ ὄφης (βλ. ψδ' α', τροπάρ. 4 & 5).

Μελετώντας ἐπίσης τὸν **Ἀδὰμ** λέει· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀδὰμ· παρασύρθηκα σὲ παρακοή, φέρω μέσα μου τὸ σύμπλεγμα τῆς ἁμαρτίας, κινδυνεύω τώρα νὰ χάσω τὸν παράδεισο (βλ. α' 3, 6).

Φτάνοντας στὸν **Καὶν**, ποὺ σκότωσε τὸν ἀδελφό του Ἀβελ, λέει· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Καὶν, γιατί σκότωσα ὄχι τὸν ἀδελφό μου ἀλλὰ τὴν ψυχὴ μου (βλ. α' 7, 9· β' 31, 35). Τέτοια συναίσθησι εἶχαν οἱ ἅγιοι. Κατὰ τὴ Γραφή ἄλλωστε, ὅποιος μισεῖ τὸν ἀδελφό του «*ἀνθρωποκτόνος ἐστί*» (βλ. Α' 1ω 3, 15).

Ἐρχεται κατόπιν στὸν **Σαμψών**, τὸν ἥρωα αὐτὸν τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Ἦταν γενναῖος καὶ τόσο δυνατός, ὥστε με μία «*σιαγὸνα ὄνου ἐπάταξε χιλίους ἄνδρας*» (Κριτ. 15, 15)· τρόμος καὶ φόβος τῶν ἀλλοφύλων. Καὶ ὅμως αὐτὸς νικῆθηκε. Πῶς νικῆθηκε; Ἔπεσε στὸν ἔρωτα. Ποιὸν ἔρωτα; Μιᾶς ἀλλοφύλου, τῆς Δαλιδά. Αὐτὴ κατάρθωσε νὰ τὸν παρασύρῃ στὰ δίχτυα τῆς, τῆς φανέρωσε τὸ μυστικὸ τῆς δυνάμεώς του, ὅτι ἡ δυνάμις του ἦταν στὰ μαλλιά του. Ἦταν ναζιραῖος· ὅπως σήμερα οἱ ἱερεῖς δὲν κόβουμε τὰ μαλλιά μας, ἔτσι καὶ οἱ ναζιραῖοι, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένοι στὸ Θεό, δὲν ἔκοβαν τὰ μαλλιά τους. Τὸν κοίμισε ἐπάνω στὰ γόνατά της ἡ αἰσχρὰ αὐτὴ γυναίκα, τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά, καὶ ὅταν παρουσιάστηκαν οἱ ἐχθροὶ ὁ Σαμψὼν δὲν εἶχε πλέον δύναμι· τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἐξευτέλισαν. Λέει λοιπὸν ὁ ἅγιος Ἀνδρέας· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Σαμψών, διότι κ' ἐγὼ κοιμᾶμαι στὴν ἀγκάλη τῆς ἁμαρτίας, ποὺ εἶνε ἡ νοητὴ Δαλιδά, καὶ με τίς ἡδονές της με παρασύρει στὴν χαύνωσι (βλ. στ' 20-21).

Καὶ ὅταν μελετᾷ τὸν βίο τοῦ **Δαυῖδ**, πάλι ἔχει ἀφορμὴ νὰ πῇ· Ἐγὼ εἶμαι σὰν τὸν Δαυῖδ· ὅπως ἐκεῖνος ἀπὸ τὴ θεὰ γυναικὸς ἔπασσε σὲ ἁμαρτήματα μεγάλα, ἐμοίχευσε καὶ φόνευσε, ἔτσι κ' ἐγὼ ἁμαρτάνω καθημερινῶς (βλ. β' 23· ζ' 4, 5).

Βλέπετε, ἀδελφοί μου, τί βάθος ἔχουν τὰ τροπάρια τοῦ Μεγάλου Κανόνος; **Πόσο μακριὰ εἴμαστε** ἀπὸ τὸ κλίμα αὐτό!

Ἐκεῖνο ποὺ φοβᾶται ὁ ἅγιος εἶνε ἡ **ἀμέλεια**, ἡ **ράθυμία** τῆς ψυχῆς· γιατί ἔτσι σιγὰ-σιγὰ πέφτουμε σὲ **ὑπνο**, ποὺ προξενεῖ ὁ λήθαργος τῆς ἁμαρτίας. Γι' αὐτὸ στὸ Μέγα Ἀπόδειπνο παρακαλοῦμε με λόγια τοῦ Δαυῖδ (Ψαλμ. 12, 4-5)· «*Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου*», *Χριστέ ὁ Θεός, «μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρός μου· Ἰσχυσα πρὸς αὐτόν»*.

Ξέρετε πῶς μοιάζει ὁ ὕπνος αὐτός; Στὴν Ἀπὼ Ἀνατολὴ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἀσθένεια. Στὰ δάση ζῇ ἓνα **ἔντομο** μικρὸ σὰν κουνούπι, ἀλλὰ ὅποιον τσιμπήσῃ, τὸν παίρνει ὕπνος θανατηφόρος· κοιμᾶται ἐπὶ μέρες ὁλόκληρες καὶ τέλος πεθαίνει. Πρὸ καιροῦ ἔλεγαν, ὅτι ἔτσι πέθαναν στὴν Κορέα χίλιοι ἄνθρωποι.

Τέτοιο ὕπνο φέρνει στὸν ἄνθρωπο ἡ ἁμαρτία· **κοιμᾶται ὁ ἄθλιος** ἢ στὴν ἀγκάλη κάποιας Δαλιδά, ἢ σὲ ταβέρνες καὶ νυχτερινὰ κέντρα, ἢ σὲ χαρτοπαίγνια καὶ καζίνα. Δὲν πᾶ νὰ τοῦ φωνάζουν «ξύπνα»· **κανένα δὲν ἀκούει**, οὔτε πιστὴ σύζυγο, οὔτε παπᾶδες, οὔτε ἱεροκήρυκες.

Σ' αὐτὸ τὸν κίνδυνο θανατηφόρου ὕπνου ὑποκείμεθα ὅλοι ὡς ἄτομα, ἀλλὰ καὶ ὁμαδικῶς ὡς ἐκκλησία. **Ἐλάχιστοι ἀγρυπνοῦν**. Ὅταν ὑπηρετοῦσα στὸ στρατὸ γνώρισα σπουδαίους ἀξιωματικούς ποὺ εἶχαν νύχτες νὰ κοιμηθοῦν καί, φοβούμενοι αἰφνιδιασμό, γιὰ νὰ νικοῦν τὸν ὕπνο τί ἔκαναν – ἀείμνηστοι ἄνδρες! εἶχαν καρφιά καὶ κεντοῦσαν τὴ σάρκα τους, ματώνανε, γιὰ νὰ μὴν τοὺς πάρῃ ὁ ὕπνος.

Χρειαζόμαστε λοιπὸν κ' ἐμεῖς **ἓνα καρφί**, ὄχι ὑλικὸ ἀλλὰ πνευματικὸ, γιὰ νὰ κεντοῦμε διαρκῶς τὸν ἑαυτὸ μας, νὰ μὴν πέσῃ σὲ πνευματικὸ λήθαργο. Αὐτὸ φοβᾶται ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης καὶ στὸ τέλος ψάλλει σὰν ἀηδὸνι τὸ ὠραιότατο **κοντάκιο** ποὺ λέει·

«*Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσῃται σου Χριστὸς ὁ Θεός,*

ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν». Εἶνε ἔξοχο, προκαλεῖ συγκίνησι. Εἶνε σὰν καρφί, σὰν **ξυπνητήρι** μεγάλο· μόνο **ἀναίσθητοι** δὲν τὸ νιώθουν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἔτσι εἴμαστε πολλοί. Σπάνιο νὰ δῆς ἱερέα εὐλαβῇ, θεολόγο εὐσεβῇ, γυναῖκες καὶ ἄντρες θεοφοβούμενους. Καταντήσαμε νὰ στρέφεται ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας γύρω ἀπὸ τὰ ὑλικά, τὰ σαρκικά, τὰ μάταια. **Ἄς προσέξουμε πολὺ.**

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2456

Ἀκάθιστος ὕμνος
8 Ἀπριλίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Διὰ τῆς μετανοίας στὴ χαρά

«Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει» (Ἀκάθ. ὕμν. Α1)

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀγαποῦν τὴν **Ἐκκλησία. Τὴν κατηγοροῦν**, ὅτι πάλιωσε πιά, εἶνε κάτι ξεπερασμένο, γιατί μὲ τὰ αὐστηρὰ κηρύγματα, τὶς ἀπαγορεύσεις, τὰ ἀσκητικά, τὶς νηστεῖες καὶ τὴ μεταφυσικὴ θεωρία τῆς δὲν ἐμπνέει λένε χαρὰ στὸν κόσμο. Χρειάζεται ν' ἀπαντήσουμε;

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶνε πηγὴ φωτός, ἀγάπης, ἐλευθερίας, δικαιοσύνης, καὶ χαρᾶς. Μία ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ **Ἀκάθιστος ὕμνος** μὲ ὅλα τὰ «χαῖρε» ποὺ περιέχει. Εἶνε μιὰ ἀπήχησι τῆς χαρᾶς ἐκείνης, ποὺ αἰσθάνθηκε ἡ ἀειπάρθενος Μαρία ὅταν «ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε» (Ἀκάθ. ὕμν. Α).

Τὸ πρῶτο μάλιστα «χαῖρε» ποὺ ἀκούγεται στὴν ἀκολουθία αὐτὴ εἶνε **ὕμνος τῆς χαρᾶς**:

«Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει·
χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει» (ἐ.ἀ. Α1).

Ὁ ἄνθρωπος, ἀδελφοί μου, δὲν εἶνε τυχαῖο δημιούργημα· εἶνε ἡ κορωνίδα τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος τὸν ἔπλασε «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» (Γέν. 1,26) καὶ τὸν ἔβαλε νὰ ζῇ **στὸν παράδεισο**, ὅπου ὅλα ἦταν ωραῖα (ἥλιος, σελήνη, ἀστρα, φύσι κ.λπ.). Ὁ-λα ωραῖα, κι ὁ ἄνθρωπος τὸ ωραιότερο ἀπ' ὅλα, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. Εἶνε ἓνα θαῦμα (πῶς λειτουργεῖ τὸ μυαλό, τὰ νεῦρα, οἱ αἰσθήσεις, τὰ ὄργανα). Εἶνε πλάσμα θαυμαστό.

Ἐκεῖ **ὅλα ἀπέπνεαν χαρά**, καὶ πρὸ πάντων ἡ παρουσία τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος «περπατοῦσε» ἀνάμεσα στοὺς πρωτοπλάστους (βλ. ἐ.ἀ. 3,8). **Ὁ ἄνθρωπος** λοιπὸν πλάστηκε γιὰ νὰ ζῇ μέσα στὴ χαρά.

Ἀλλὰ αἰφνης, ὅπως γνωρίζουμε, λόγῳ τῆς παρακοῆς, **ἔχασε τὸν παράδεισο**. Ἐφυγε ἀπὸ κεῖ καὶ ἄρχισε ἡ ζωὴ τῆς ταλαιπωρίας του σὲ τούτῃ τῇ γῇ. Ἔμεινε ὅμως σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς ἡ ἀνάμνησις, ἡ νοσταλγία καὶ ἡ ἀναζήτη-

σι τῆς χαρᾶς ἐκείνης τοῦ παραδείσου. Κάθε ἄνθρωπος, ὅπουδὴποτε στὴ Γῇ καὶ σὲ κάθε ἐποχῇ, **ἀναζητεῖ τὴν χαρά**. Τὸ ψάρι πλάστηκε νὰ κολυμπᾷ στὸ νερό, τὸ πουλὶ νὰ πετᾷ στὸν ἀέρα, κι ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε νὰ ζῇ σὲ χαρά.

Μακριὰ ὅμως ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι πλανήθηκαν. Πίστεψαν πῶς θὰ βροῦν τὴν χαρὰ ἄλλος ἐδῶ κι ἄλλος ἐκεῖ· ἢ στὰ πλούτη, ἢ στὰ ἀξιώματα καὶ τὴ δόξα, ἢ στὶς ἡδονές καὶ τὶς διασκεδάσεις, ἢ στὴ σοφία, στὶς γνώσεις, στὴν ἐπιστήμη, στὶς τέχνες κ.τ.λ.. Τελικὰ ὅμως **ποῦ εἶνε ἡ χαρά**; Ἐλα, ἐσὺ ἐπιστήμη, νὰ σφουγγίσῃς τὰ δάκρυα τῶν ἀνθρώπων! ποῦ ὄχι μόνο δὲν ἐλάττωσες τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπαύξεις, ὥστε σήμερα νὰ πλανᾶται στὰ πρόσωπα μιὰ μελαγχολία.

Μὰ εὐλογητὸς ὁ Θεός! Ὅταν «ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» (Γαλ. 4,4), τότε ἔρχεται ἡ Παναγία, γεννᾷ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὲ τρόπο ἄφραστο ἀνῆρесе τὴν κατὰ τῆς Εὐας, ἔκανε τὴν «ἀρὰν νὰ ἐκλείψῃ» (ἐ.ἀ. Α1). Ὁ Χριστὸς ἔφερε στὸν κόσμον τὴν χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη. Ἄς δοξάσουμε γι' αὐτὸ τὸν Κύριο. Μέσα στὴ θλίψι, τὴν ὀδύνη, τὰ ἐρεῖπια ποὺ ἄφηναν οἱ θεωρίες καὶ τὰ συστήματα, οἱ τεχνητοὶ παράδεισοι, τὰ ψευδῆ ὄνειρα καὶ οἱ ἀπάτες, ἀκούστηκε ὑπερκόσμια φωνή. Ἄγγελος ἀπ' τὰ οὐράνια λέει στοὺς βοσκούς τῆς Βηθλεέμ: «**Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην**», καὶ «πλήθος ἀγγέλων ψάλλουσι» τὸ ἐμβατήριον «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ...**» (Λουκ. 2,10,14). Μετὰ δὲ καὶ τὴν ἀνάστασί του ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶπε στὶς μυροφόρες γυναῖκες καὶ στοὺς μαθητάς του «**Χαίrete**» καὶ «**Εἰρήνη ὑμῖν**» (Ματθ. 26,9. Λουκ. 24,36. Ἰω. 20,19,26).

Λέει ἓνας ἀρχαιολόγος, ὅτι στὴν πρὸ Χριστοῦ ἐποχῇ τὰ ἀγάλματα ποὺ φιλοτεχνούνταν ἔχουν ἀποτυπωμένη στὰ πρόσωπα μιὰ μελαγχολία, μιὰ **ἔλλειψι χαρᾶς**. Μὰ καὶ μετὰ Χριστόν κάποιοι μένουν ἀκόμη σὲ «πρὸ Χριστοῦ» ἐποχῇ. Ἐνας γέρος 80 ἐτῶν εἶπε ὅτι, σὲ ὅλη

του τη ζωή 14 φορές μόνο αισθάνθηκε χαρά. Ένας φιλόσοφος ποιητής του αιώνα μας, όταν τον ρώτησαν πότε αισθάνθηκε χαρά στη ζωή του, είπε, ότι χάρηκε μόνο όταν ως κυνηγός σκότωσε τον πρώτο λαγό. Ένας άλλος πάλι, δικός μας από την περιφέρειά μας, δοκίμασε λίγη χαρά, λέει, όταν του έπεσε ο πρώτος λαχνός (500 εκατομμύρια), αλλά τη νύχτα κρύφτηκε, γιατί άμέσως έσπασαν τα τηλέφωνα συγγενείς και φίλοι ή και έχθροί, να δουν αν μπορούν να ... του πάρουν τα χρήματα.

Δέν υπάρχει λοιπόν χαρά; Είχα διαβάσει ένα μύθο· ότι κάποιος βασιλιάς διέταξε τον υπασπιστή του να γυρίσει τη χώρα, κι όταν βρήκε έναν άνθρωπο που είχε ευτυχισμένος, να πάρει το πουκάμισό του και να του το φέρει. Πήγε λοιπόν παντού· μα όποια πόρτα κι αν χτύπησε, όλοι ήταν δυσχεσμένοι απ' τη ζωή τους. Στο τέλος βρήκε κ' έναν που είπε· —Είμαι ευχαριστημένος, δόξα νά 'χει ο Θεός. —Δός μου το πουκάμισό σου, λέει ο υπασπιστής. —Ένα τό 'χω, δέν το δίνω. Ο μύθος δηλαδή, ότι η χαρά υπάρχει **πιο συχνά σε καλύβες έναρέτων φτωχών**, παρά σε μέγαλα πλουσίων.

Σήμερα αυξήθηκαν οι ψυχασθενείς. Γέμισαν κλινικές. Τα ψυχιατρεία κάνουν χρυσές δουλειές με φάρμακα για τη μελαγχολία και την κατάθλιψη. Μία στατιστική έδειξε, ότι **η Αμερική**, ή χώρα του δολλαρίου και της ευδαιμονίας, έχει τις περισσότερες **αυτοκτονίες**· χιλιάδες αυτοκτονούν κάθε χρόνο εκεί, αλλά και στην Αγγλία και σ' άλλες χώρες.

Αν υπάρχει ένας **αίωνας λύπης και στεναγμών**, είναι αυτός που διανύουμε, για όλους τους απογόνους του Αδάμ και της Εύας. Κι αν ένας άγγελος μάζευε τα δάκρυα που χύνουν μικροί και μεγάλοι, θα σχηματιζόταν μια λίμνη σαν των Πρεσπών.

Δέν υπάρχει αληθινή και **αναφαίρετη χαρά** παρά μόνο κοντά **στο Χριστό**. «*Ἰδοὺ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν*», είπε ο Κύριος (Λουκ. 17, 21). Θέλετε να δῆτε μιὰ αντίθεση; Στὰ ἀνάκτορα τῆς Ῥώμης κατοικοῦσε ἕνας βασιλιάς που εἶχε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε (λεφτά, γυναῖκες, ἡδονές, διασκεδάσεις κ.λπ.), καὶ ὅμως ἐνιωθε τόσο δυστυχισμένος ὥστε ἤθελε ν' αὐτοκτονήσει. Ποιός ἦταν; Ὁ **Νέρων**. Κοντὰ ἐκεῖ, σ' ἕνα ὑπόγειο κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, ἦταν ἕνας φυλακισμένος, κατὰδικος εἰς θάνατον, καὶ περίμενε ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα νὰ ἐκτελεσθῇ, καὶ ὅμως εἶχε τόση χαρὰ ὥστε ἔγραφε· «*Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε*» (Φλ. 4, 4). Ποιός ἦταν αὐτός; Ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**. Διαβάστε τὴν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολή, νὰ τὸ δῆτε.

Χαρὰ δέν εἶνε οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε οἱ διασκεδάσεις, οὔτε τὸ σέξ, ἡ πορνεία καὶ ἡ μοιχεία, οὔτε ἡ ἐπιστήμη· χαρὰ δέν εἶνε οὔτε κι αὐτὴ ἡ οἰκογένεια, ποὺ συχνὰ ἔχει προβλήματα καὶ ποτίζει τὸν ἄνθρωπο πικρὰ ποτῆρια καὶ φαρμάκι. **Πηγὴ χαρᾶς**, γάργαρο ἀθάνατο νερό, **εἶνε ἡ πίστι μας, ὁ Χριστός**.

Ἀμφιβάλλετε; Ὅποιος ἀμφιβάλλει, «ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα»· ἄς κάνη, ὅ,τι ἔκανε ὁ Ῥώσος Ντοστογιέφσκυ. Ἦταν λυπημένος, ἀλλ' ὅταν πίστεψε στὸ Χριστὸ αἰσθάνθηκε νὰ φυτρῶνῃ μέσα του παράδεισος. Βαθεῖα ἡ λύπη, βαθὺς ὁ ἀναστεναγμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Χαρὰ εἶνε μόνο ὁ Χριστός. Ἐκεῖνος ἦρθε καὶ κατήργησε τὴν «*ἀρὰν*» αὐτῇ, τὴν κατὰ τῶν πρωτοπλάστων. Δέν εἶνε αὐτὸ ψέμα· **ὅποιος δοκιμάσῃ, θὰ πεισθῇ**.

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Ἄν θέλετε νὰ αἰσθανθῆτε χαρὰ, —τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ τώρα— πηγὴ χαρᾶς εἶνε καὶ **ἡ περίοδος τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς**, ἡ κατ' ἐξοχὴν περίοδος τῆς μετανοίας.

Δυστυχῶς **δέν ἔχουμε μετάνοια**, δέν ζοῦμε ὅπως θέλει ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἄς ζήσουμε τὸ Χριστό! Ἄν πιστεύουμε στὸ Θεό, ἂν μετανοοῦμε καὶ ἐκτελοῦμε τὸ ἅγιο θέλημά του, τότε θὰ ἔχουμε καὶ χαρὰ.

Νὰ ἐξομολογοῦμεθα τ' ἁμαρτήματά μας· **παρακαλῶ μὴν ἀμελεῖτε τὴν ἐξομολόγησι**.

Νὰ διατελοῦμε **σὲ ἐγρήγορσι καὶ ἐτοιμότητα**. Ἡ Ἀποκάλυψις λέει ὅτι θὰ συμβοῦν μεγάλα γεγονότα. Θὰ γίνῃ καὶ ἕνας τελευταῖος πόλεμος, ὁ «*Ἀρμαγεδών*» (Ἀπ. 16, 16), ποὺ θὰ εἶνε χειρότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς προηγουμένους· θὰ χυθῇ αἷμα πολὺ. Καὶ σεισμὸς μέγας θὰ γίνῃ, πρέπει νὰ περιμένουμε καὶ σεισμό. Νὰ εἴμαστε σὲ ὅλα ἔτοιμοι.

Παρακαλῶ **νὰ προσέχετε καὶ νὰ προσεύχεσθε**. Προσεύχεσθε γιὰ τὴν πατρίδα, γιὰ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ κάθε ἄνθρωπο, γιὰ λαοὺς ποὺ δοκιμάζονται, τέλος καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ γέροντος ἐπισκόπου. **Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσει**.

Ἀπὸ μᾶς λοιπὸν ἐξαρτᾶται, ἀδελφοί μου. Τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες μὴ ζητήσουμε τὴ χαρὰ στὰ μάτια τοῦ κόσμου τούτου. **Ἄς μετανοήσουμε**. Ὅταν διψᾷ κανεὶς, δέν πηγαίνει στὴ θάλασσα νὰ πιῇ νερό· πηγαίνει σὲ πηγὲς μὲ γάργαρο νερά. Ὅλοι διψᾶμε, εἴμαστε μελαγχολοὶ καὶ δύσθυμοι, γιὰτὶ ἔφυγε ἡ χαρὰ. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ μᾶς περιμένει· εἶνε ὁ Χριστός· ὦν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2458

Προηγιασμένη θεία λειτουργία
Τετάρτη πρὸ τῶν Βαΐων 13 Ἀπριλίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὴ φακῇ ἢ τὰ πρωτοτόκια;

«Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος. Ἀλληλούϊα» (Ψαλμ. 33, 9)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, στὴν προηγιασμένη λειτουργία τὸν ψάλτη νὰ ψάλλῃ «Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος. Ἀλληλούϊα» (Ψαλμ. 33, 9). Εἶνε τὸ κοινωνικό. Κοινωνικό λέγεται αὐτὸ ποὺ λένε οἱ ψάλτες ὅταν μέσα στὸ ἱερὸ οἱ κληρικοὶ κοινωνοῦν καὶ ἔξω οἱ λαϊκοὶ ἐτοιμάζονται νὰ μεταλάβουν τὰ ἄχραντα μυστήρια. Τὸ συνηθισμένο κοινωνικό τὶς Κυριακὰς εἶνε «*Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν. Ἀλληλούϊα*» (Ψαλμ. 148,1). Ἀλλὰ ἡ προηγιασμένη θεία λειτουργία, ἐκτὸς τῶν ἄλλων διαφορῶν ποὺ ἔχει, διαφέρει καὶ στὸ κοινωνικό· τὸ δικό της κοινωνικό εἶνε «Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος. Ἀλληλούϊα».

Λίγα λόγια θὰ ποῦμε ἐπάνω σ' αὐτό.

● Τὸ λέμε τώρα ἐμεῖς διὰ τοῦ ψάλτου στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ **ποιὸς τὸ πρωτοεῖπε;** Ὁ πρῶτος ποὺ τὸ εἶπε εἶνε ὁ **προφήτης Δαυὶδ**. Ὅπως θὰ ξέρετε, ὁ Δαυὶδ ἦταν βοσκός· ἔβοσκε στὰ βουνὰ τὰ πρόβατά του παίζοντας φλογέρα. Ἀλλὰ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔκανε ἀπὸ τσοπᾶνο βασιλιά, βασιλιά τοῦ Ἰσραήλ. Ἐγινε ὁ πιὸ ἐνδοξος βασιλιάς· κανένα ὄνομα δὲν ἦταν τόσο σεβαστὸ ὅσο τὸ δικό του.

Ἦταν εὐτυχησμένος; Ὅταν ἦταν τσοπᾶνος, ναί· ὅταν ἔγινε βασιλιάς, δοκίμασε πολλὰ πίκρες. Τὸ πιὸ σημαντικό εἶνε, ὅτι ὡς τσοπᾶνος ἦταν καθαρὸς ἀπὸ ἁμαρτίες, ἐνῶ ὅταν ἔγινε βασιλιάς καὶ ἀνέβηκε στὰ παλάτια καὶ κάθησε στὰ μέγαρα κ' εἶχε ὅλα τ' ἀγαθὰ, τότε **ἁμάρτησε**· στὴν καλύβα δὲν ἁμάρτανε, στὰ παλάτια ἁμάρτησε. Ἐκεῖ διέπραξε **δυὸ μεγάλα ἁμαρτήματα**· σκότωσε ἕναν ἄθῳ ἄνθρωπο, καὶ πῆρε τὴ γυναῖκα τοῦ σκοτωμένου, τὴν ξένη γυναῖκα, αὐτὴν ποὺ ἀνῆκε σ' ἐκεῖνον.

Μετὰ τὸ φόνο καὶ τὴ μοιχεία **ἔχασε τὴ χαρὰ του**. Γιατὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἀφαιρεῖ τὴ χαρὰ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ὅσο ἡ ἁμαρτία. Μπορεῖ νὰ κατοικῇ σὲ παλάτια καὶ στὴν ψυχὴ σου νὰ

ἔχῃ κόλασι, καὶ μπορεῖ νὰ κατοικῇ σὲ καλύβα καὶ μέσα σου νὰ ᾿σαι εὐτυχισμένος. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη εἶνε ἐσωτερικὲς καταστάσεις, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν καρδιά.

Ἦταν λοιπὸν λυπημένος καὶ στενοχωρημένος. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Ὅστερα ἀπὸ ἕναν ἔλεγχο τοῦ προφήτου Νάθαν ὁ Δαυὶδ **μετανόησε εἰλικρινά**· ἔκλαψε, καὶ μετὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυσε γιὰ τ' ἁμαρτήματά του ἦρθε πάλι ἡ χαρὰ στὴν καρδιά του. Καὶ εἶχε μεγάλη χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι, γιατί ἔνιωσε ὅτι ἔχει συγχωρηθῇ ἀπὸ τὸ Θεό, ἔγινε πάλι φίλος τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὴ λοιπὸν **τὴ χαρὰ, ποὺ αἰσθανόταν ὁ μετανωμένος Δαυὶδ**, αὐτὴν **προσπαθεῖ** τώρα μὲ τὸν ψαλμό του **νὰ τὴ μεταδώσῃ** καὶ σὲ κάθε ἄλλον. Ὅπως ἕνας ποὺ βρίσκει μιὰ πηγὴ στὴν ἔρημο καὶ δροσιζεται ἀπὸ τὸ νερό της προσκαλεῖ καὶ ἄλλους νὰ πιοῦν καὶ νὰ δροσιστοῦν, ἔτσι καὶ ὁ Δαυὶδ τώρα καλεῖ τὸν κόσμον ὅλο καὶ λέει· Ἡ χαρὰ, ποὺ ζητᾶτε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, δὲν εἶνε οὔτε στὰ παλάτια οὔτε στὰ μέγαρα οὔτε στὰ λεφτὰ οὔτε στὴ νιότη, οὔτε στὴν ὁμορφιά, πουθενά· ἂν θέλετε χαρὰ, **ἐλᾶτε κοντὰ στὸν Κύριο**, γιὰ νὰ δοκιμάσετε τὴ χαρὰ, ποὺ λείπει ἀπὸ τὸν κόσμον.

«Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι **χρηστὸς ὁ Κύριος**»· ὁ Κύριος εἶνε **καλοκάγαθος, εὐμενής, οἰκτίρμων**. Αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Δαυὶδ λέει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας καὶ μᾶς προσκαλεῖ ὅλους νὰ πλησιάσουμε τὸ Χριστό· Ἐλᾶτε, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες· ἐλᾶτε ὅλοι κοντὰ στὸ Χριστό· **ἐλᾶτε κοντὰ στὴν Ἐκκλησία**, γιατί ἐδῶ εἶνε ἡ χαρὰ, ἡ πραγματικὴ χαρὰ.

Ἄχ, πότε θὰ τὸ καταλάβουμε αὐτό! Τὰ λέμε, ἀλλὰ δὲν μπαίνουν μέσα στὴν καρδιά μας. Κάτι συμβαίνει, κάτι πονηρό, καί, ἐνῶ τὸ λέμε καὶ κηρύττουμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου, ἐν τούτοις δὲν ἔχουμε αἰσθανθῇ αὐτὴ τὴ χαρὰ, αὐτὴ τὴν ἀγαλλίασι ποὺ χα-

ρίζει ὁ Χριστός. Γιατὶ **τὸ ξέρουμε**· τὸ γλυκύτερο στὸν κόσμον εἶνε ὁ Χριστός· δὲν ὑπάρχει ἄλλο· ὅλα τ' ἄλλα εἶνε κατώτερα, εἶνε ἀηδία. Ἀλλὰ ὅπως, ὅταν ἀρρωστήσῃ κάποιος, τότε καὶ τὸ καλύτερο φαγητὸ ἢ γλύκισμα δὲν τοῦ κάνει ἐντύπωσι, τὸ ἀηδιάζει, τὸ ἴδιο κ' ἐμεῖς· ἔτσι ποὺ εἴμαστε ἀρρωστοὶ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, δὲν νιώθουμε τὴ γλυκύτητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἁγίας του Ἐκκλησίας, τὰ λόγια καὶ τὰ μυστήριά του. **Μᾶς κατέχει μιὰ ἀηδία**· πᾶμε στὴν ἐκκλησία, καθόμαστε, ἀκούμε τὰ ὠραῖα τροπάρια καὶ ἀναγνώσματα, –κάθε λέξι στὴν προηγουμένη στάζει μέλι–, καὶ ὅμως δὲν νιώθουμε ἀγαλλίασι. Μᾶλλον στενοχωριόμαστε καὶ δὲν βλέπουμε τὴν ὥρα πότε νὰ βγοῦμε ἔξω.

● Τί συμβαίνει μ' ἐμᾶς; Κινδυνεύουμε νὰ **πάθουμε μεγάλη συμφορά**. Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; εἴμαστε σὰν τὸν **Ἡσαΐ**, τὸν πρωτότοκο γιὸ τοῦ Ἰσαάκ. Ὡς πρωτότοκος δικαιούτο νὰ πάρῃ τὸ μεγαλύτερο μερίδιο τῆς περιουσίας τοῦ πατέρα του. Ἔτσι ἦταν στὴν παλιὰ ἐποχή· τὸ ἀγόρι ποὺ γεννιόταν πρῶτο εἶχε μεγάλη προνόμια - σήμερα αὐτὸ δὲν ἰσχύει, τὰ παιδιὰ εἶνε ὅλα ἴσα κατὰ τοὺς νόμους ποὺ ρυθμίζουν τὰ κληρονομικά. Ὁ **Ἡσαΐ** ὅμως **ἔχασε τὰ πρωτοτόκια**. Γιατί; τί συνέβη;

Ὁ **Ἡσαΐ** γύριζε ἔξω στὴ φύσι γιὰ θηράματα· ὁ μικρότερος ἀδερφός του, ὁ **Ἰακώβ**, ἦταν ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ. Μιὰ μέρα ὁ **Ἰακώβ** μαγεύρεψε φακῇ. Ὁ **Ἡσαΐ** γύρισε ἀπ' τὸ κυνήγι κατάκοπος. Λέει στὸν ἀδερφό του· –Ἐχῶ ἐξαντληθῇ, δός μου ἀπ' αὐτὸ ποὺ μαγεύρεψες. Τοῦ λέει ὁ **Ἰακώβ**· –Δηλώνεις σήμερα, ὅτι μεταβιβάζεις τὰ πρωτοτόκιά σου σ' ἐμένα; –Ἐδῶ ἐγὼ πᾶω νὰ πεθάνω, καὶ τί νὰ τὰ κάνω αὐτὰ τὰ πρωτοτόκια; –Ὁρκίσου μου σήμερα, λέει ὁ **Ἰακώβ**. Ὁ **Ἡσαΐ** τοῦ ὠρκίστηκε καὶ τοῦ παρέδωσε τὰ πρωτοτόκια. Τότε ὁ **Ἰακώβ** ἔδωσε στὸν **Ἡσαΐ** ψωμὶ καὶ φακῇ· ἔφαγε, ἤπιε κ' ἔφυγε. Ἔτσι, γιὰ ἓνα πιάτο φακῇ, **ὁ Ἡσαΐ ξεπούλησε τὰ πρωτοτόκιά του** (βλ. Γέν. 25,27-34). Ἀπ' ἐδῶ ἔμεινε παροιμιώδης ἡ φράσι **«ἀντὶ πινακίου φακῆς»**.

Ἀλλὰ κ' ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ τὸ ἴδιο κάνουμε. Μπροστά μας ἔχουμε πολῦτιμα «πρωτοτόκια», δηλαδή· τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, τὰ ἱερά μυστήρια, τὸν ἅγιο ἄρτο καὶ οἶνο, τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἄχραντα μυστήρια· κ' ἐν τούτοις ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ ἄρτου, **«τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου»** (Ψαλ. 63,1· Ἀπ. 2,17), προτιμοῦμε «ἓνα πιάτο φακῇ»· ἀντὶ γιὰ τὸ μέλι καὶ τὸ γάλα τῆς Ἐκκλησίας μας προτιμοῦμε μερικὲς στιγμιαίες ἡδονές, ποὺ μᾶς προσφέρουν τὰ μάταια πράγματα τοῦ κόσμου. Ἔτσι οἱ Χριστιανοὶ γίνονται νεώτεροι **Ἡσαΐ**. Ὅπως ἐκεῖνος ξεπού-

λησε τὰ πρωτοτόκιά του, ἔτσι ἐμεῖς εὐκόλα δίνουμε στὸν διάβολο τὸ δικαίωμα νὰ ἔχη ἐξουσία ἐπάνω μας. **Εἴμαστε λοιπὸν Ἡσαΐ**, ἐκποιήσαμε σὲ τιμὴ εὐτελεῖ τὰ «πρωτοτόκιά» μας, τὴ σχέσι μας μὲ τὸν Κύριο, τὴν εἰρήνη τῆς ψυχῆς μας.

«Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος». **Σεῖς, ἐκλεκτὲς ψυχές**, ὅσοι ἐκκλησιαάζεστε τακτικά, ὅσοι νηστεύετε καὶ ἐξομολογεῖσθε, ἐσεῖς ποὺ δακρύζετε καὶ ἔχετε ὄρεξι καὶ πόθο νὰ κοινωνήσετε τὰ ἄχραντα μυστήρια· ἐσεῖς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ ἀποτελεῖτε **«τὸ μικρὸν ποίμνιον»** (Λουκ. 12,32), τὸ ἐκλεκτὸ ποίμνιο, ἐσεῖς **εἴστε εὐλογημένοι**, ἔχετε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι. Ἐσεῖς νὰ προσέλθετε νὰ κοινωνήσετε τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶνε τὸ πᾶν, εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμέγα. Ὅποιος ἔχει τὸ Χριστό, εἶνε πλούσιος – ὅποιος δὲν ἔχει τὸ Χριστό, εἶνε φτωχός· ὅποιος ἔχει τὸ Χριστό, ἔχει χαρὰ – ὅποιος δὲν ἔχει τὸ Χριστό, ἔχει λύπη· ὅποιος ἔχει τὸ Χριστό, ἔχει ἀσφάλεια – ὅποιος δὲν ἔχει τὸ Χριστό, ἔχει κίνδυνο καὶ θάνατο.

Σεῖς λοιπὸν, εὐλογημένες ψυχές, **σκεφτῆτε ἀπόψε καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς «Ἡσαΐ»**· ὑπάρχουν πολλοὶ «Ἡσαΐ» γύρω μας. Ἀντὶ πινακίου φακῆς, ἀντὶ στιγμιαίων ἡδονῶν, ἀρνοῦνται τὴ σχέσι μὲ τὸν Κύριο κ' ἔχουν πολλὰ χρόνια νὰ κοινωνήσουν, γιὰτι προτιμοῦν τὸ «πιάτο» τους, τὴ «φακῇ» τους, τὶς ἡδονές καὶ τὶς διασκεδάσεις, τὰ γλέντια καὶ τὰ νυχτερινὰ κέντρα, καὶ θυσιάζουν τὰ «πρωτοτόκια», τὰ πολῦτιμα καὶ ἀνεκτίμητα ἀγαθὰ τῆς μυστικῆς τραπέζης τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς «Ἡσαΐ», τοὺς ἀδελφούς μας ποὺ ζοῦν δίπλα μας, γιὰ τοὺς συνανθρώπους μας ποὺ γιὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο ὁ πονηρὸς δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ πλησιάσουν τὰ ἅγια μυστήρια, γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἐξωμολογήθηκαν ποτέ στὴ ζωὴ τους, παρακαλῶ ἐσᾶς, ἐκλεκτὲς ψυχές, ποὺ πλησιάζετε τὰ θεῖα δῶρα καὶ ἀπολαμβάνετε τὸ οὐράνιο συμπόσιο τοῦ Κυρίου μας, ἐσεῖς ποὺ **«γεύεσθε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος»**, ὅτι ὁ Κύριος εἶνε καλὸς καὶ σπλαχνικὸς καὶ ἐπιεικής, σᾶς παρακαλῶ πολὺ ἀπόψε, ὅταν πᾶτε στὸ σπίτι σας, νὰ κάνετε μιὰ προσεχή. Παρακαλέστε τὸ Θεό, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ «Ἡσαΐ», ποὺ σήμερα δὲν ξέρουν ἄλλη ἀπόλαυσι παρὰ τὸ «πινάκιο τῆς φακῆς», νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς ἀπατηλὲς ἐπίγειες ἡδονές, νὰ γνωρίσουν τὸν Κύριο καὶ νὰ πλησιάσουν τὰ χεῖλη τους στὸ θεῖο ποτήριον, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦν αὐτὸ ποὺ λέει ὁ Δαυΐδ· **«Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος»**.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 19-4-1978 Τετάρτη πρὸ τῶν Βαΐων ἐσπερας, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή καὶ ἐλάχιστη σύντμησις 21-3-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνταγμα Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2460	Κυριακὴ Βαΐων (Ματθ. 21,18-43) 17 Ἀπριλίου 2022 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ ἄκαρπος συκῇ

«...Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῇ» (Ματθ. 21,19)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, ἀρχίζει ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Ἀρχίζει ἐκκλησιαστικῶς· διότι χρονικῶς ἀρχίζει ἀπὸ αὐριο. Ἀλλὰ οἱ ἅγιοι πατέρες, ποὺ ρύθμισαν μὲ σοφία τὴ λατρεία μας, ὥρισαν ὁ ὀρθρος τῆς Μεγάλης Δευτέρας νὰ ψάλλεται τὸ βράδυ τῆς προηγούμενης ἡμέρας, γιὰ νὰ τὸν ἀκοῦνε καὶ οἱ ἐργαζόμενοι. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ μᾶς φωτίσῃ **νὰ ζήσουμε μὲ κατάνυξι τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ**, ἡ ὁποία συγκινεῖ ὅλους· κι αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ἑλληνας ποὺ πῆρε τὸ νόμπελ ἐμπνεύσθηκε ἀπὸ αὐτήν. Σὰς συνιστῶ νὰ ἐφοδιασθῆτε μὲ τὰ σχετικὰ βιβλιαράκια, ὥστε ὄχι μόνο ν' ἀκοῦτε ἀλλὰ καὶ νὰ βλέπετε τὰ λόγια τῶν ὕμνων.

Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ προσέξετε εἶνε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 21,18-43). Διηγεῖται ἓνα θαῦμα, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τ' ἄλλα θαύματα τοῦ Χριστοῦ· ἐκεῖνα ἦταν ἐκδηλώσεις ἀγάπης γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἐνῶ τὸ σημερινὸ εἶνε κεραυνός· **καταράστηκε ὁ Χριστός!** Περίμενε κανεῖς, τὸ γλυκύτατο στόμα του νὰ καταραστῇ ἓνα δέντρο; «*πῶς παραχρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκῇ,*» (Ματθ. 21,20). Ἄς δοῦμε κάπως λεπτομερέστερα τὸ θαῦμα.

Τὸ πρωὶ ἦταν ἡ ἑορτὴ τῶν Βαΐων. Σὰν σήμε-
ρα **ἓνας λαὸς ὑποδέχτηκε** μὲ πρωτοφανεῖς ἐκδηλώσεις τὸν Βασιλέα τῆς δόξης. Κανένας καῖσαρ, στρατηγός, βασιλεὺς ἐπιστρέφοντας νικητῆς ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης δὲν ἐγίνε ἀντικείμενο τόσης ἀγάπης καὶ λατρείας ὅπως ὁ Ἰησοῦς. Τὸν ὑποδέχτηκαν ὅλοι καὶ τὸ «*ῶσαν-νά*» (Ματθ. 21,9) ἔφτανε ὡς τὸν οὐρανό. «**Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔμεινε μέσα στὴν πόλι διδάσκοντας.** Τότε τὸν ἀναζήτησαν καὶ οἱ Ἕλληνες κι ὁ ἴδιος εἶπε τὰ λόγια ἐκεῖνα, ποὺ εἶνε ὁ μεγαλύτερος τίτλος τιμῆς γιὰ τὴ φυλὴ μας· «*Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου*» (ἰω. 12,23).

«Ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ **μόλις βράδιασε ἔφυγε. Γιατί;** Ὅλα διδάσκουν. Δὲν

ἔμεινε, διότι μέσα στὴν πόλι ὑπῆρχαν ἐχθροὶ θανάσιμοι, ἄνθρωποι κακοί, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, ποὺ ἦταν ἀγριώτεροι κι ἀπὸ θηρία· διότι τὸ ἀγριώτερο θηρίο εἶνε ὁ ἄνθρωπος χωρὶς φόβο Θεοῦ. Αὐτοὶ **εἶχαν σκοπὸ νὰ τὸν σκοτώσουν τὴ νύχτα**· κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμα ἡ ὥρα νὰ προσφέρῃ τὸν ἑαυτό του θυσία ὑπὲρ τοῦ κόσμου, δίνοντας καὶ σ' ἐμᾶς παράδειγμα συνέσεως, ἔφυγε τὴ νύχτα ἀπὸ τὴν μαιφόνο πόλι καὶ ἔμεινε ἔξω· στὸ ὑπαιθρο κοιμήθηκε ὁ Χριστός, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα καὶ τ' ἀστέρια (βλ. Λουκ. 21,37).

Μοῦ ἔρχεται μία σκέψις. Ὅπως ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἀσφάλεια στὴν πόλι, ἔτσι προβλέπω ὅτι **θ' ἀδειάσουν μεγάλες πόλεις** ὄχι μόνο τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ· σκυλιὰ μόνο θὰ γαυγίζουν στοὺς δρόμους. Γι' αὐτὸ ἀκοῦς τώρα ὅτι στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴ Ῥωσία ἀνοίγουν σπήλαια, γιὰ νὰ καταφύγουν ἐκεῖ οἱ ἄρχοντες τῆς γῆς. Εἶνε αὐτὸ ποὺ λέει ἡ Ἀποκάλυψις· Ἀνοίξτε, βουνά, καὶ σκεπάστε μας ἀπὸ τὴν ἐρχομένη ὀργὴ τοῦ Θεοῦ (βλ. Ἀπ. 6,15-16).

Νύχτα λοιπόν. Ἐμεῖς, ποὺ θέλουμε νὰ κοιμώμαστε σὲ κρεβάτια ζεστὰ καὶ ἀναπαυτικά, **ἂς σκεφτοῦμε**, ὅτι ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου διανυκτέρευσε κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ γιὰ στρῶμα του εἶχε τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ.

Τὸ πρωὶ ὁ Χριστὸς ἔρχεται πάλι στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ δώσῃ ἀκόμα σφοδρότερα τὴ μάχη κατὰ τοῦ κακοῦ, τοῦ σατανᾶ καὶ τῶν ὀργανωμένων δυνάμεών του. Στὸ δρόμο, λέει τὸ εὐαγγέλιο, «**ἐπείνασε**» (Ματθ. 21,18).

—Πεινάει ὁ Χριστός; θὰ ρωτήσετε. Ὡς Θεὸς εἶνε ἀνενδεής, δὲν ἔχει ἀνάγκη τίποτα, ὅπως ἔχουμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ συγχρόνως ἦταν ἄνθρωπος, καὶ ὡς ἄνθρωπος εἶχε, ὅπως λένε οἱ θεολόγοι, τὰ λεγόμενα **ἀδιάβλητα πάθη**. Ὅπως δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος πεινᾷ, διψᾷ, κουράζεται, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς ἀναπαύσεως, ἔτσι καὶ ὁ Χριστός· ἐκουσίως καὶ

πεινοῦσε, καὶ διψοῦσε, καὶ κουραζόταν, καὶ ἴδρωνε, καὶ αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη ὕπνου.

Πεῖνασε λοιπὸν ὁ Χριστός· κ' ἐκεῖ στὸ δρόμο εἶδε μιὰ συκιά ὀλοπράσινη μὲ πλατεῖα τραχεῖα φύλλα. Πλησίασε γιὰ νὰ βρῇ καρπὸ, τὰ ἄγια χέρια του ἔψαξαν τὰ φυλλώματα, ἀλλὰ δὲν βρῆκε οὔτε ἓνα σῦκο. Καὶ τότε **καταράστηκε τὴ συκιά** καὶ εἶπε· Ποτέ πιά ἀπὸ σένα νὰ μὴ γίνῃ σῦκο (βλ. Ματθ. 21,19). Κι ἀμέσως τὰ πράσινα φύλλα μαράθηκαν, τὸ δέντρο ἔγινε ξερό.

Αὐτὸ εἶνε τὸ θαῦμα.

* * *

Μισεῖ λοιπὸν ὁ Χριστὸς τὰ δέντρα; Ὁχι βέβαια. Τὰ δέντρα εἶνε στόλισμα τῆς γῆς. Ὅλοι ἀγαποῦμε τὸ πράσινο· κ' εἶνε εὐλογημένα τὰ ῥοζιασμένα χέρια ποὺ καλλιεργοῦν τὰ δέντρα καὶ μᾶς τρέφουν ὅλους. Τὰ δέντρα τὰ ἐφτείαξε ὁ Θεός, εἶνε θαῦμα τῆς δημιουργίας. Ἐνα δέντρο φτάνει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Στὴ σελήνη δὲν ὑπάρχει δέντρο· ξηραῦλα, ἐρημιά, Σαχάρα. Ἐδῶ στὴ Γῆ μᾶς τὰ ἔδωσε ὁ καλὸς Θεός, καὶ νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε.

Γιατί, τότε, καταράστηκε τὴ συκιά; **Γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἓνα μάθημα**, λένε οἱ πατέρες. Ὁ Χριστός, δηλαδή, δὲν εἶνε μόνο μακροθυμία καὶ ἀγάπη· **εἶνε καὶ δίκαιος**, μὲ τὴν ἀπόλυτη ἔννοια. Χωρὶς τὴ δικαιοσύνη, ποὺ εἶνε μεγάλη ἀρετὴ, ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ θὰ ἦταν ἀτελής. Καὶ ἀλλοίμονο σὺς κοινωνίες ἂν λείψῃ ἡ αἴσθησι καὶ ἡ δίψα τοῦ δικαίου, ἡ ἀμοιβὴ τοῦ καλοῦ καὶ ἡ τιμωρία τοῦ κακοῦ. «**Δίκαιος**», λοιπὸν, ὁ «**Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἡγάπησεν**» (Ψαλμ. 10,7)· ξήρανε τὴ συκιά, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἓνα δεῖγμα τῆς τιμωρητικῆς δυνάμεώς του, ὅτι **ὁ Θεὸς τιμωρεῖ**.

Ὅταν οἱ μαθηταὶ εἶδαν τὸ δέντρο νὰ ξεραίνεται ἀμέσως, «**παραχρῆμα**», θαύμασαν. Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς ἔδωσε κι ἄλλο μάθημα· «**Ἐὰν ἔχητε πίστιν**», ὅχι μόνο θὰ ξηράνετε τὴ συκιά, ἀλλὰ κι ὅ,τι ἄλλο ζητήσετε στὴν προσευχὴ σας, θὰ γίνῃ, ἀκόμα κι ἂν πῆτε στὸ βουνὸ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πέσῃ μέσα στὴ θάλασσα (βλ. Ματθ. 21,20-22).

Ἡ βαθύτερη, τώρα, σημασία τοῦ θαύματος. Ἡ συκιά εἶνε τὸ **σύμβολο τῶν ἀκάρπων** ἀνθρώπων. Οἱ Ἑβραῖοι ἦταν λαὸς θρησκευτικός· εἶχαν τὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος, θυσίαζαν ἐκατόμβες ζώων, τελοῦσαν κατ' ἔτος ἐορτὲς καὶ πανηγύρεις, νόμιζαν πὼς λατρεύουν ἔτσι τὸ Θεό. Τί μὲ τοῦτο ὅμως; Ὅλα αὐτὰ ἦταν σὰν τὰ φύλλα. Ὡραῖα τὰ φύλλα, ἀλλὰ τὸ σπουδαῖο εἶνε ὁ καρπός· ἂν λείψῃ ὁ καρπός, τὸ δέντρο λέγεται ἄκαρπο, εἶνε πλέον γιὰ τὴ φωτιά (βλ. Ἰω. 15,6). Καὶ ἡ **ἐβραϊκὴ συναγωγὴ**, ἀντὶ νὰ δώσῃ καρπὸ ἀγαθό, σὲ λίγο θὰ διαπράξῃ τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα· θὰ φονεύσῃ τὸν Υἱὸν τῆς Παρθένου,

καὶ αὐτὸ θὰ σκιάσῃ ὅλη τὴν ἱστορία τους. Τὸ ὅτι λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἐξήρανε τὴ συκιά σημαίνει, ὅτι **ἀπορρίπτει πλέον τὴ συναγωγὴ**.

Ὁχι ὅμως μόνο οἱ Ἑβραῖοι –μὴν τὸ πάrouμε μεροληπτικά–, ἀλλὰ **καὶ κάθε λαὸς** ποὺ βαδίζει ἐπάνω στὰ ἴχνη τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ, τὸ ἴδιο κατάντημα θὰ ἔχῃ. Ὑπάρχουν λαοὶ ποὺ θεωροῦνται χριστιανοί. Ὅλη **ἡ Εὐρώπη** θεωροῦνται χριστιανοί (ἔχουν ναοὺς καὶ πάπες καὶ καρδινάλιους μὲ μίτρες καὶ πατερίτσες κ.τ.λ.). Κ' ἐμεῖς **οἱ ὀρθόδοξοι** ἔχουμε ὠραίους ναοὺς, κι ἀνάβουμε κεριά, καὶ προσκυνοῦμε εἰκόνες, καὶ δακρῦζουμε κάποτε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ... Ἀλλὰ τί εἶν' αὐτά; Φύλλα καὶ πάλι φύλλα· ἐξωτερικὴ εὐσέβεια. Ὁ Χριστὸς ζητάει καρπὸ, βάθος καρδιάς, ἐσωτερικὴ πίστι, φρόνημα ταπεινὸ, ἀγιωσύνη σταυρικὴ.

Ἄκαρπη συκιά ὅμως –ἐπιτρέψτε μου νὰ φτάσω στὸ βάθος τῆς ὑποθέσεως– **εἴμαστε κ' ἐμεῖς**· κ' ἐγὼ ποὺ παρουσιάζομαι ἐνώπιόν σας ὡς διδάσκαλος τοῦ εὐαγγελίου, κ' ἐσεῖς ποὺ μ' ἀκοῦτε. Ἐὰν δὲν προσέξουμε, κινδυνεύουμε ν' ἀπορριφθοῦμε κ' ἐμεῖς σὰν τὴν ἄκαρπη συκιά ποὺ ἐξήρανε ὁ Χριστός.

* * *

Τελείωσα, ἀγαπητοί μου. «**Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκὴ**»· θέλω αὐτὲς οἱ λίγες λέξεις **νὰ ἐντυπωθοῦν βαθεῖα** στὴν καρδιά σας.

Σὰς παρακαλῶ ἀπόψε, ὅταν πᾶτε στὸ σπῖτι, προτοῦ νὰ κοιμηθῇτε, σκεφτῇτε ὅτι ὁ Χριστὸς τέτοιες μέρες κοιμήθηκε στὸ ὕπαιθρο καὶ τέλος ἔκλινε τὴν κεφαλὴ του ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ σταυροῦ· ἐμεῖς στὸ προσκέφαλό μας, καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου ἐπάνω στὸ ἀγκάθινο στεφάνι. Μόνο χυδαῖες ψυχὲς μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ἀγαποῦν. Ὅ,τι ὠραῖο, ὑψηλὸ καὶ μεγάλο, ὅ,τι ὑπέροχο καὶ οὐράνιο, εἶνε ἐν τῷ Χριστῷ. **Ἀς τὸν δοξάσουμε γιὰ τὴ μακροθυμία του**.

Προτοῦ νὰ κοιμηθοῦμε, ἂς ἀνοίξουμε τὴν Καινὴ Διαθήκη στὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴ καὶ ἂς διαβάσουμε αὐτὰ ποὺ λέει γιὰ τοὺς **καρποὺς τοῦ ἁγίου Πνεύματος**. Ἐννέα καρποὺς ἀναφέρει ἐκεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ πρῶτος καρπὸς εἶνε ἡ **ἀγάπη** καὶ οἱ ἄλλοι μὲ τὴ σειρά εἶνε· **ἡ χαρὰ, ἡ εἰρήνη, ἡ μακροθυμία, ἡ χρηστότης, ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ πίστις, ἡ πραότης, ἡ ἐγκράτεια** (Γαλ. 5,22). Ὑπέροχες ἀρετές. Ἐχουμε τοὺς καρποὺς αὐτοὺς; ὦ Χριστέ, εἴμαστε **δέντρα ἄκαρπα**. Ἀλλὰ σύ, ποὺ γνωρίζεις νὰ μπολιάζῃς τὰ δέντρα, μπόλιασε κ' ἐμᾶς μὲ τὸ τίμιο αἷμα σου, καὶ ἀπὸ δέντρα ἄκαρπα κάνε μας καρποφόρα, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2461

Μεγάλη Δευτέρα (Ματθ. 22,15 – 23,39)
18 Ἀπριλίου 2022 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Λόγος καυστικός πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους

«Ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος» (Ματθ. 23,38)

Αγαπητοί μου (ὁρατὸ καὶ ἀόρατο ἀκροατή-
ριο), σύντομη θὰ εἶνε ἡ ὁμιλία· ὅσο ἀντέ-
χουμε. Γέρασα καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀναλύω ὅπως
ἄλλοτε τὰ ἔξοχα νοήματα. Σήμερα, πού τελεί-
ται ὁ ὄρθρος τῆς Μεγάλης Τρίτης, ἡ περικο-
πὴ τοῦ **εὐαγγελίου** (βλ. Ματθ. 22,15–23,39) εἶνε **λόγος ἐ-**
λεγκτικός· ἀστράφτει καὶ βροντᾷ ὁ Κύριος.

Προσπάθησαν οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι
νὰ παγιδεύσουν τὸ Χριστό, ἀλλ' ἀποστομώθη-
καν. Κάθησαν στὴ θέσι τοῦ Μωυσῆ καὶ θέ-
λουν νὰ λέγωνται διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί,
ἀλλὰ ὁ μόνος διδάσκαλος καὶ καθηγητὴς εἶνε
ὁ Χριστός. Καὶ μετὰ ὅλοι αὐτοί, πού δυστυ-
χῶς ἐπηρέαζαν τὸ λαὸ τῶν Ἱεροσολύμων, **ἄ-**
κουσαν ἐκεῖνα τὰ ὀκτῶ «οὐαί» (βλ. ε.ἀ. 23,13-36).

α'. «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑ-
ποκριταί»· κατατρῶτε τὰ ὑπάρχοντα τῶν φτω-
χῶν χρηρῶν, ἐνῶ συγχρόνως παριστάνετε τὸν
εὐλαβὴ κάνοντας μακρὰς προσευχάς (βλ. ε.ἀ. 23,13).

β'. Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ φαρι-
σαῖοι ὑποκριταί, γιατί κλείνετε στοὺς ἀνθρώ-
πους τὸ δρόμο γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν·
οἱ ἴδιοι δὲν εἰσέρχεσθε, ἐμποδίζετε ὅμως καὶ
τοὺς ἄλλους πού θέλουν νὰ μποῦν (βλ. ε.ἀ. 23,14).

γ'. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑ-
ποκριταί· διασχίζετε στεριὰς καὶ θάλασσες γιὰ
νὰ φέρετε ἓναν εἰδωλολάτρη στὴν πίστι σας,
κι ὅταν τὸν φέρετε, αὐτὸς γίνεται χειρότε-
ρος ἀπὸ σᾶς καὶ ἄξιος γιὰ τὴν κόλασι (βλ. ε.ἀ. 23,15).

δ'. Ἀλλοίμονό σας, τυφλοὶ ὁδηγοί, γιατί κο-
στολογεῖτε τὶς ἀμαρτίες ἀνάλογα μὲ τὴ φιλαρ-
γυρία σας· λέτε ὅτι ὅποιος ὀρκιστῇ στὸ ναὸ
δὲν εἶνε τίποτα, ὅποιος ὅμως ὀρκιστῇ στὸ χρυ-
σὸ τοῦ ναοῦ αὐτὸς ὀφείλει – μὰ ὁ ναὸς εἶνε
ἐκεῖνος πού ἀγιάζει τὸν χρυσό· καὶ ὅποιος ὀρ-
κιστῇ στὸ θυσιαστήριο δὲν εἶνε τίποτα, ὅποι-
ος ὅμως ὀρκιστῇ στὸ δῶρο πού εἶνε πάνω στὸ
θυσιαστήριο αὐτὸς ὀφείλει – μὰ τὸ θυσιαστή-
ριο εἶνε ἐκεῖνο πού ἀγιάζει τὸ δῶρο. Ὅποιος
λοιπὸν ὀρκιστῇ στὸ θυσιαστήριο ὀρκίζεται σ'

αὐτὸ καὶ σὲ ὅ,τι ὑπάρχει ἐπάνω του· καὶ ὅποι-
ος ὀρκιστῇ στὸ ναὸ ὀρκίζεται σ' αὐτὸν καὶ σ'
ἐκεῖνον πού κατοικεῖ ἐκεῖ· καὶ ὅποιος ὀρκιστῇ
στὸν οὐρανὸ ὀρκίζεται στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ
καὶ σ' αὐτὸν πού κάθεται σ' αὐτόν (βλ. ε.ἀ. 23,16-22).

ε'. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑπο-
κριταί· δίνετε στὸ ναὸ τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ τὶς
μικροκαλλιέργειές σας (δυόσμο, ἄνηθο, κύμινο),
κι ἀφήσατε τὰ σοβαρώτερα πού ὀρίζει ὁ Νό-
μος, «τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν»
(τὴ δικαιοσύνη, τὴν εὐσπλαχνία, τὴν τιμιότη-
τα). Μὰ πρέπει νὰ τηρηθοῦν καὶ αὐτὰ καὶ ἐκεῖνα.
Ἐνῶ εἴστε τυφλοί, ἐσεῖς ὁδηγεῖτε ἄλλους· προσ-
έχετε τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, ἐνῶ παρατρέχε-
τε τὰ μεγάλα καὶ σοβαρά· στραγγίζετε τὸ κου-
νούπι, μὰ τὴν καμήλα τὴν καταπίνετε (βλ. ε.ἀ. 23,23-24).

στ'. Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖ-
οι ὑποκριταί· καθαρίζετε ἀπ' ἔξω τὸ ποτήρι καὶ
τὸ πιάτο, ἀπὸ μέσα ὅμως (λόγῳ τῶν κλοπῶν
σας) εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ ἀρπαγὴ καὶ ἀδικία. Φα-
ρισαῖε τυφλέ, καθάρισε πρῶτα τὸ ἐσωτερικό,
γιὰ νὰ γίνῃ καθαρὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό (βλ. ε.ἀ. 23,25-26).

ζ'. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑπο-
κριταί, γιατί μοιάζετε μὲ τάφους πού ἀπ' ἔξω
εἶνε ὡραῖοι, ἀβεστωμένοι ἢ καλυμμένοι μὲ μάρ-
μαρα, ἀλλ' ἀπὸ μέσα εἶνε γεμᾶτοι νεκρὰ κόκκα-
λα καὶ κάθε ἀκαθαρσία· ἔτσι κ' ἐσεῖς ἀπ' ἔξω
φαίνεστε στοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι, ἀλλ' ἀπὸ μέ-
σα εἴστε γεμᾶτοι ὑποκρισία καὶ ἀνομία (βλ. ε.ἀ. 23,27-28).

η'. Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖ-
οι ὑποκριταί· γιατί οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους
τῶν προφητῶν καὶ στολίζετε τὰ μνημεῖα τῶν
δικαίων, καὶ λέτε· Ἄν ζούσαμε στὰ χρόνια τῶν
πατέρων μας, ἐμεῖς δὲν θὰ συμμετείχαμε στὴ
θανάτωσί τους. Ὁμολογεῖτε ἔτσι μόνοι σας,
ὅτι εἴστε παιδιὰ ἐκείνων πού ἐφόνευσαν τοὺς
προφῆτες· ξεπεράστε λοιπὸν ἐσεῖς τώρα σὲ
ἐγκληματικότητα τοὺς πατέρες σας (μ' αὐτὸ
πού ἐτοιμάζεστε νὰ κάνετε, δηλαδὴ νὰ θανα-
τώσετε ἐμένα πού ἔστειλα τοὺς προφῆτες).
Φίδια καὶ γεννῆματα ὀχιῶν, πῶς νὰ γλυτώσε-

τε ἀπὸ τὴν καταδίκη τῆς κολάσεως; Γιατὶ νά, σᾶς στέλνω προφῆτες καὶ σοφοὺς καὶ διδασκάλους, καὶ πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς θὰ τοὺς θανατώσετε καὶ θὰ τοὺς σταυρώσετε καὶ θὰ τοὺς μαστιγώσετε στὶς συναγωγές σας καὶ θὰ τοὺς καταδιώξετε· καὶ ἔτσι θὰ πέση ἐπάνω σας ἡ εὐθύνη γιὰ τὸ αἷμα ὅλων τῶν δικαίων ποὺ χύθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀπὸ τὸν Ἀβελ, μέχρι τὸν Ζαχαρία τὸν ὁποῖο φονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀλήθεια σᾶς λέω, θὰ ἔρθουν ὅλα αὐτὰ ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ γενεά (βλ. ἔ.ἀ. 23,29-36).

Αὐτὰ εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους, κι αὐτοὶ ἀκούγοντάς τον ὠργίζονταν περισσότερο. Τέλος στρέφει τὸν λόγο πρὸς τὴν ἀγία πόλι, **τὸ κέντρο τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ**, καὶ μὲ πόνο ἀλλὰ καὶ προφητικὸ λόγον ἀναγγέλλει·

«**Ἱερουσαλήμ Ἱερουσαλήμ**», ποὺ θανατώνεις τοὺς προφῆτες καὶ λιθοβολεῖς αὐτοὺς ποὺ σοῦ στέλνει ὁ Θεός! «*ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου..., καὶ οὐκ ἠθελήσατε. ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος*» (ἔ.ἀ. 23,38). Σᾶς ἀγάπησα, ἔκανα θαύματα μεγάλα, τώρα καὶ γιὰ σᾶς πορεύομαι πρὸς τὴν ὑπέρτατη θυσία. Πόσες φορές θέλησα νὰ σᾶς μαζέψω κοντά μου ὅπως ἡ ὄρνιθα τὰ πουλάκια κάτω ἀπ' τὰ φτερά της, «*καὶ οὐκ ἠθελήσατε*». Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν θελήσατε, τώρα σᾶς ἐγκαταλείπω. Θὰ ἐρημωθῆτε, «*ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος*». Σᾶς τὸ λέω, δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναδῆτε πλέον παρὰ μόνο ὅταν θὰ ξαναέρθω νὰ κρίνω τὸν κόσμον καὶ τότε θέλοντας καὶ μὴ θὰ πῆτε «*Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου*» (βλ. ἔ.ἀ. 23,37-39).

Αὐτὰ εἶπε τότε ὁ Χριστός· καὶ σὲ λιγώτερο ἀπὸ σαράντα χρόνια, **τὸ 70 μ.Χ., ὁ λόγος του ἐκπληρώθηκε**. Οἱ ῥωμαϊκὲς λεγεῶνες τοῦ αὐτοκράτορος Τίτου (39-81 μ.Χ.) πολιορκήσαν τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐπese δυστυχία μέσα στὴν πόλι καὶ πείνα τρομερή. Ὁ Ἰουδαῖος ἱστορικὸς Ἰώσηπος γράφει τὸ πρωτάκουστο, ὅτι μία μάνα ἔσφαξε τὸ παιδί της, τὸ ἔψησε καὶ τὸ ἔφαγε! Κι ὅταν οἱ Ῥωμαῖοι μπῆκαν μέσα, δὲν ἄφησαν «*λίθον ἐπὶ λίθον*» (Ματθ. 24,2)· κατέστρεψαν δρόμους, ἀνέσκαψαν πλατεῖες, γκρέμισαν σπίτια, ἰσοπέδωσαν τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πιλάτου καὶ τὰ μέγαρα τοῦ Ἀννα καὶ τοῦ Καϊάφα. Καὶ τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ, **σταύρωσαν!** σταύρωσαν πληθὸς Ἑβραίους· σταύρωναν μέχρι ποὺ τελείωσαν τὰ ξύλα· τότε μόνο σταμάτησαν. Ἐμειναν μόνο κάτι χαλάσματα· ἐκεῖ κάθε Σάββατο πηγαίνουν οἱ Ἑβραῖοι καὶ κλαῖνε γιὰ τὴν ἐρήμωσι τῆς πόλεως. Ἔτσι ἡ προφητεία τοῦ Χριστοῦ ἐκπληρώθηκε.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων οἱ Ῥωμαῖοι γκρέμισαν

καὶ τὸ **ναὸ τοῦ Σολομώντος**, τὸ καύχημα τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας. Ἐκαναν βέβαια ἀπὸ τότε οἱ Ἰσραηλιῖτες προσπάθειες νὰ τὸν ξαναχτίσουν, μέχρι στιγμῆς ὅμως δὲν τὸ κατάρθωσαν. Καὶ ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης (332-363 μ.Χ.) —ὄχι ἀπὸ πίστι στὸν Ἰουδαϊσμό ἀλλὰ ἀπὸ μῖσος πρὸς τὸν Χριστιανισμό— ἔκανε ἀπόπειρα νὰ τὸν ἀνοικοδομήσῃ, μὰ κι αὐτὸς ἀπέτυχε. Καὶ ἐνῶ ἐδῶ μικρὰ φτωχὰ χωριά μας ἔχουν ναό, οἱ πᾶμπλουτοι Ἑβραῖοι δὲν ἔχουν, καὶ ὀδύρονται.

Ἀλλὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει, ὅτι θὰ ἔρθῃ ἡμέρα ποὺ καὶ αὐτοὶ **θὰ μετανοήσουν καὶ θὰ πιστέψουν στὸ Χριστό**· καὶ ἡ μετάνοιά τους θὰ εἶνε σημεῖον, εὐλογία, προάγγελος εὐτυχέστερας περιόδου τῆς ἀνθρωπότητος (βλ. Ρωμ. 11,12-36).

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ πῶ ἀπόψε. Ἄν τώρα στὴ θέσι μου ἐρχόταν κάποιος ἄλλος, **ἓνας ἀσκητῆς** τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ζοῦν στὴν ἔρημο, νηστεύουν, προσεύχονται κ' εἶνε ἄνθρωποι ἅγιοι - πνευματικοί, **θὰ ἐπαναλάβανε τὰ «Οὐαί»**, ὄχι πιά γιὰ τοὺς Ἰουδαίους ἀλλὰ γιὰ ἐμᾶς τοὺς **Χριστιανούς Ἕλληνες** (πού, μετὰ ἀπὸ τὸν παλαιὸ Ἰσραήλ, εἴμαστε κ' ἐμεῖς λαὸς τοῦ ἐκλεκτοῦ - περιούσιος καὶ εὐλογημένου). Θὰ ἐκσφενδόνιζε λοιπὸν τὰ «οὐαί»·

● Πρῶτον ἐναντίον τῶν **διδασκάλων** (κατηχητῶν, ἱεροκηρύκων, ἱεραρχῶν, ἀρχιεπισκόπων, πατριαρχῶν)· «*Οὐαὶ ὑμῖν, ὑποκριταί*», γιὰτὶ αὐτὰ ποὺ διδάσκετε δὲν τὰ ἐφαρμόζετε.

● Δεύτερον ἐναντίον τῶν **κληρικῶν** ἐκεῖνων ποὺ ἐκμεταλλεύονται ἰδιοτελῶς τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τῶν ἀνθρώπων ἀποβλέποντας στὸ χρήμα. Στὴν περιφέρειά μας προσπαθήσαμε νὰ κόψουμε τὰ λεγόμενα «τυχερά» τῶν ἱερέων· συναντοῦμε μεγάλη ἀντίδρασι.

● Τρίτον κατὰ τῶν **Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων**. Ἀλλοίμονό σας, θὰ μᾶς ἔλεγε· ἔξωθεν φαίνεστε ωραῖοι, τηρεῖτε μερικὲς ἐντολές, ἀλλὰ τίς μεγάλες ἐντολές τίς καταπατεῖτε. Γι' αὐτὸ «*ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας*» (Ἐφ. 5,6. Κολ. 3,6). Ὅταν κάποιοι Ἕλληνες ζήτησαν νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦ, ἐκεῖνος εἶπε· «*Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου*» (ἰω. 12,23). Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες τὸν δοξάζουμε ἄραγε; Τὸ δείχνουν λόγια καὶ πράξεις μας. Τὰ μεγάλα ἀμαρτήματά μας εἶνε βλασφημίες, διαζύγια, ἐκτρώσεις. Γι' αὐτὸ μᾶς ἀξίζει ν' ἀκούσουμε· Οὐαὶ ὑμῖν, δολοφόντοι, μοιχοί, βλάσφημοι.

«**Μετανοεῖτε**», Ἕλληνες, **ἔρχεται τιμωρία!**

Μικροὶ καὶ μεγάλοι νὰ πλησιάσουμε τὸν Κύριο ἐν συντριβῇ· καὶ νὰ μᾶς ἀξιῶσιν νὰ κοινωνήσουμε τὰ ἄχραντα μυστήρια ὑμνοῦντες αἰωνίως Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 25-4-1994 βράδυ, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησης 15-3-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογον Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2462

Μεγάλη Τρίτη βράδυ
19 Ἀπριλίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ

«Καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ἀποσμήξω τούτους
δὲ πάλιν τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις» (δοξ. ἀποστίχ. αἰν. Μ. Τετάρτης)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Μεγάλη Τρίτη. Ὅπου εἶνε Ὁρθοδοξία, οἱ Χριστιανοὶ **τρέχουν στὴν ἐκκλησία**, ν' ἀκούσουν ἓνα ὁμορφο τραγούδι, τραγούδι ποὺ δὲν μοιάζει μὲ τ' ἄλλα. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ τραγούδια τῆς· ἄλλα τραγουδοῦσαν οἱ παπποῦδες σας, ἄλλα οἱ πατέρες σας, ἄλλα τραγουδοῦτε ἐσεῖς, καὶ ἄλλα θὰ τραγουδήσουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια σας ὅταν κ' ἐσεῖς θὰ εἴστε πιά γέροντες. Τὸ τραγούδι ὅμως αὐτό, ποὺ γράφτηκε τὸν 9ο αἰῶνα (βλ. Μ. Πατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 463), βάσταξε καὶ βαστάει – πόσο· πάνω ἀπὸ χίλια χρόνια· καὶ θὰ βαστάξῃ ἀκόμα, ἕως ὅτου τρέχουν ποτάμια στὴ γῆ καὶ λάμπουν ἀστέρια στὸν οὐρανό. Τὸ τραγούδι αὐτὸ τῆς Ἐκκλησίας μένει ἀθάνατο· εἶνε **τὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς**.

Πᾶμε πίσω, σ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Στὴν **Κωνσταντινούπολι** ἦταν τότε **βασιλιάς** ἓνας νέος, ὁ Θεόφιλος (829-842), γυιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ. Ἦταν εἰκοσιπέντε - εἰκοσιέξι ἐτῶν, καὶ ἔπρεπε νὰ παντρευτῇ. Τὸ 830 λοιπὸν ἡ μητέρα του, ἡ Εὐφροσύνη, φρόντισε νὰ συγκεντρωθοῦν ἀπ' ὅλο τὸ βασίλειο οἱ καλύτερες κοπέλλες. Ἐπρεπε νὰ τίς κοσμοῦν τρία προσόντα· ὁμορφιά, μὀρφωσι καὶ πίστι Χριστιανική. Παραπάνω ἀπὸ τὴν ὁμορφιά εἶνε ἡ μὀρφωσι, καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴ μὀρφωσι ἡ πίστι. Κοσκίνισαν λοιπὸν ὅλη τὴν αὐτοκρατορία καὶ μάζεψαν τὸν ἄνθο. Καὶ **νᾶτες τῶρα ὅλες ἐκεῖ** ντυμένες σεμνὰ καὶ παρατεταγμένες στὴν αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων. Ὁ Θεόφιλος κρατοῦσε ἓνα χρυσὸ μῆλο, τὸ ὁποῖο θὰ ἔδινε σ' ἐκείνην ποὺ θὰ διάλεγε ὡς σύντροφο τῆς ζωῆς του καὶ βασίλισσα.

Προχώρησε βλέποντας προσεκτικὰ μία - μία τὴν κάθε νέα. Σὲ μιὰ στιγμή σταμάτησε μπροστὰ σὲ κάποια ποὺ ἔλαμψε στὰ μάτια του καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ τῆς δώσῃ τὸ μῆλο. Κοντοστάθηκε ὅμως καὶ θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴ νοημο-

σύνη τῆς κάνοντας τὴν ἐρώτησι· – «Ὡς ἄρα διὰ γυναικὸς ἐρρήνῃ τὰ φαῦλα;»· **ἀπ' τῇ γυναίκα λοιπὸν προῆλθαν τὰ κακά**; Ἀλήθεια ἔλεγε ὁ Θεόφιλος· ἐννοοῦσε τὴν Εὐὰ ποὺ ἀπατήθηκε κ' ἔγινε αἰτία τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Ἡ κοπέλλα ὅμως ἦταν εὐστροφή. Μόλις τ' ἄκουσε τὸ θεώρησε προσβολὴ γιὰ τὸ γυναικεῖο κόσμον καὶ ἀνταπήντησε· – «Καὶ διὰ γυναικὸς **πηγάζει τὰ κρείττονα**»· **καὶ ἀπὸ τῇ γυναίκα πηγάζουν τὰ καλύτερα**. Ἐννοοῦσε τὴν Παναγία, ποὺ ἔγινε ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ἡ ἐτοιμολογία ὑποψήφια ἦταν **ἡ Κασσιανή**. Ἦταν σὰν νὰ τοῦ λέγῃ· Δὲν φταῖνε μόνο οἱ γυναῖκες, φταῖνε καὶ οἱ ἄντρες· κακιὰ γυναίκα ἡ Εὐὰ, ἀλλὰ καλὴ γυναίκα ἡ Παναγία. Ἀλήθεια ἔλεγε ὁ Θεόφιλος, ἀλήθεια ἔλεγε καὶ αὐτὴ. Ὅταν ἡ γυναίκα εἶνε κακιὰ, ἀλλοίμονο στὸν ἄντρα, μπορεῖ νὰ τὸν κατεβάσῃ στὴν ἄδη· ὅταν ἡ γυναίκα εἶνε καλὴ, χαρὰ στὸν ἄντρα, μπορεῖ νὰ τὸν ὑψώσῃ μέχρι τὰ ἄστρα.

Ὁ Θεόφιλος σκέφτηκε· Αὐτὴ εἶνε τετραπέρατη!... Τὴ φοβήθηκε λοιπὸν, **τὴν προσέρασε** κ' ἔδωσε τὸ μῆλο σὲ μιὰ ἄλλη κοπέλλα, τὴν Θεοδώρα· εἶνε ἐκείνη ποὺ ἀναστήλωσε τίς ἅγιες εἰκόνες (ἁγίασε καὶ τὴν ἐορτάζουμε στὶς 11 Φεβρουαρίου).

Ἡ Κασσιανὴ ἀπέτυχε νὰ γίνῃ σύζυγος ἐνὸς ἐπιγεῖου βασιλέως. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πιστὴ, ἡ ἀποτυχία βγῆκε σὲ ἐπιτυχία. Δὲν ἀπελπίστηκε, ὅπως θὰ νόμιζε κανεῖς (συνέβη στὴ μητρόπολὶ μας νὰ ἔρθῃ μιὰ κοπέλλα ποὺ γιὰ παρόμοιο λόγο σκεπτόταν ν' αὐτοκτονήσῃ, καὶ τῆς εἶπα· Μὴν ἀπελπίζεσαι, δὲν ὑπάρχει μόνο ἓνας ἄντρας πάνω στὴ γῆ). Ἡ Κασσιανὴ λοιπὸν **ἔχασε τὸν ἐπίγειο βασιλέα, ἀλλὰ κέρδισε τὸν Οὐράνιο**. Ἀντὶ νὰ πάῃ νὰ πνιγῇ, ἔκανε τὸ σταυρό της, πῆγε σ' ἓνα μοναστήρι, ἀφιερώθηκε στὸ Θεὸ καὶ ἁγίασε (ἐορτάζει στὶς 7 Σεπτεμβρίου). Προικισμένη μάλιστα μὲ ποιητικὸ τάλαντο ἔγραψε ὑπέροχους ὕμνους - τραγούδια τοῦ Θεοῦ.

Τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ τραγούδια τῆς εἶνε αὐτὸ ποὺ ψάλλεται σήμερα, τὸ γνωστὸ ὡς **τροπάριο τῆς Κασσιανῆς**. Τί λέει στὸ τροπάριο αὐτό;

* * *

Μιλάει ἐδῶ, ἀδελφοί μου, γιὰ μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναῖκα, ὅχι γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς· προσέξτε, ἐδῶ γίνεται παρεξήγησι. Μιλάει γιὰ τὴν **ἀμαρτωλὴ** ἐκείνη ποὺ ἱστορεῖ τὸ Κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 7,36-50). Αὐτὴ ζοῦσε στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ διέθετε τὸ κορμί τῆς γιὰ νὰ βγάζη χρήματα. Ὅλοι τὴν περιφρονοῦσαν, κανεὶς δὲν τὴ δεχόταν. Ἀλλὰ **ὑπάρχει καὶ γιὰ τὴν πόρνη μετάνοια**. Ἄκουσε γιὰ τὸ Χριστὸ κι ὅτι δέχεται τοὺς ἀμαρτωλούς. Οὔτε ἡ μάνα οὔτε ὁ πατέρας τῆς οὔτε κάποιος δάσκαλος τῆς θρησκείας τῆς μίλησε ἔτσι. **Μετανόησε** μέσα τῆς, ἔκλαψε καὶ περίμενε πότε νὰ ῥθῃ ὁ Χριστός.

Ἦρθε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς. Κι ὅταν ἔμαθε ὅτι τοῦ ἔχουν τραπέζι στὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ φαρισαίου, πῆγε κι ἀγόρασε ἓνα δοχεῖο μὲ ἀκριβὸ ἄρωμα καὶ ντροπαλὰ μπῆκε στὸ σπίτι. Τότε ἔτρωγαν ὅχι καθιστοὶ ἀλλὰ ξαπλωμένοι γύρω ἀπὸ ἓνα χαμηλὸ τραπέζι, μὲ τὰ πόδια τους πρὸς τὰ ἔξω. Αὐτὴ πλησίασε ἀθόρυβα τὸ Χριστό, ἄνοιξε τὸ δοχεῖο κλαίγοντας, φιλοῦσε τὰ πόδια του καὶ τὰ ἄλειφε μὲ τὸ **ἄρωμα** καὶ τὰ **δάκρυα**· μετὰ ἔλυσε τὰ μαλλιά τῆς καὶ σκούπισε μ' αὐτὰ τὰ πόδια τοῦ Κυρίου.

Ὁ φαρισαῖος βλέποντας τὴ σκηνὴ διαλογιζόταν· Ἄν ὁ Ἰησοῦς ἦταν προφήτης, θὰ ἤξερε τί ὑποκείμενο εἶνε αὐτὴ ποὺ τὸν ἀγγίζει. Ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε τότε μία **παραβολή**. —Ἦταν δύο χρεωμένοι σὲ κάποιον δανειστή· ὁ ἓνας χρωστοῦσε πεντακόσα δηνάρια, ὁ ἄλλος πενήντα. Δὲν εἶχαν ὅμως νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν, κι αὐτὸς ἀπὸ ἀγάπη τὰ χάρισε καὶ στοὺς δύο. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο, πές μου, θὰ τὸν ἀγαπήσῃ τώρα πιὸ πολὺ; —Νομίζω, ἀπαντᾷ ὁ Σίμων, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ τοῦ χάρισε τὸ μεγαλύτερο χρέος. —Σωστὰ σκέφτηκες. Νά λοιπὸν ποιοὶ εἶνε οἱ δύο· ἐσύ, ποὺ θεωρεῖς ὅτι ἔχεις λίγες ἀμαρτίες, καὶ αὐτή, ποὺ νιώθει ὅτι ἔχει πολλές. Ὅταν μπῆκα στὸ σπίτι σου ἐσύ δὲν μοῦ ἔπλυνες τὰ πόδια μὲ νερό, αὐτὴ μοῦ τὰ ἔπλυνε μὲ δάκρυα καὶ τὰ σκούπισε μὲ τὰ μαλλιά τῆς. Ἐσύ δὲν μὲ φίλησες στὸ πρόσωπο, αὐτὴ δὲν στάματησε νὰ μοῦ φιλήῃ τὰ πόδια. Ἐσύ δὲν μοῦ ἄλειψες τὸ κεφάλι μὲ λάδι, αὐτὴ μοῦ ἄλειψε τὰ πόδια μὲ μύρο. Γι' αὐτὸ σοῦ λέω ὅτι, ἐπειδὴ τῆς συγχωροῦνται οἱ ἀμαρτίες τῆς οἱ πολλές, γι' αὐτὸ ἔδειξε πολλὴ ἀγάπη· ἐνῶ σὲ ὅποιον συγχωροῦνται λίγες ἀμαρτίες λίγο ἀγαπᾷ. Καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα· —Σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἀμαρτίες σου. Οἱ συνδαιτυμόνες ἔλεγαν

μέσα τους· —Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ συγχωρεῖ ἀμαρτίες. Καὶ στὴ γυναῖκα εἶπε· —Σὲ ἔχει σώσει ἡ πίστι σου· πῆγαινε στὸ καλὸ ἥσυχη.

Αὐτὴ τὴ μετανοημένη ἀμαρτωλὴ ὑμνεῖ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας. Ἡ Κασσιανή, καθὼς τὴν βλέπει σκυμμένη στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, βάζει στὸ στόμα τῆς **λόγια προσευχῆς**.

Κύριε, λέει, ἡ γυναῖκα ποὺ ἔπεσε σὲ πολλὰ ἀμαρτήματα, ὅταν αἰσθάνθηκε ὅτι ἐσύ εἶσαι ὁ λυτρωτής μας Θεός, ἔγινε μυροφόρα πρὶν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ θὰ σὲ μύρωναν στὸν ἐνταφιασμό σου. Ἀλλοίμονό μου, ἔλεγε, γιατί ζῶ στὴ μαύρῃ ἀκολασία, σὲ μιὰ ἀσέληνη νύχτα. Ὁ παράφορος ἔρωτας τῆς ἀμαρτίας μὲ κάνει νὰ χτυπιέμαι σὰν ζῶο ποὺ τὸ τοίμπησε μῦγα. Δέξου τίς πηγές τῶν δακρύων μου, σὺ ποὺ μεταβάλλεις σὲ βροχὴ τῆς θαλάσσης τὸ νερό· σκύψε ν' ἀκούσῃς τοὺς στεναγμούς τῆς καρδιάς μου, σὺ ποὺ κατέβηκες ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς μὲ τὴν ἀπερίγραπτη ἐνανθρώπησί σου. Θὰ καταφιλήσω καὶ θὰ τὰ σφουγγίσω μὲ τὰ μαλλιά μου τὰ ἄχραντα πόδια σου· τὰ πόδια ἐκεῖνα ποὺ ἄκουσε ἡ Εὐὰ νὰ περπατοῦν στὸν παράδεισο τὸ δειλινὸ καὶ φοβισμένη κρύφτηκε. Ποιός, ψυχοσῶστα Σωτήρα μου, μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὰ πλήθη τῶν ἀμαρτιῶν μου ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπύθμενα βάθη τῶν ἀποφάσεών σου; Μὴ μὲ παραβλέψῃς τὴν δούλη σου, σὺ ποὺ ἔχεις ἀμέτρητο τὸ ἔλεος.

Αὐτὸ εἶνε μὲ ἀπλᾶ λόγια τὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς. Τὸ καταλάβετε. Ἐγώ, λέει ἡ ἀμαρτωλὴ γυναῖκα τοῦ Εὐαγγελίου, ζοῦσα μέσ' στὸ σκοτάδι, μὲ τρέλλανε ἡ ἀλογόμυγα τοῦ διαβόλου. Τώρα μετανῶ, Κύριε, χύνω δάκρυα, φιλῶ τὰ πόδια σου. Δέξου τὴ μετάνοιά μου. Συγχώρησε, Θεέ μου, τὰ πολλὰ μου ἀμαρτήματα.

* * *

Βλέπετε, ἀδελφοί μου, τί ὠραῖα πράγματα ἔχει ἡ Ἐκκλησία μας; Μετανῶ, εἶπε ἡ πόρνη ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ ἐκεῖνους ποὺ τὴν ἔβλεπαν καὶ τὴν ἔκριναν. Καὶ ὁ Κύριος δέχτηκε τὴ μετάνοιά τῆς, τὴν συγχώρησε. Αὐτὸ δίνει **μεγάλῃ ἐλπίδα σὲ κάθε ἀμαρτωλό**, ὅσο πολλές κι ἂν εἶνε οἱ ἀμαρτίες του, ὅτι μπορεῖ καὶ αὐτὸς νὰ σωθῇ.

Οἱ ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες μᾶς καλοῦν σὲ μετάνοια. Ἄς ἐπωφεληθοῦμε τὸ πλούσιο ἔλεος.

Νὰ πᾶμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς νὰ πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ἡ πόρνη ἔτρεξε σ' ἐκεῖνον, ἔτσι ἐμεῖς νὰ τρέξουμε στὸν πνευματικὸ πατέρα **νὰ ἐξομολογηθοῦμε**, νὰ ποῦμε τ' ἀμαρτήματά μας, καὶ νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ μᾶς συγχωρήσῃ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Τριάδος Δροσοπηγῆς - Φλωρίνης τὴν 4-4-1972 τὸ βράδυ, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντημσις 14-3-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνταγμα Κυριακῇ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2463

Μεγάλη Τετάρτη (Λουκ. 22,1-39)
20 Ἀπριλίου 2022 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ δύο μάχαιρες

«Οἱ δὲ εἶπον· Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἰκανόν ἐστι» (Λουκ. 22,38)

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς, ἀγαπητοί μου, **στήν ἀρχὴ** τῆς κλήσεως τῶν μαθητῶν τοὺς ἔστειλε σὲ μικρὴν περιοδείαν στήν ὕπαιθρο, τοὺς συμβούλεψε **νὰ μὴν πάρουν μαζί τους τίποτα**· μήτε ῥαβδί, μήτε πουγκί, μήτε δεύτερο ροῦχο (βλ. Ματθ. 10,9-10). Τοὺς ἤθελε τελείως ἀκτῆμονες, ὅπως ἦταν ὁ ἴδιος. Κι αὐτὸ τὸ τήρησαν πιστά.

Ἀλλὰ **τώρα, πού φτάνει τὸ μαρτυρικό του τέλος**, ἀκοῦμε νὰ δίνη συμβουλὲς πού φαίνονται ἀντίθετες. Τότε, ὅταν γύρισαν, τοὺς ρώτησε καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι δὲν τοὺς ἔλειψε τίποτε. Τώρα τοὺς λέει, ὅτι **πρέπει νὰ ἐφοδιαστοῦν** καὶ μὲ πορτοφόλι καὶ μὲ σακκίδιο **καὶ μὲ μαχαίρι**, τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς εἶνε τόσο ἀπαραίτητο ὥστε ἀξίζει καὶ τὸ ροῦχο τους νὰ πουλήσουν γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν (βλ. Λουκ. 22,36).

Αὐτὰ φαίνονται ἀντιφατικά, ἀλλὰ ἡρεμήστε· στὰ λόγια τοῦ Κυρίου –ἄς φωνασκοῦν οἱ ὀρθολογισταί– δὲν ὑπάρχει οὐσιαστικὴ διαφωνία. Ὁ Ἰησοῦς **ἐδῶ μιλάει μὲ γλῶσσα ἀλληγορική**· θέλει νὰ τοὺς πῇ, ὅτι σὲ λίγο **ἡ ἡσυχὴ ζωὴ τους θ' ἀλλάξῃ ξαφνικά**, καὶ δὲν πρέπει νὰ αἰφνιδιστοῦν. Δηλαδή; Στὴν πρώτη περιοδεία τοὺς δὲν ὑπῆρχε σοβαρὴ ἀντίδρασι κατὰ τοῦ Διδασκάλου τους, οἱ ἐχθροὶ του δὲν τολμοῦσαν νὰ φανερώσουν τὶς φονικὲς διαθέσεις τους. Ἡ διδασκαλία, τὰ θαύματα, ἡ φήμη του εἶχαν κάνει τὸ λαὸ νὰ τὸν λατρεύῃ. Δὲν εἶχε τότε δυσκολίες ἢ ἀποστολὴ τους. Μὰ τώρα ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου ἀλλάζει. Οἱ ἐχθροὶ στήν πρωτεύουσα πῆραν μὲ τὸ μέρος τους τὸν ὄχλο, μιᾶνε ἀνοιχτὰ ἐναντίον του, κάνουν σκοτεινὰ συμβούλια, καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δώδεκα μαθητὰς βρίσκεται σὲ συνεννόησι μαζί τους. Πλησιάζει ἡ ὥρα πού ὁ Ἰησοῦς θὰ συλληφθῇ, θὰ σταυρωθῇ· θὰ ἐκπληρωθῇ ἡ προφητεία «**Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη**» (Λουκ. 22,37=Ψαλ. 53,12). Καὶ μετὰ τὴν θανάτωσι τοῦ Διδασκάλου οἱ ἐχθροὶ θὰ θελήσουν νὰ ἐξοντώσουν τοὺς μαθητὰς του. Ὅλοι θὰ ἔνεναντίον τους. Ἀλλάζουν πολὺ τὰ πράγματα· ἡ πρώτη τους περιοδεία ἐν συγκρίσει μὲ τὶς μετέπειτα θὰ μοιάζῃ εἰδύλλιο.

Τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ σήμαινε ἡ ἔκφρασι αὐτὴ τοῦ Κυρίου. Μὲ ἄλλα λόγια τοὺς λέει· Παιδιά μου, ἡ γαλήνη τελειώνει, ἔρχεται ἡ θύελλα, καὶ προτοῦ νὰ ξεσπάσῃ λάβετε τὰ μέτρα πού ἐπιβάλλονται. Θὰ βρεθῇτε σὲ ἐχθρικό περιβάλλον, θὰ κλείνουν μπροστὰ σας οἱ πόρτες, θὰ κοιμηθῇτε σὲ στάβλους καὶ ἀχυρῶνες, κάτω ἀπὸ δέντρα θὰ ζητᾶτε νὰ βρῇτε λίγη ἀνάπαυσι, θὰ καταφεύγετε σὲ σπηλιὰς καὶ ὀπές τῆς γῆς. Τὴν πρώτη φορὰ δὲν στερηθήκατε τίποτα, τώρα ὅμως καὶ θὰ πεινάσετε καὶ θὰ διψάσετε καὶ θὰ ὑποφέρετε τὰ πάνδενα. Γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπέτειες πρέπει ν' ἀγοράσετε **«μάχαιραν»** (Λουκ. 22,36), νὰ λάβετε δηλαδὴ τὴν ἀπόφασιν θανάτου, νὰ εἴστε ἑτοιμοὶ γιὰ μαρτύριο.

Κατάλαβαν οἱ μαθηταὶ τί ἐννοοῦσε ὁ Ἰησοῦς; **Ὁχι**. Πῆραν τὰ λόγια του κατὰ γράμμα καὶ μὲ μυαλὸ μικροῦ παιδιοῦ ἀπαντοῦν· «**Νὰ ἐδῶ δυὸ μαχαίρια**». Τί παρεξήγησι! Αὐτός, πού ὅπως εἶχε πεῖ θὰ παραδιδόταν ἐκουσίως σὲ σταυρικὸ θάνατο, ἦταν δυνατόν νὰ ζητήσῃ νὰ ὀπλιστοῦν τὰ παιδιὰ του μὲ μαχαίρι; Καὶ ἂν ἀπέναντί τους βρεθοῦν στρατιῶτες σιδηρόφρακτοι, τί προστασία θὰ τοὺς προσφέρουν τὰ μαχαίρια; Ἀλλὰ σὲ τέτοια περίπτωσι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μαχαίρι· μπορούσε νὰ ἐξαφανίσῃ τοὺς ἐχθροὺς ὅπως ἐγίνε π.χ. στὴν Ἑρυθρὰ θάλασσα. Μποροῦσε νὰ παρατάξῃ «**λεγεῶνες ἀγγέλων**» (Ματθ. 26,53).

Ὁ Κύριος ἀσφαλῶς μιλώντας γιὰ μαχαίρι δὲν ἐννοοῦσε μαχαίρι ὑλικό. Γι' αὐτὸ ὅταν οἱ μαθηταὶ τοῦ ἔδειξαν τὰ δυὸ μαχαίρια εἶπε θλιβερά· «**Ἰκανόν ἐστι**» (Λουκ. 22,38), δηλαδὴ **φτάνει, τόσο μὲ καταλάβετε!** ἄς σταματήσῃ ἐδῶ ἡ συζήτησι.

Δυστυχῶς τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου περὶ δύο μαχαιρῶν δὲν τὰ παρεξήγησαν μόνο οἱ μαθηταὶ του· βρέθηκαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι πού ἐπάνω στὰ δύο αὐτὰ μαχαίρια θέλησαν νὰ στηρίξουν τὴ θεωρίαν, ὅτι καὶ **ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ μεταχειρίζεται βία κατὰ τῶν ἀντιπάλων της**. Ἀνοίγοντας τὴν Ἱστορίαν βλέπουμε, στήν ἐ-

ποχή τῶν σταυροφόρων, ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους τοῦ **παπισμοῦ** νὰ ἐκστρατεύουν ὡπλισμένοι κατὰ τῶν ἀλλοθρήσκων ποὺ κατεῖχαν τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ὀρθοδόξων τῆς Ἀνατολῆς, νὰ τοὺς κυριεύουν καὶ νὰ τοὺς λεηλατοῦν χειρότερα κι ἀπὸ τοὺς Τούρκους. • Βλέπουμε μετὰ, κατὰ τὴ σύγκρουσι τοῦ παπισμοῦ μὲ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Λουθήρου, τοῦ Καλβίνου καὶ ἄλλων αἰρετικῶν, τάγματα ὁλόκληρα μοναχῶν ὡπλισμένα σὰν ἀστακοὶ νὰ σφάζουν καὶ νὰ καῖνε πόλεις καὶ κωμοπόλεις ἐτεροδόξων. • Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὴ νύχτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ὅταν ἡ σφαγὴ χιλιάδων ἀντιφρονούντων προκάλεσε ἄφατη χαρὰ στὸ Βατικανό, τὸ ὁποῖο διέταξε χαρμόσυνη κωδωνοκρουσία; Οἱ ταγοὶ τοῦ παπισμοῦ ἐκτὸς ἄλλων μεθόδων χρησιμοποίησαν καὶ τὴ βία, καὶ μὲ χωρία τῆς Γραφῆς θέλησαν νὰ κατοχυρώσουν τὴ θέσι τους. • Ὁ πάπας Βονιφάτιος ὁ Η΄ (1294-1303), ἐξηγώντας τὸ χωρίο τοῦ Ἰησοῦ ποὺ ἐξετάζουμε, ἔλεγε ὅτι τὰ δύο μαχαίρια σημαίνουν τὴ διπλὴ ἐξουσία, θρησκευτικὴ καὶ πολιτικὴ, ποὺ ἔχει ὁ πάπας. Δικός μας ὁμως θεολόγος εἶπε, ὅτι ἡ ἐξήγησι αὐτὴ ἀποτελεῖ διακωμώδησι τοῦ ῥήτου τοῦ Κυρίου.

Ἀλλὰ καὶ **στὴν Ἐκκλησίᾳ μας** ὑπάρχουν θλιβερὲς περιπτώσεις ποὺ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου, μὲ προτροπὴ κάποτε μερικῶν ἀρχιερέων καὶ πατριαρχῶν, χρησιμοποίησαν βία γιὰ νὰ ἐξοντώσουν ὄχι μόνο αἰρετικούς ἀλλὰ καὶ ἄλλους, ποὺ διαμαρτύρονταν γιὰ τὴν ἐπικρατοῦσα ἀταξία καὶ ἀθλιότητα, ὅπως ἔγινε π.χ. στὸν διωγμὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Δυστυχῶς χρησιμοποίησαν «μάχαιρα» ἀντιπρόσωποι Ἐκεῖνου ποὺ ἐπέπληξε σφοδρὰ τὸν Πέτρο ὅταν στὴ Γεθημανῇ ἔσυρε μαχαίρι κ' ἔκοψε τὸ αὐτὶ τοῦ Μάλχου. Τότε εἶπε: «**Πάντες οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται**» (Ματθ. 26,52).

Ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, ἀφήνοντας τὶς θλιβερὲς αὐτὲς εἰκόνες, ἃς διδαχθοῦμε ἀπὸ τὴν ὀρθὴ ἐρμηνεία τοῦ ῥήτου περὶ τῶν δύο μαχαίρων. Καὶ αὐτὴ εἶνε· **Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, προετοιμασθῆτε γιὰ τὴν ἐπερχόμενη θύελλα**. Ὅπως ὁ καλὸς πλοίαρχος, πρὶν ξεκινήσῃ γιὰ ταξίδι, φροντίζει νὰ εἶνε τὸ πλοῖο καλὰ ἐξοπλισμένο, ὥστε σὲ ὦρα θύελλας νὰ μπορῇ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ, ἔτσι καὶ οἱ Χριστιανοὶ καὶ μάλιστα ὅσοι μετέχουν στὴν διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας. Πρέπει νὰ προετοιμάζουν καὶ τοὺς ἑαυτοῦς των καὶ ὅλο τὸ πλήρωμα γιὰ τὶς ἡμέρες τῶν διωγμῶν, «**τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης**» (Ματθ. 24,21. Ἀπ. 7,14). Δὲν πρέπει οἱ Χριστιανοὶ νὰ αἰφνιδιαστοῦν, νὰ πάθουν πανικὸ καὶ νὰ τοὺς νικήσῃ εὐκόλα ὁ ἐχθρός. Ἄς προσέχουν «**τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν**» (Ματθ. 16,3) καὶ νὰ ἔχουν ἔτοιμα τὰ ὀ-

πλα τὰ πνευματικά. Ἄς εἶνε πρὸ παντὸς ἔτοιμη, ἀκονισμένη καλὰ πάνω στὴν ἀκονόπετρα τῆς πίστεως, ἡ «**δίστομος μάχαιρα**», ὅπως ὀνομάζει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ἐβρ. 4,12).

Πόσο πολύτιμη γιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ εἶνε αὐτὴ προτροπὴ τοῦ Κυρίου περὶ προετοιμασίας γιὰ σκληροὺς ἀγῶνες, ποὺ σύμβολό της ἔχει τὴν μάχαιρα, τὴ θυσία ὑπὲρ τοῦ εὐαγγελίου! Γιατὶ **ὅταν ἡ Ἐκκλησία λέγεται ἐπίσημος**, τότε τῆς ἀποδίδονται ὅλες οἱ τιμὲς καὶ ὑλικὲς ἀμοιβές· εὐτυχία καὶ μακαριότης ἐπικρατεῖ. Αὐτὸ ἀπατᾷ καὶ κοιμίζει τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἡγέτες· δὲν περνάει ἀπὸ τὸ νοῦ τους ὅτι ἡ κατάστασι ἐνδέχεται νὰ μεταβληθῇ καὶ **ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ ἐπίσημος νὰ γίνῃ διωκομένη**.

Καὶ ἡ μεταβολὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ μέσα σὲ μιὰ νύχτα. Μήπως δὲν ἔχουμε παραδείγματα; Τί ἦταν ἡ Ῥωσικὴ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τσαρικοῦ καθεστῶτος; **Ἡ εὐνοουμένη ἐκκλησία**. Ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, ποὺ ὕψωναν φωνὴ διαμαρτυρίας, οἱ ἄλλοι ζοῦσαν μὲ τιμές, πολυτέλεια, χρυσοστόλιστα ἀμάξια, στολὲς ἀμύθητης ἀξίας. Ἀλλὰ ἤρθε ἡ νύχτα ἐκείνη τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1917 καὶ ἄλλαξε τελείως τὴν κατάστασι· ἡ ἐκκλησία, ποὺ εἶχε συμμαχήσῃ μὲ τὸ τσαρικὸ καθεστῶς καὶ ἀνεχόταν τὰ αἵσχητῶν πριγκίπων, βρέθηκε τελείως ἀπροετοίμαστη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ θύελλα· ταπεινώθηκε, κόντεψε νὰ διαλυθῇ. Καὶ θὰ διαλυόταν ἐὰν Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὴν Ἐκκλησίᾳ του πάνω ἀπ' ὅλους δὲν ἀναζωογονοῦσε τὸν σπινθῆρα τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως μὲ νέες δυνάμεις, μὲ τὴν προθυμία τοῦ μαρτυρίου ποὺ ἐνέπνευσε στὰ πιστὰ τέκνα του.

Ἄς προσέξῃ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου καὶ **ἡ δικὴ μας ἐπίσημος Ἐκκλησία**. Ἄς προσέξουν οἱ ἡγέτες της. Τὸ σκάφος φαίνεται ὅτι ἔχει ἀσφάλεια κι αὐτοὶ ταξιδεύουν μέσα στὴ λίμνη τῆς μακαριότητος. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης εἶνε καθρέφτης. Ἀλλὰ θὰ παραμείνῃ αὐτὴ ἡ κατάσταση; Δαίμονες σκαρφαλωμένοι στὰ βράχια τριγύρω νά, ἀρχίζουν νὰ ρίχνουν τὶς πρῶτες μικρὲς πέτρες. Καὶ παιδιὰ ἀκόμα πετροβολοῦν τὴ λίμνη μὲ βότσαλα τῆς παραλίας. Τὸ νερὸ ταραζεται λιγάκι. Αὐτὰ εἶνε προμηνύματα. Αὐριο ὁμως θὰ πέφτουν μέσα στὴ λίμνη βράχοι ὁλόκληροι. Καὶ ὅσοι περνοῦν τὴ ζωὴ τους μὲ ραθυμία, πῶς θ' ἀντιμετωπίσουν τὴ νέα κατάσταση; Ποῦ εἶνε τὰ ἐφόδιά τους; Καὶ αὐτοὶ μὲν οἴγουρα θὰ ναυαγίσουν, ἀλλὰ ἡ ναῦς τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀγία Ἐκκλησία του, μὲ νέο πλήρωμα, μὲ ἥρωικες ψυχές, θὰ συνεχίσῃ τὴν ἔνδοξη πορεία της. Θὰ κλυδωνίζεται μὲν, ἀλλὰ δὲν θὰ καταποντίζεται (ἰ. Χρυσόστ. Ρ.Γ. 52,397-398). Γιατὶ αἰώνιος κυβερνήτης της εἶνε ὁ Χριστός.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2464

Μεγάλῃ Πέμπτῃ (Ματθ. 26,1-20)
21 Ἀπριλίου 2022 πρῶτῃ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ὑπερηφάνεια

«Εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγὼ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι» (Ματθ. 26,33)

Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, ἀγαπητοί μου, εἶχε τελειώσει. Ὁ Ἰούδας εἶχε ἀποχωρήσει. Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς σηκώθηκαν ἀπ' τὸ τραπέζι κι ἀφοῦ ὕμνησαν τὸ Θεὸ ξεκινοῦν ὅπως συνήθιζαν γιὰ τὸ **Ῥορος τῶν ἐλαιῶν**, λίγο ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ **προσευχή**. Φτάνοντας ἐκεῖ ὁ Διδάσκαλος τοὺς λέει: «**Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοί ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· γέγραπται γάρ, πατάξω τὸν ποιμένα καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα τῆς ποιμένης...**» (Ματθ. 26,31· βλ. Ζαχ. 13,7).

Ὁ Χριστὸς προβλέπει, ὅτι ἡ **πίστι τῶν μαθητῶν θὰ δοκιμασθῇ φοβερά**. Ὁ προφήτης Ζαχαρίας εἶχε μιλήσει γιὰ τὸ φόνο ἐνὸς τσοπάνου, ποὺ θὰ κάνη τὰ πρόβατά του νὰ σκορπίσουν· καὶ τώρα ὁ Κύριος λέει, ὅτι ἡ **προφητεία** ἐκείνη ἦταν γι' αὐτόν. Συχνὰ ἀναφέρει κι ἄλλες προφητείες, ποὺ πραγματοποιοῦνται στὸ πρόσωπό του – σὲ κανέναν ἄλλο· αὐτὸ βεβαιώνει ὅτι ὁ ἴδιος εἶνε ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ἀποστομώνει τοὺς ἐχθρούς του, καὶ παρηγορεῖ τὰ παιδιὰ του.

«Ὅλοι σας», λέει ὁ Χριστός, «θὰ σκανδαλισθῇτε μ' ἐμένα». Ἀλλὰ **πῶς αὐτός**, ἡ ἐνσάρκωσι τῆς ἀγιότητος, **θὰ γίνῃ πέτρα σκανδάλου τῶν μαθητῶν**; Αὐτὸ θὰ γίνῃ ὄχι ἐξ αἰτίας του, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας τῶν μαθητῶν· αὐτοί, ἔχοντας ἐσφαλμένες ἰδέες, δὲν μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν τὸ Χριστὸ στὴν ἐσχάτη ταπείνωσι τοῦ σταυροῦ. Πάνω στὰ σεπτὰ πάθη του θὰ σκοντάψουν καὶ θὰ πέσουν· μόνο μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ θὰ φωτιστοῦν καὶ θὰ σηκωθοῦν. Τώρα ὅμως ὅλοι τους θὰ σκανδαλιστοῦν καὶ θὰ λένε ἀπογοητευμένοι: Κρίμα, «κ' ἐμεῖς ἐλπίζαμε ὅτι αὐτὸς εἶνε ποὺ θὰ λυτρώσῃ τὸν Ἰσραὴλ» (Λουκ. 24,21).

Οἱ μαθηταὶ ἀκοῦνε τί προλέγει γι' αὐτοὺς ὁ Κύριος, μὰ δὲν φαίνεται ν' ἀνησυχοῦν· τὰ λόγια του τοὺς φαίνονται ἀπίθανα, δὲν τὰ πιστεύουν καὶ δὲν τοὺς δίνουν τὴν πρέπουσα

σημασία. Ὁ **Πέτρος** μάλιστα, πιὸ τολμηρὰ, ἀποκρίνεται μὲ λόγια γεμᾶτα ὑπερηφάνεια: «Ἐὰν ὅλοι σκανδαλιστοῦν μαζί σου, ἐγὼ ποτέ δὲν θὰ σκανδαλιστῶ», ὅλοι μπορεῖ νὰ πέσουν μὰ ἐγὼ ποτέ (Ματθ. 26,33). Μιλοῦσε εἰλικρινά, **ἀγνοοῦσε ὅμως τὸν ἑαυτό του**.

Ὁ Χριστὸς μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἀποκαλύπτοντας τὸ βάθος τῆς τόσο ἀπατηλῆς ἀνθρώπινης καρδιάς, νὰ τοῦ κάνῃ πνευματικὸ καρδιογράφημα ποὺ θὰ τὸν ἔκανε νὰ φρίξῃ. Ἀλλὰ ὁ καρδιογνώστης δὲν θέλει νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ἔτσι. Μόνο μὲ ἥπιο τρόπο τοῦ προλέγει: «Λὲς πῶς θὰ θυσιάσῃς γιὰ μένα τὴ ζωὴ σου! λοιπὸν σὲ βεβαιώνω, ὅτι μέχρι νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς θὰ μὲ ἀρνηθῇς τρεῖς φορές» (Ἰω. 13,38). Μὰ ὁ Πέτρος **ἐπιμένει**: «Δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ, ἔστω κι ἂν πρέπη μαζί σου νὰ πεθάνω» (Ματθ. 26,35). Τὸ ἴδιο εἶπαν καὶ ὅλοι οἱ μαθηταί.

Τί ὑπερηφάνεια εἶχε ὁ Πέτρος! Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἀναλύοντας τὸ ἀμάρτημα αὐτό, ποὺ ἦταν ἡ αἰτία τῆς μεγάλης πτώσεώς του, λέει ὅτι **τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ Πέτρου συνθέτουν τὰ ἐξῆς τρία στοιχεῖα**. «**Καὶ ὅτι ἀντεῖπε, καὶ ὅτι τῶν ἄλλων ἑαυτὸν προὔθηκε· μᾶλλον δὲ καὶ τρίτον, ὅτι τὸ πᾶν ἑαυτῷ ἀνέθηκεν**»· καὶ ἀντιμίλησε, καὶ ἔβαλε τὸν ἑαυτό του μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ στηρίχθηκε πλήρως στὸν ἑαυτό του (εἰς Ματθ. ὁμ. 82 γ'· Migne 58,741). Ἄς τὰ ἀναπτύξουμε αὐτά.

✓ **Πρῶτον**. Ἄκουσε τὸν προφήτη Ζαχαρία νὰ λέῃ, ὅτι θὰ σκοτώσουν τὸν τσοπᾶνο, τὰ πρόβατα θὰ σκορπίσουν καὶ θὰ δεινοπαθήσουν· ἄκουσε καὶ τὸ Χριστὸ νὰ τὰ ἐφαρμόζῃ αὐτὰ στὸν ἑαυτό του καὶ στὸν ὅμιλο τῶν μαθητῶν. Τί ἔπρεπε νὰ αἰσθανθῇ; Ἀνησυχία καὶ φόβος. Περιμένοντας τὸν τρομερὸ σεισμὸ ποὺ θὰ συγκλονίσῃ τὴν πνευματικὴ τους οἰκοδομή, θὰ ἔπρεπε νὰ πέσῃ στὰ γόνατα καὶ νὰ παρακαλέσῃ· Κύριε, βοήθησέ μας, μὴ μᾶς ἀφήσῃς νὰ

πάθουμε τέτοια συμφορά... Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ὄχι μόνο δὲν ἀνησυχεῖ, δὲν φοβᾶται, δὲν θερμοπαρακαλεῖ, ἀλλὰ καὶ ἀναίσθητος **ἀντιμιλάει** καὶ στὸν προφήτη καὶ στὸ Χριστὸ θέλοντας νὰ τοὺς διαψεύσῃ. Μικρὸ ἔγκλημα εἶν' αὐτό, ὁ τιποτένιος ἄνθρωπος ἐκεῖ ποὺ ὁ Κύριος λέει ὄχι αὐτὸς νὰ λέγῃ ναί, κ' ἐκεῖ ποὺ ὁ Κύριος λέει ναί αὐτὸς νὰ λέγῃ ὄχι; **Ἀνθρώπε, ὑποτάξου** στὸν Κύριο! ὑπόταξε τὸν ἀνθρώπινο λόγο στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ.

✓ **Δεύτερο** ἔγκλημα. **Ὑψώνει τὸν ἑαυτό του** πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους μαθητάς, τοὺς θεωρεῖ κατωτέρους του. Τί νομίζει· αὐτοὶ λίγο ἀγαποῦν τὸν Κύριο, αὐτὸς πολὺ· αὐτοὶ εἶνε ἀδύνατοι, αὐτὸς δυνατός· αὐτοὶ εἶνε δεινὰ τράκια ποὺ θὰ τὰ ξερριζώσῃ ὁ ἄνεμος τοῦ διωγμοῦ, αὐτὸς εἶνε δρῦς ποὺ δὲν θὰ πέσῃ – θὰ δοῦμε ὅμως ὕστερα ποῦ ἔπεσε. Μικρὴ ἁμαρτία εἶν' αὕτη; **Ἀνθρώπε, ταπεινώσου!** Ὁσηδῆποτε πίστι καὶ ἀρετὴ κι ἂν ἔχῃς, ὑπάρχουν ἄλλοι ποὺ σὲ ξεπερνοῦν· ἐσὺ δὲν τοὺς ξέρεις, τοὺς ξέρει ὁ Θεός. Γονάτισε τὴν καρδιά σου καὶ πές· Κύριε, ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος ἀπ' ὅλους.

✓ **Τρίτο** ἔγκλημα. Ὁχι μόνο ἀντιμιλάει στὸ Θεό, ὄχι μόνο ὑποτιμᾷ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ **«τὸ πᾶν ἑαυτῷ ἀνέθηκε»**. Ὁ Πέτρος τώρα θὰ ἔπρεπε νὰ πῇ· Κύριε, βλέπω ὅτι σὲ λίγο θὰμποῦμε σὲ πειρασμὸ μεγάλο. Διαισθάνομαι τὴν ἀδυναμία μου. Ἀλλὰ ἐσύ, ὅπως ἄλλοτε στὴν τρικυμία τῆς λίμνης ἄπλωσες τὸ χέρι καὶ μ' ἔσωσες, ἔτσι καὶ τώρα, στὴν πολὺ πιὸ φοβερὴ τρικυμία ποὺ μπαίνουμε, ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς. Θὰ φωνάξω πάλι **«Κύριε, σῶσόν με»** ἀπὸ τὸ ψυχικὸ ναυάγιο (πρβλ. Ματθ. 14,30), καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τρέξῃς. Ἀναθέτω τὸ πᾶν σ' ἐσένα... Μίλησε ἔτσι; Ὁχι. **Ὁ,τι κι ἂν γίνῃ, εἶπε ὑπερήφανα, ἐγὼ θὰ τὰ καταφέρω μὲ τὶς δικές μου δυνάμεις.**

Νὰ λοιπὸν ποὺ φτάσαμε στὴ ρίζα τοῦ ἁμαρτήματος τοῦ Πέτρου· καὶ ἡ ρίζα εἶνε ἡ **αὐτοπεποίθησι**. Ὁ Πέτρος πίστευε στὸν ἑαυτό του· ὅτι πνευματικὰ εἶνε τόσο ἰσχυρός, ὥστε καὶ ὁ πιὸ μεγάλος πειρασμὸς δὲν θὰ τοῦ κλονίσῃ τὴν ἀγάπη στὸν Ἰησοῦ. **Γνώριζε ἐπιπόλαια τὸν ἑαυτό του.** Εἶχε θερμὴ ἰδιοσυγκρασία, ἀνθρώπου ποὺ εὐκόλα φουντώνει καὶ ἐκδηλώνεται καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι χαρακτήρα σταθεροῦ. Τὰ αἰσθήματα τῆς καρδιάς του, ποὺ ὄντως κόχλαζε ἀπὸ εἰλικρινὴ ἀγάπη γιὰ τὸ Χριστό, τὰ νόμιζε καὶ ὡς γεγονότα τῆς βουλήσεώς του καὶ ὑπερηφανευόταν. **Πόσο ἔξω ἔπεφτε!** Ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὰ αἰσθήματα στὴν πρᾶξι, στὰ ἔργα τῆς βουλήσεως, εἶνε μακρύς, κουραστικός καὶ γεμάτος κινδύνους. Ὁ,τι ὁ νοῦς βλέ-

πει ὡς ὀρθὸ κι ὅ,τι ἡ καρδιὰ αἰσθάνεται ὅτι αὐτὸ ἀνταποκρίνεται στὸν ὑψηλὸ προορισμὸ μας, αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος **δὲν τὸ ἐκτελεῖ πάντα**. Ἡ ἐκτίμησι τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πίστεως, ἡ ἔλξι τοῦ ὑψηλοῦ χρέους τὸν ἠλεκτρίζει, ἀλλὰ τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος **λίγους - ἐλάχιστους βλέπεις** ἐκείνους ποὺμποροῦν καὶ **μετατρέπουν τὰ αἰσθήματα σὲ ἔργα**.

Ὑπάρχουν καὶ σήμερα χριστιανοὶ ποῦ, ὅταν κάποιος καλὸς ἐργάτης τοῦ εὐαγγελίου καλέσῃ τοὺς πιστοὺς σὲ μιὰ ἥρωικὴ ἐξόρμησι γιὰ ἱερὸ σκοπὸ, τρέχουν, δηλώνουν συμμετοχή, ὑπόσχονται κάθε βοήθεια· κι ὅσο ἡ προσπάθεια πάει καλὰ καὶ ἡ κοινωνία ἐπικροτεῖ κι ἀκούγονται ἔπαινοι, αὐτοὶ ὡς πρωτεργάτες καμαρώνουν καὶ καυχῶνται, κι ὁ ἱεροκήρυκας ἐνθουσιάζεται καὶ αὐτὸς καὶ θαρρεῖ πὼς τὸ ἔργο αὐτὸ ἔχει θεμέλια γερά. Ἀλλὰ δυστυχῶς **οἱ χριστιανοὶ αὐτοὶ εἶνε μόνο λόγια καὶ ἐνθουσιασμοί**. Μόλις τὰ πράγματα δυσκολέψουν, μόλις οἱ ἐχθροὶ ἀρχίσουν νὰ χτυποῦν κι ἀκούγεται κίνδυνος καὶ προβάλλῃ στὸ βάθος ὁ σταυρός, τότε τοὺς βλέπεις νὰ σκανδαλίζονται καὶ νὰ φεύγουν. Ποῦ τὰ λόγια καὶ οἱ ὑποσχέσεις καὶ οἱ συγκινήσεις τους; Ὅλα ἔσβησαν καὶ ὁ ἐργάτης τοῦ εὐαγγελίου μένει μόνος του μὲ τὸν Ἰησοῦ...

Καὶ **ἡ αἰτία** τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ φαινομένου; Εἶνε **ἡ ἔλλειψις θεμελίου!** εἶνε ἡ ἐπιπόλαιη γνῶσι, ἡ ἄγνοια τοῦ ἑαυτοῦ μας, ποὺ δημιουργεῖ χριστιανούς κούφους, ἐλαφρόμυαλους, ὑπερήφανους, γεμάτους οἷσι, μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Μόνο μὲ χριστιανούς ποὺ ἔχουν βαθεῖα ταπείνωσι, ἀπιστία στὸν ἑαυτό τους καὶ πίστι στὸ Χριστό, μπαίνουν στερεὰ θεμέλια μεγάλων χριστιανικῶν ἔργων καὶ ἱεραποστολικῶν κινήσεων.

Τὸ πολῦτιμο μάθημα μᾶς τὸ δίνει ὁ Πέτρος. Στηρίχθηκε μόνο στὸν ἑαυτό του, γι' αὐτὸ εἶχε τέτοια σοβαρὴ πτώσι. Μὲ τὴν πτώσι του ὁμως διδάχθηκε τὸ μέγα δίδαγμα τῆς **ταπεινοφροσύνης**. Καὶ αὐτὸ δὲν ἔπαψε νὰ τὸ διδάσκῃ κατόπιν στοὺς χριστιανούς. Καὶ μὲ τὴν πρώτη καθολικὴ του ἐπιστολὴ τὸ παρέδωσε ὡς αἰώνιο δίδαγμα σὲ ὅλη τὴ χριστιανοσύνη· ὑποτασσόμενοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο κουμπώστε ὅλοι ἐπάνω σας τὴν ταπεινοφροσύνη, γιὰτὶ ὁ Θεὸς πάει κόντρα στοὺς ὑπερήφανους, ἐνῶ στοὺς ταπεινοὺς δίνει χάρι· **«Πάντες ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε· ὅτι ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν»** (Α' Πέτρ. 5,5. Παρ. 3,34).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Περίληπτικὴ μεταφορὰ μὲ μεταγλώττισι στὴν ὁμιλουμένη σήμερα κεφαλίδι τοῦ βιβλίου «Ἀκολουθεῖ μοι», Ἀθήναι (1965) 1989*, σσ. 248-258. 19-2-2022.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῇ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2465

Μεγάλη Πέμπτη 3ο εὐαγγ. (Ματθ. 26,57-75)
21 Ἀπριλίου 2022 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἄρνησι

«Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον» (Ματθ. 26,72)

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης ἦταν δυνατόν νὰ εἰσχωρήσετε στὰ μέγαρά τῶν Ἄννα καὶ Καϊάφα, θὰ βλέπατε ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ἀρχιερεῖς, ὁ ἕνας σχολάζων κι ὁ ἄλλος ἐν ἐνεργείᾳ, δὲν κοιμοῦνταν. Γιὰ καλὸ; Ὁχι. Γιὰ κακὸ. Ἀγρυπνοῦσαν γιὰ τὸ **μεγαλύτερο ἔγκλημα** ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τοὺς ἔκανε νὰ χάσουν τὸν ὕπνο τους. Ἐπρεπε νὰ ἐξοντωθῇ! Ἐκεῖ ἔγιναν συσκέψεις, καταστρώθηκαν σχέδια, μετρήθηκαν τὰ ἀργύρια, κι ἀπὸ ἐκεῖ ξεκίνησαν γιὰ τὴ Γεθσημανῇ οἱ ὑπηρέτες μετ' τῆ σπεῖρα καὶ τὸν Ἰουδα γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν.

Ἦταν ἄραγε εὐκολὴ ἡ σύλληψι; Μήπως ὁ Ἰησοῦς μετὰ κάποιο θαῦμα τοὺς τ' ἀνατρέψη ὅλα, καὶ μετὰ ὁ λαὸς μαθαίνοντας τί ἔγινε βάλῃ φωτιὰ καὶ τοὺς κάψῃ;... Ἀλλὰ νά, ἀκοῦνε τώρα θόρυβο, βλέπουν φῶτα κ' ἕνας ὑπέρτης φέρνει τὴν εἰδοσίαν. **Ὁ Ἰησοῦς συνελήφθη** καὶ τὸν φέρνουν! Ἀνάβονται φῶτα στὰ δύο ἀρχιερατικὰ μέγαρά, ποὺ εἶνε στὸ ἴδιο τετράγωνο κ' ἔχουν κοινὴ αὐλὴ. Νιώθουν μιὰ ἄγρια χαρὰ καὶ οἱ δύο τους λὲς κ' εἶνε τίγρεις. Πλησιάζει τώρα ἡ σπεῖρα μετ' τὸν ὄχλο, ἀντηχοῦν κραυγές. Ἡ σιδερόπορτα ἀνοίγει, μπαίνουν οἱ στρατιῶτες, φέρνουν δεμένο τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παραδίδουν πρῶτα στὸν Ἄννα. Μπαίνει μαζί κι ὁ Ἰωάννης, ποὺ ἦταν γνωστὸς στὸν ἀρχιερέα. Ὁ Πέτρος ἔμεινε ἔξω. Καὶ μακάρι ἐκεῖ νὰ ἔμενε, γιατί δὲν θὰ ἔπεφτε στὸ βαρὺ ἀμάρτημα. Ἀλλὰ, τολμηρὸς ὅπως ἦταν, ἤθελε νὰ παρακολουθήσῃ τὴ δίκην. Μετ' τὴ μεσολάβησι τοῦ Ἰωάννου μπαίνει κι αὐτός. Μπαίνει ὅμως σὲ στάδιο ἀγῶνος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ ἐβγαίνει νικημένος οἰκτρά.

Ἦταν νύχτα, τὸ κρῦο ἔτσουζε, καὶ στὴν αὐλὴ οἱ ὑπηρέτες εἶχαν ἀνάψει φωτιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Ὅλοι ἦταν εὐχαριστημένοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους, ἕνας μόνον φαινόταν λυπημένος· ὁ Πέτρος. Δὲν ἀπομακρυνόταν τούλαχιστον σὲ μιὰ γωνιά νὰ μὴ φαίνεται; Εἶχε πλησιάζει στὴ φωτιά, στὴ λάμψι τῆς ἡ θλίψι του ἦταν φανερὴ καὶ προκάλεσε τὴν περιέργεια. Μιὰ ὑπέρτρια πλησιάζει καὶ τοῦ λέει: –Κ' ἐσύ

ἦσουν μετ' τὸν Ἰησοῦ τὸν Γαλιλαῖο. Φοβερὴ στιγμή. Τί θὰ κάνῃ τώρα ὁ Πέτρος; θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶνε δικὸς του ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συνέπειες; Αὐτὸ θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ αὐτὸν ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχε διαβεβαιώσει: **«Εἰ πάντες σκανδαλισθῇσονται ἐν σοί, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι»** (Ματθ. 26,33). Καὶ ὅμως δὲν ὠμολόγησε τὸν Ἰησοῦ· **τὸν ἀρνήθηκε**. **«Οὐκ οἶδα τί λέγεις;»** (ἐ.ἀ. 26,70), δὲν ξέρω τί μοῦ λές, τῆς ἀπάντησε. Κ' ἔτσι ἄρχισε ὁ κατήφορος. Μόλις ἄνοιξε τὸ στόμα ἡ προφορὰ του τὸν πρόδωσε ὅτι εἶνε Γαλιλαῖος· καὶ τὸν περικύκλωσαν. **«Ἀληθῶς καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ; καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ»** (ἐ.ἀ. 26,73). Τέλος κάποιος ὑπέρτης συγγενῆς τοῦ Μάλχου, πλησίασε τὸν Πέτρο, τὸν κοίταξε καλὰ καὶ τοῦ εἶπε: **«Οὐκ ἐγὼ σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ μετ' αὐτοῦ;»** (ἰω. 18,26). **Καὶ πάλι ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε**. Καὶ μόνον αὐτό; Ἀρνήθηκε μετ' ὄρκο κι ἀναθεματισμούς, καταρώμενος τὸν ἑαυτό του (βλ. Ματ. 26,74).

Πόσο διαφορετικὴ στάσι θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸν θερμὸ Πέτρο! Θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς πῇ θαρρετά· Ναί, εἶμαι μαθητὴς σου – τιμὴ καὶ καύχημά μου· κ' εἶνε ἀθῶος, ἀναμάρτητος· εἶνε ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μου... Ἀντὶ λιοντάρι ὅμως βλέπει κανεὶς τώρα ἕνα λαγὸ, ἀντὶ μαθητοῦ ἑναν ἀρνητῆ. Ὁ Πέτρος **ἔπεσε πολὺ χαμηλά**· πρῶτον ἀρνήθηκε, δευτέρον ἀρνήθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπέρτρια, τρίτον ἀρνήθηκε τρεῖς φορές, τέταρτον ἀρνήθηκε μέσα σὲ λίγη ὥρα, πέμπτον ἀρνήθηκε μετ' ὄρκο, ἕκτον ἀρνήθηκε μετ' ἀναθεματισμούς καταρώμενος τὸν ἑαυτό του, ἑβδομον δὲν τὸ συναισθάνθηκε ἀμέσως ἀλλὰ χρειάστηκε γι' αὐτὸ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ὄγδοον δὲν ἔκλαψε μπροστὰ σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀρνήθηκε, γιὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ποιὸς εἶνε, ἀλλὰ βγήκε ἔξω. Ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τὸν κυρίευαν.

«Ὡ τῶν πραγμάτων!», τί γεγονότα εἶν' αὐτά, λέει κάποια ὁμιλία ποὺ ἀποδίδεται στὸν ἱερὸ Χρυσόστομο (Migne 59,617). Αὐτός, ποὺ ὅταν συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦ ἀγανάκτησε τόσο ὥστε νὰ

κόψη τὸ αὐτὶ τοῦ Μάλχου, τώρα, ποὺ ὁ Χριστὸς βρίσκεται σὲ πολὺ πιὸ δύσκολη θέσι κ' εἶνε ἀνάγκη κάποιος νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ, πῶς ὁ Πέτρος σιωπᾷ; Ἄς ποῦμε κ' ἐμεῖς «Ὡ τῶν πραγμάτων!», τί παράδοξα πράγματα!

Γιατί ἔπεσε ὁ Πέτρος; Μία λύσι ὑπάρχει· τὸ θλιβερὸ γεγονός **ἦταν οἰκονομία τοῦ Θεοῦ.**

✓ Ὑπερφηανεύτηκε, νόμιζε πῶς εἶνε δυνατός, ἔμεινε χωρὶς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς προσευχῆς ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης (βλ. Πνευμ. γυμν., ἐκδ. Σχοινᾶ, Βόλος 1961, σ. 234). Γι' αὐτὸ ἀφέθηκε μόνος του, **γὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸ του** ποὺ τὸν ἀγνοοῦσε. Μὲ τὴν πτώσι ἔμαθε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνος του εἶνε μηδέν. Γι' αὐτὸ ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος ἔλεγε· Ὁ, τι καλὸ βλέπετε σ' ἐμένα, εἶνε τοῦ Θεοῦ· ὅ, τι κακό, εἶνε δικό μου. Ὁ Πέτρος, ὅταν στηρίχθηκε μόνο στὶς δυνάμεις του, ἔπεσε οἰκτρά· ὁ ἴδιος ὅμως ἔπειτα, ὅταν τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐνδύθηκε «**δύναμιν ἐξ ὕψους**» (Λουκ. 24, 49· βλ. Πράξ. 1, 8), ἀνέβηκε σὲ τέτοιο ὕψος, ὥστε βλέποντας κανεὶς τὴν τεράστια μεταβολὴ σ' αὐτὸν καὶ στοὺς ἄλλους μαθητὰς νὰ λέη μαζί μὲ τὸν ψαλμωδὸ· «**Αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου**» (Ψαλμ. 76, 11).

✓ Ἄλλος λόγος γὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς παρὰχώρησε νὰ πέσῃ ὁ Πέτρος εἶνε, **γὰ νὰ μένῃ σὲ ταπεινοφροσύνη** – λένε ὅτι στὸ ἐξῆς ὅσες φορὲς ἄκουγε λάλημα πετεινοῦ δάκρυζε. Παρὰ λίγο θὰ κολαζόταν, θὰ ἔχανε τὴν αἰωνιότητα· ἀλλὰ ὁ Κύριος «**ἐδεήθη περὶ αὐτοῦ**» καὶ ἔτσι δὲν ἔχασε τὴν πίστι του (Λουκ. 22, 32). Πῶς νὰ μὴν εὐγνωμονῇ τὸν Κύριο γὰ τὴ σωτηρία του;

✓ Καὶ πῶς μετὰ νὰ μὴν εἶνε **συμπαθὲς στοὺς ἁμαρτωλοὺς** ποὺ παρασυρόμενοι ἀπὸ βίαία πάθη ἔπεφταν σὲ ἁμαρτήματα σοβαρά; Ἐνας «δικαίος» φαρισαῖος θὰ τοὺς καταδίκαιζε καὶ θὰ τοὺς βύθιζε σὲ ἀπόγνωσι· ὁ Πέτρος τοὺς ἐδειχνε κατανόησι καὶ συμπάθεια. Πόσες φορὲς στὴν ἀποστολική του ζωὴ δὲν θὰ παρηγόρησε ἁμαρτωλοὺς λέγοντας· Μὴν ἀπελπίζεσαι, παιδί μου, κ' ἐγὼ ἁμάρτησα πολὺ στὸν Κύριο, κι ὅσες φορὲς τὸ θυμᾶμαι συγκλονίζομαι· ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ συχώρεσε. Κ' ἐσὺ λοιπόν, ἀφοῦ μετανοεῖς καὶ θνηνεῖς γὰ τὸ ἁμάρτημά σου, ὁ Κύριος θὰ σὲ συχωρέσῃ· εὐχαρίστησε καὶ δόξασε τὸ Θεό.

Εἶχε ἀγαθὴ προαίρεσι ὁ Πέτρος. Ἀγαποῦσε κατὰ βάθος τὸ Χριστὸ καὶ γι' αὐτὸ σώθηκε· κι ἀπὸ τὴν πτώσι τοῦ ἐκείνη **βγῆκε μὲ ἀνεκτίμητα πνευματικὰ κέρδη**, ὅπως εἶνε τὰ τρία αὐτά· ἡ αὐτογνωσία, ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ τὸ εὐσυνμπάθητον. Ὡ μυστήρια τοῦ Θεοῦ! Πῶς ἡ θεία χάρις γὰ τὶς ἐκλεκτὰς ψυχὰς, κι ἀπὸ ἁμαρτήματα στὰ ὁποῖα ἀθέλητα πέφτουν, ξέρει νὰ βγάξῃ πνευματικὰ κέρδη, ὅπως ἀπὸ τὴν κοπριά βγαίνουν ἄνθη εὐωδιστά! Πράγματι «**τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν**» (Ῥωμ. 8, 28). Ἀκοῦτε; «**Πάντα**»· κι αὐτὰ δηλαδὴ τὰ ἁμαρτήματα, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Αὐγου-

στῖνος. Μόνο πρὸς Θεοῦ, συναμαρτωλὲ ἀδελφέ, μὴ τὸ παρεξηγήσῃς αὐτὸ καὶ πῆς· Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἄς ἁμαρτήσω λοιπόν. Ὁχι. Ἡ ἁμαρτία τοῦ Πέτρου δὲν ἦταν ἐσκεμμένη, προμελετημένη· ἦταν ἕνας φοβερός ἀνεμοστρόβιλος ποὺ τὸν παρέσυρε. Μελέτησε, σὲ παρακαλῶ, τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὸ Ῥωμ. 3, 5-8.

Ἄς βγάλουμε κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, **διδάγματα** ἀπὸ τὴν πτώσι τοῦ Πέτρου.

Ἀπὸ ποιοῦ ὕψος σὲ ποιοῦ βάθος ἔπεσε ὁ ἀπόστολος! Κάποιος κρίνοντας ἐπιπόλαια μπορεῖ νὰ τὸν κατακρίνῃ νομίζοντας ὅτι, ἂν ὁ ἴδιος ἦταν στὴ θέσι του, δὲν θὰ ἄρنيόταν τὸν Κύριο. Εἶνε, βλέπετε, εὐκόλο νὰ κάνουμε τὸν ἥρωα μὲ τὰ λόγια. Ζοῦμε σὲ καιρὸ εἰρήνης καὶ δὲν μᾶς ἀπειλεῖ κίνδυνος θανάτου γὰ τὴν ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως. Καὶ ὅμως σὲ πόσες περιπτώσεις δὲν προτιμοῦμε τὴ φωνὴ τῆς φιλαυτίας καὶ πνίγουμε τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ποὺ εἶνε φωνὴ Θεοῦ! Ἐκεῖνος ποὺ στὸ δικαστήριον – γὰ λίγα λεφτὰ ἢ ἀπὸ φόβο κάποιου ἰσχυροῦ ἢ γὰ κάποια φιλία ἢ συγγένεια – ψευδορκεῖ, ἐφ' ὅσον ἄρνεῖται τὴν ἀλήθεια, δὲν νομίζετε ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμή ἐπαναλαμβάνει τὸ «**Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον**» (Ματθ. 26, 74); Ἄν δοῦμε τὴ ζωὴ μας ὑπὸ τὸ πρῖσμα αὐτό, πόσες «**μικροαρνήσεις**» Χριστοῦ δὲν θὰ διακρίνουμε! καὶ θ' ἀναστενάξουμε γὰ τὴ δειλία καὶ τὴ φιλαυτίαν μας, ποὺ μᾶς κάνουν ἄρνητὰς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας. Κι αὐτὰ σὲ καιρὸ εἰρήνης καὶ δημοκρατίας. Ἄλλ' ἐὰν αὖριο φυσήξῃ ἀνεμοστρόβιλος καὶ ἐπιβληθῇ ἀντίχριστη τυραννίδα καὶ διωγμὸς τῆς πίστεως, τότε θὰ δοῦμε πόσοι θὰ ἔννετοιμοι νὰ θυσιάσουν τὴν καλοπέρασι τοῦ σαρκίου χάριν τοῦ Κυρίου. Πόσοι δὲν θὰ ἐγκαταλείψουν τὶς ἱερὲς συνάξεις καὶ θὰ ὀρκίζονται πῶς δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσι μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ! Αὐτὰ δὲν συνέβησαν στοὺς διωγμοὺς τῶν πρώτων αἰώνων; κι ἀποκλείεται νὰ ἐπαναληφθοῦν ἐντονώτερα;

Καὶ **οἱ κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου** θὰ δοκιμάσουν τὸ πικρὸ ποτήρι τῆς ἀρνήσεως. Ὡς ἱεροκήρυκας εἶχα κ' ἐγὼ κάποτε σὲ ἐπαρχία στὸ κατηχητικὸ ἕνα καλὸ μαθητὴ. Ὅταν μεγάλωσε ζητώντας ἐργασία τὸν ρώτησε κάποιος ἰσχυρὸς ἂν ἔχη σχέσι μ' ἐμένα, κι αὐτὸς ἀπήντησε «Δὲν τὸν ξέρω καθόλου». Ἐλεγχόμενος ὅμως κατόπιν ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε· –Πάτερ, σὲ ἀρνήθηκα. –Μὴ στενοχωριέσαι, παιδί μου, τοῦ εἶπα· τὸ Χριστὸ νὰ μὴν ἀρνηθῇς. Θ' ἀκούσῃ λοιπόν κι ὁ ἐργάτης τοῦ εὐαγγελίου τὸ «**Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον**», ἀλλ' ἄς μὴν ἀποκαρδιωθῇ. Στὴ ζωὴ τοῦ ἐπαναλαμβάνει σὲ ἀπειροελάχιστη μικρογραφία τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ἔχη τέτοιες θλίψεις. Ἄς παίρνῃ δύναμι ἀπὸ τὸ Χριστό. Ἐκεῖνον ἀρνήθηκαν καὶ ἀρνοῦνται τόσοι· τί τὸ παράδοξο λοιπόν ν' ἀρνηθοῦν καὶ αὐτόν, τὸ σκουλήκι τῆς γῆς;

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2466

Μεγάλῃ Παρασκευῇ πρωτῇ
22 Ἀπριλίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ὑπερτάτη θυσία

«Ὡπερ πελεκάν τετρωμένος τὴν πλευράν σου, Λόγε,
σοὺς θανόντας παῖδας ἐζώσας
ἐπιστάξας ζωτικούς αὐτοῖς κρουνοὺς»

(ἐγκώμ. Β' στ. ἐπιταφ. θρήν.)

Ὅταν ἦμουν μαθητὴς εἶδα, ἀγαπητοί μου, στὸ δωμάτιο ἐνὸς εὐσεβοῦς ἀνθρώπου **μία εἰκόνα** ποὺ παρίστανε τὸ ἐξῆς.

Στὴ **φωλιά ἐνὸς πελεκάνου** εἶχε τρυπώσει ἓνα **φίδι**. Οἱ γονεῖς τῶν πουλιῶν τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔλειπαν. Τὰ **μικρὰ πουλιά** ἦταν μόνα τους. Τὸ φίδι τὰ εἶδε καὶ ἄρχισε ἓνα - ἓνα νὰ **τὰ δαγκώνῃ**, νὰ τὰ δηλητηριάζῃ. Εἶχε σχεδὸν τελειώσει τὸ ὀλέθριο ἔργο του, ὅταν ὁ πελεκάνος - πατέρας ἐπέστρεψε στὴ φωλιά του. Τὸ φίδι, μόλις ἀκούει τὸ φτερούγισμα τοῦ πελεκάνου, ἀφήνει τὴ φωλιά καὶ φεύγει.

Ὁ πελεκάνος βλέπει τώρα τὰ πουλιά του **ἐτοιμοθάνατα**· τὸ δηλητήριο τοῦ φιδιοῦ ἔδρασε ἀμέσως θανάσιμα μέσα στὸν εὐαίσθητο ὀργανισμό τῶν νεοσσῶν. Ἀλλὰ ὁ πατέρας εἶνε ἀποφασισμένος νὰ σώσῃ ὅπωςδῆποτε τὰ πουλάκια του. Καὶ πράγματι **τὰ σώζει! Πῶς;** Ἀκούστε.

Μὲ τὸ ράμφος του τρυπάει καὶ **σχίζει τὸ πλευρό του**, αὐτοτραυματίζεται· ἀπὸ τὴν πληγὴ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ **αἷμα**. Δίχως χρονοτριβὴ παίρνει ἀμέσως ἀπὸ τὸ δικό του αἷμα καὶ **ποτίζει** μ' αὐτὸ ἓνα - ἓνα τὰ δηλητηριασμένα πουλάκια του. Καὶ σὲ λίγο γίνεται θαῦμα· τὰ πουλάκια ζωντανεύουν, διαφεύγουν τὸν κίνδυνο τοῦ θανάτου, **σώζονται**.

Τὸ αἷμα ἐκεῖνο, ὡς ἄριστο ἀντίδοτο - φάρμακο, ἐξουδετερώνει τὴν θανατηφόρα ἐπίδρασι τοῦ δηλητηρίου, καὶ τὰ μικρὰ τοῦ πελεκάνου, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἦταν ἐτοιμοθάνατα, σχεδὸν νεκρά, τώρα ἀναλαμβάνουν δυνάμεις, ζωντανεύουν, καὶ σὲ λίγες μέρες χαρούμενα εἶνε ἔτοιμα νὰ πετάξουν. Σώθηκαν μὲ τὴν αὐτοθυσία τοῦ πελεκάνου· σώθησαν **μὲ τὸ αἷμα τοῦ πατέρα τους**.

Ἡ εἰκόνα αὐτῇ, ἡ ὁποία παρίστανε τὸν πε-

λεκάνο τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ τὸ ράμφος του σχίζει τὸ στήθος του γιὰ νὰ ποτίσῃ μὲ τὸ καθαρὸ αἷμα του τὰ παιδιὰ του τὰ ὁποῖα εἶχαν δηλητηριαστῇ, ἡ εἰκόνα αὐτὴ μοῦ ἔκανε ἀπὸ τότε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση.

—**Τί σημαίνει** ἡ εἰκόνα αὐτή; ρώτησα τὸν πιστὸ ἐκεῖνο Χριστιανό.

—Ἡ εἰκόνα αὐτῇ, μοῦ ἀπαντᾷ, συμβολίζει **κάτι πολὺ σπουδαῖο**, **κάτι πολὺ ὑψηλὸ καὶ ἀληθινὰ θεϊκό**.

—Τί δηλαδή; πές μου σὲ παρακαλῶ.

—Ἡ **ἀρχαία παράδοσι** τῶν χωρικῶν λέει **γιὰ τὸν πελεκάνο** ὅτι, ὅταν συμβῇ τὰ παιδιὰ του νὰ δηλητηριαστοῦν ἀπὸ φίδι, ὁ πελεκάνος αὐτοθυσιάζεται, τοὺς δίνει νὰ πιοῦν τὸ αἷμα του, τὸ καθαρὸ αἷμα του νικᾷ τὸ δηλητήριο καὶ ἔτσι σώζει τὰ μικρά του. Αὐτὸ λοιπὸν εἰκονίζει ἡ παράστασι αὐτῇ. Αὐτὸ ὅμως ποὺ βλέπεις τώρα ἐδῶ, δὲν εἶνε πιά **μία παράδοσι** ἢ ἓνας εὐχάριστος μῦθος· στὴν Χριστιανικὴ πίστι μας ἔχει, φίλε μου, γίνεται **μία ζωντανὴ πραγματικότητα**. Θέλεις νὰ πεισθῇς;

—Καὶ βέβαια.

—**Κάνε** λοιπὸν στὴν εἰκόνα **μερικὲς ἀντικαταστάσεις**. Στὴ θέσι τῶν μικρῶν πουλιῶν τοῦ πελεκάνου βάλε τὸν **Ἀδάμ**, τὴν **Εὔα** καὶ ὅλους τοὺς **ἀπογόνους** των· στὴ θέσι τοῦ φιδιοῦ βάλε τὸ **σατανᾶ**, ὁ ὁποῖος σὰν φίδι τρύπωσε τότε στὴν εὐλογημένη ἐκείνη φωλιά τῶν πρωτοπλάστων, στὸν κῆπο τῆς Ἐδέμ, καὶ ἐξαπάτησε τὴν Εὔα, κι ἀπὸ τότε σφυρίζει σὰν δράκοντας, δαγκώνει, πληγώνει, δηλητηριάζει καὶ σκορπίζει παντοῦ τὸ θάνατο· καὶ στὴ θέσι τοῦ φιλόστοργου πελεκάνου φαντάσου τὸν **Ἰησοῦ Χριστό**. Τώρα ἔχεις τὴν ἐρμηνεῖα τῆς εἰκόνας.

Ναί, φίλε μου, τὸ δρᾶμα τῆς εἰκόνας εἶνε

δικό μας δράμα, δράμα που ἔχει σχέσι μὲ τὸν καθένα μας. Ἐμεῖς, ἐγώ, ἐσὺ καὶ ὅλοι οἱ ἔνοχοι καὶ παραβάτες τῶν θείων ἐντολῶν, εἴμαστε ἐκεῖνοι ποὺ δηλητηρίασε ὁ σατανᾶς μὲ τὸ φοβερώτερο ἀπ' ὅλα τὰ δηλητήρια, τὸ δηλητήριο ποὺ λέγεται **ἁμαρτία**· ἡ ἁμαρτία εἶνε δικό του κατασκευάσμα. Καὶ ἀφοῦ μᾶς δηλητηρίασε μὲ τὴν ἁμαρτία, τί μᾶς περίμενε; **Θάνατος**· θάνατος τόσο βέβαιος ὅσο βέβαιος εἶνε ὁ θάνατος ἐκείνου ποὺ τὸν δάγκωσε καὶ τὸν δηλητηρίασε ὀχιά· θάνατος **ψυχικός**, χίλιες φορές πιὸ φοβερός, ἀσυγκρίτως χειρότερος ἀπὸ τὸν σωματικὸ θάνατο. Ἀλλὰ ὁ πανάγαθος Θεὸς μᾶς λυπήθηκε, μᾶς σπλαχνίστηκε. Τὸ Εὐαγγέλιο γράφει· «*Οὕτως ἠγάπησεν* (=τόσο πολὺ ἀγάπησε) *ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν* (=ὥστε παρέδωσε τὸν μονογενῆ Υἱό του νὰ θανατωθῇ), *ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται* (=καὶ κάθε ἄνθρωπος ποὺ πιστεύει σ' αὐτὸν νὰ μὴ χαθῇ), *ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον* (=ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴ αἰώνια)» (Ἰω. 3,16). Ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν Υἱό του, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, γιὰ τὴ σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ὁ Χριστός μας, σὰν ἄλλος πελεκᾶνος τοῦ οὐρανοῦ, μᾶς ἔδωσε τὸ τίμιο **αἷμα** του, προσέφερε τὴν **ὑψίστη θυσία** ἐπάνω στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ, μπροστὰ στὴν ὁποία κάθε ἄλλη θυσία ὡχρῖα, ξεθωριάζει, σβήνει.

᾽Ω ὁ Χριστὸς μας! **Ἦμασταν οἱ δηλητηριασμένοι**. Κανένα ἄλλο ἀντίδοτο - φάρμακο δὲν ὑπῆρχε γιὰ νὰ ἀντιδράσουμε κατὰ τῆς ἁμαρτίας. Καὶ ὁ Χριστὸς προσέφερε τὸ μοναδικὸ φάρμακο, τὸ αἷμα του, τὸ πάναγνο αἷμα του· τὸ «*τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου*» (Α' Πέτρ. 1,19). Ἄνοιξε τὶς φλέβες του, καὶ ἀπὸ τὴν κεφαλὴ του, τὰ χέρια του, τὰ πόδια του καὶ τὴν πλευρά του ἔτρεξε καὶ ἔσταξε πάνω στὴν ἁμαρτωλὴ γῆ σταγόνα πρὸς σταγόνα τὸ αἷμα του. Αὐτὸ τὸ αἷμα ἔχυσε καὶ χύνει μέσα στὶς δηλητηριασμένες φλέβες τῆς ὑπάρξεώς μας καὶ αὐτὸ «*καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας*» (Α' Ἰω. 1,7). Μὲ εὐγνωμοσύνη στὸ Χριστό, τὸν σωτῆρα μας, ἂς ἀφήνουμε τὶς ψυχές μας νὰ φτερουγίζουν γύρω ἀπὸ τὸν τίμιον σταυρό του καὶ ἂς τοῦ λέμε καὶ σήμερα καὶ πάντοτε· **Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε!** Ἄς τὸ πῇ ὁ καθένας μας...

Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ πιστὸς ἐκεῖνος Χριστιανὸς ἐξηγώντας τὴν εἰκόνα· κι ἀνοίγοντας τὴν ἱερὰ Σύνοψι βρῆκε τὸν Ἐπιτάφιο Θρῆνο καὶ ἀπὸ τὴν Β' στάσι τῶν ἐγκωμίων μὲ φωνὴ ποὺ ἔπαλλε ἀπὸ ἱερὴ συγκίνησι ἔψαλε·

«*Ὡσπερ πελεκᾶν*

τετρωμένος τὴν πλευράν σου, Λόγε, σουὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας ἐπιστάξας ζωτικούς αὐτοῖς κρουνοὺς»

Μεγάλη Ἑβδομάδα κ' ἐφέτος, ἀδελφοί μου. Ἄς δοξάσουμε τὸν Κύριο.

Σὰν Χριστιανὸς θὰ πᾶς ἀσφαλῶς στὸν ναὸ τῆς ἐνορίας σου, θὰ ἀσπασθῇς τὸν Ἑσταυρωμένο καὶ θ' ἀνάψης κεράκι στὴν εἰκόνα του. Θὰ παρακολουθήσῃς τὶς ἀκολουθίες, ποὺ πιὸ συγκινητικὲς δὲν ὑπάρχουν. Θὰ παρασταθῇς νοερὰ μάρτυρας στὸ δράμα τοῦ Γολγοθᾶ. Θὰ δῇς τὸν Κύριο, τὸν βασιλέα τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων, νὰ ὑβρίζεται, νὰ ἐγκαταλείπεται, νὰ προδίδεται, νὰ δικάζεται, καὶ τέλος νὰ σταυρώνεται μέσα σὲ πόνους φρικτοὺς ἐπάνω στὸ σταυρό του. Θὰ τὸν ἀκούσῃς ν' ἀπευθύνεται περίλυπος στὸν οὐράνιο Πατέρα καὶ νὰ λέῃ μὲ φωνὴ σπαρακτικὴ «*Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;*» (Ματθ. 27,46). Βλέποντας καὶ ἀκούγοντας αὐτά, ποὺ καὶ τοὺς λίθους ἀκόμη συγκίνησαν, ρώτησε τὸν ἑαυτὸ σου·

—**Γιατί πάσχει τόσο ὁ Ἰησοῦς;**

Καὶ θ' ἀκούσῃς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς πιστῆς καρδιάς σου τὴν ἀπάντησι·

—**Γιὰ σένα** πάσχει ὁ Ἰησοῦς, γιὰ σένα ἀγωνιᾷ, γιὰ σένα τούτη τὴ στιγμὴ χύνει αὐτὴ τὴ σταγόνα τοῦ αἵματός του!

᾽Ω ἀδελφέ μου· ἂν σκεφτῇς σοβαρὰ ὅτι ὁ Χριστὸς θυσιάστηκε γιὰ σένα, ἂν τὸν παρακαλέσῃς γονατιστὸς νὰ σοῦ στείλῃ μιὰ ἀκτίνα ἀπὸ τὸ σταυρό του γιὰ νὰ καταλάβῃς καὶ νὰ συναισθανθῇς ὅπως ὁ ληστής τὸ μαρτύριο τῆς ὑπερτάτης θυσίας του, ἔ τότε ἐμπρὸς σου **θ' ἀνοίξουν οἱ οὐανοί**, θὰ αἰσθανθῇς νὰ διατρέχῃ τὴν ὑπαρξί σου θεϊκὸ ῥῆγος, θὰ πεισθῇς —καὶ κανένας πὰ δὲν θὰ μπορῇ νὰ κλονίσῃ τὴν πίστι σου—, ὅτι ἀπ' ὅλες τὶς εὐεργεσίες ποὺ σοῦ ἔκανε ὁ Θεὸς αὐτὴ εἶνε ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία, τὸ ὅτι δηλαδὴ **θυσίασε γιὰ χάρι σου τὸν Υἱό του**.

Τότε, Χριστιανὸς μετανοημένος, λουσμένος μέσα στὸ αἷμα τοῦ Λυτρωτοῦ, συγκινημένος βαθειά, θὰ σταθῇς **κάτω ἀπὸ τὸ σταυρό του**, θ' ἀφήσῃς κ' ἐσὺ ἐκεῖ τὰ δικά σου δάκρυα, δάκρυα εὐγνωμοσύνης καὶ αἰωνίου ἀφοσιώσεως, καὶ **θα τοῦ πῇς** ὅ,τι τοῦ εἶπαν μυριάδες ἁμαρτωλοὶ ποὺ σώθηκαν μὲ τὸ αἷμα του·

Ἰησοῦ γλυκύτατε, ἐσὺ εἶσαι ὁ σωτῆρας μου, ἐσὺ εἶσαι ὁ λυτρωτής μου, ἐσὺ ὁ βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου· σὰν τὸ ληστὴ κράζω κ' ἐγώ· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Μεταγλώττισι στὴν ὀμιλουμένη σήμερα ἄρθρου, ποὺ δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὰ Γρεβενὰ στὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα» (φ. 38/19-4-1946) καὶ περιελήφθη στὸ βιβλίον *Πρὸς τὸν Γολγοθᾶν* μὲ ἄλλον ἐκεῖ τίτλο (Αθήναι 1989⁴, σσ. 230-233). Ἐλαχίστη ἀνάπτυξις 16-3-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῇ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ιστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2467	Μεγάλὴ Παρασκευὴ βράδυ 22 Ἀπριλίου 2022 Ἐπιτάφιος	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

“Ὅπως ἀρμόζει στὸ μεγάλο Νεκρό μας

«Ἰωσήφ κηδεύει μετὰ τοῦ Νικοδήμου νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην» (Ἐγκώμ. γ' στάσ.)

Ἔχουμε συνήθεια, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐρμηνεύουμε κάποιο ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐγκώμια ποὺ ψάλλονται ἀπόψε. Αὐτὸ ποὺ θὰ ἐξηγήσουμε τώρα εἶνε τὸ ἐξῆς.

«Ἰωσήφ κηδεύει

μετὰ τοῦ Νικοδήμου

νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην» (Ἐγκώμ. γ' στάσ.).

Ὁ ποιητὴς ἐδῶ ὁμιλεῖ γιὰ **κηδεία**, μιὰ κηδεία μοναδική· γιὰ τὴν κηδεία τοῦ Θεανθρώπου.

Πρέπει νὰ γνωρίζουμε, ἀγαπητοί μου, ὅτι στὴν ἀρχαία ἐποχὴ, στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ, οἱ Ῥωμαῖοι κατακτηταί, ποὺ κυριαρχοῦσαν σὲ ὅλο τὸν κόσμο, ὡς **σκληρότερη ἀπ' ὅλες τὶς ποινές** ποὺ ἐπέβαλλαν εἶχαν τὴν διὰ σταυροῦ ἐκτέλεσι. Στὴν ποινὴ αὕτῃ καταδικάζονταν τὰ ἀποφώλια τέρατα τῆς αὐτοκρατορίας, κακαποιοὶ καὶ λησταὶ ποὺ εἶχαν διαπράξει εἰδεχθῇ ἐγκλήματα, ἰδίως ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος. Αὐτοὶ θανατώνονταν διὰ σταυροῦ. Μὲ τέτοια βαρεῖα κατηγορία καταδικάστηκε νὰ σταυρωθῇ ὁ ἀναμάρτητος Κύριός μας.

Ἡ σταύρωσι ἦταν θάνατος πολὺ ὀδυνηρός. Ἔμεναν οἱ κατάδικοι πάνω στὸ σταυρό, ἀναλόγως τῆς σωματικῆς ἀντοχῆς τους, ἄλλοι μία μέρα, ἄλλοι δύο μέρες, ἄλλοι τρεῖς μέρες· ὑπῆρξε δὲ καὶ περίπτωσι καταδίκου ποὺ ἔμεινε ζωντανὸς ἐπάνω στὸ σταυρό, λόγῳ ῥωμαλεότητος, ἐπὶ μίᾳ ὀλόκληρῃ ἐβδομάδᾳ.

Οἱ νεκροὶ κηδεύονταν; **Δὲν κηδεύονταν.** Τοὺς ἄφηναν ἐπάνω στὸ ξύλο, ἐκεῖ οἱ σάρκες τους σάπιζαν, καὶ ἡ ὁσμὴ τοῦ σαπισμένου κρέατος εἴλκυε ὄρνεα, σκυλιά, λύκους, ποὺ ἄρπαζαν κομμάτια καὶ κατασπάραζαν μέλη.

Ὁ Χριστὸς ὅμως κηδεύθηκε. Ποιὸς τὸν ἐκήδευσε, οἱ μαθηταί; Ὁχι. Ὁ ἕνας τὸν ἀρνήθηκε, ὁ ἄλλος τὸν ἐπώλησε, οἱ ἄλλοι σκόρπισαν. Ποιὸς τὸν ἐκήδευσε; Μία εὐγενὴς ψυχὴ ἀνέλαβε πρωτοβουλία· ἦταν, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ὁ Ἰωσήφ, ὁ εὐσχήμων βουλευτὴς - μέ-

λος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ δικαστηρίου, ποὺ δίκασε τὸν Ἰησοῦ τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης.

Ἐβδομήντα ἦταν τὰ μέλη - βουλευταί· καὶ ὁ Χριστὸς πῆρε μίᾳ μόνο ἀθωωτικὴ ψήφο. Ἡ λευκὴ αὕτῃ ψήφος ἦταν τοῦ Ἰωσήφ. Εἶχε τὴν τόλμη ν' ἀντισταθῇ στὸ ῥεῦμα. Γιατὶ αὐτὸ εἶνε ἀρετὴ, νὰ πᾶς κόντρα μὲ τὸ ῥεῦμα. Ἕνας αὐτός, **πάλεψε μὲ ἐξηνταεννέα** τὴ νύχτα· τοὺς εἶπε ὅτι, ἂν καταδικάσουν τὸν Ἀθῶο, θὰ διαπράξουν τὸ μεγαλύτερο ἐγκλημα. Ἡ φωνὴ τοῦ δὲν ἀκούστηκε· **ἡ παρανομοῦσα πλειοψηφία κατεδίκασε τὸν Δίκαιο.**

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας παρακολούθησε μὲ ἀγωνία τὶς στιγμὲς τῆς σταυρώσεως. Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς ἐξέπνευσε, τόλμησε –γιατὶ πάλι τόλμη χρειαζόταν– ν' ἀνεβῇ στὸ πραιτώριο, νὰ παρουσιαστῇ στὸν ἡγεμόνα καὶ νὰ ζητήσῃ **ὡς χάρι νὰ τοῦ δώσῃ τὸ σῶμα** τοῦ Ἰησοῦ. «**Ὁ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἡδὴ τέθνηκε**» (Μάρκ. 15,44), ἀπόρησε πῶς τόσο σύντομα ἐξέπνευσε. Γιατὶ ὁ Κύριος ἔμεινε στὸ σταυρὸ μερικὲς ὥρες· «**ἀπὸ ἑκτῆς ὥρας (=12 μεσημέρι) ἕως ὥρας ἐνάτης (=3 τὸ ἀπόγευμα Ματθ. 27,45).**» Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ὑπέμεινε, ἔσβησε ἡ ζωὴ του σύντομα. Καὶ **ὁ Πιλάτος**, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ ἀποσπάσματος, τὸν ἐκατόνταρχο, ὅτι ὄντως ὁ Ἑσταυρωμένος ἐξέπνευσε, **ἔδωκε τὴν ἄδεια.**

Καὶ νὰ τώρα ὁ Ἰωσήφ, ἡ ἐκλεκτὴ αὕτῃ ψυχὴ, **πηγαίνει νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἱερὸ χρέος** τῆς κηδείας. Κοντὰ του παρουσιάζονται καὶ ἄλλοι. Νά καὶ ἄλλος ὑπέροχος ἄνδρας, ὁ **Νικόδημος**. Καὶ κοντὰ στὸ Νικόδημο ἕνας ὁμιλος γενναίων γυναικῶν, **οἱ μυροφόρες.** Τολμοῦν καὶ βαδίζουν πρὸς τὸν Γολγοθᾶ.

Καὶ ἐκεῖ, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὶς τελευταῖες ἀκτῖνες τοῦ ἐπάνω στὸν φρικτὸ ἐκεῖνο τόπο, τὰ ἅγια χέρια τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Νικοδήμου καὶ τῶν γυναικῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τους τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, κατεβάζουν μὲ δέος ἀπὸ

τὸ σταυρὸ τὸ ἄχραντο σῶμα, τὸ ἀλείφουν μὲ τὰ πολύτιμα μύρα καὶ μὲ τὰ ἀκόμη πολυτιμότερα δάκρυά τους, καὶ τὸ τυλίγουν σὲ σινδόνα. Τέλος ἡ μικρὴ συνοδεία, μὲ ἄφατη συγκίνησι, **ἀποθέτει τὸ σῶμα** – ποῦ παρακαλῶ; **Σὲ «καινὸν μνημεῖον»** (Ματθ. 27,60. Ἰω. 19,41)· ὅχι μέσα στὴ γῆ ἀλλὰ σὲ «**λαξευτὸν**» τάφο (Λουκ. 23,53· βλ. & Μάρκ. 15,46), στὸν ὁποῖο δὲν εἶχε κανεὶς ἄλλος ταφῇ (βλ. Ἰω. 19,41). Καὶ ἔχουν αὐτὰ μεγάλη σημασία· ἀποκλείουν ὁποιαδήποτε σύγχυσι καὶ κλοπὴ, ἀσφαλίζουν καὶ βεβαιώνουν τὴν Ἀνάστασι.

Ἔτσι ἔγινε ἡ κηδεία, γιὰ τὴν ὁποία λέει ἐδῶ τὸ ἐγκώμιο· «**Ἰωσήφ κηδεύει μετὰ τοῦ Νικοδήμου νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην**».

Ἀπὸ τότε –ἀναλογισθῆτε– πέρασαν εἴκοσι αἰῶνες. Στὸ διάστημα αὐτὸ πολλές καὶ ποικίλες μεταβολές ἔγιναν στὸν κόσμον, ἀλλὰ πάντα ὁ Γολγοθᾶς συγκινεῖ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅσο λάμπουν ἄστρα στὸν οὐρανό, τρέχουν οἱ ποταμοί, θάλλουν οἱ κάμποι, κι ὅσο ὑπάρχουν καρδιές μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα, **ὁ Ἑσταυρωμένος θὰ συγκινή βαθεῖα** τὶς ψυχές.

Ἡ τιμὴ στοὺς νεκροὺς χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς λαούς· **στὸ γένος δὲ τῶν Ἑλλήνων** ἔχει ἀνέκαθεν πολὺ ἰσχυρὲς ρίζες. Αὐτὸ μαρτυροῦν κλασσικὰ κείμενα ἀπὸ δράματα σπουδαίων ποιητῶν, αὐτὸ βεβαιώνουν ἱστορικὲς μαρτυρίες τῆς πρὸ Χριστοῦ ἀκόμη περιόδου τῆς πατρίδος μας, αὐτὸ ἐπισφραγίζουν χωρὶς ἀμφιβολία πλῆθος μνημεῖα, τάφοι, ἀνασκαφικὰ εὐρήματα, ποὺ ἔχει φέρει καὶ φέρνει διὰ ἀρκῶς ἀκόμη στὸ φῶς ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη καὶ βλέπουμε νὰ ἐκτίθενται στὰ μουσεῖα.

Ἐμεῖς ἀπόψε **κάνουμε σεμνὴ ἀναπαράστασι** τοῦ γεγονότος ποὺ ἐορτάζουμε. Ἡ ἀναπαράστασί μας ὅμως διαφέρει κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸ πομπῶδες θέατρο ποὺ κάνουν στοὺς ναοὺς τους οἱ παπικοί. **Ἡ Ὁρθοδοξία** μας μὲ λιτὸ καὶ ἀπέριττο τρόπο, χωρὶς νὰ θαμπώνη καὶ καταπλήττη, ἀλλὰ πνευματικὰ καὶ κατανυκτικὰ, ἀγγίζει τοὺς σταθμοὺς τῆς σωτηρίας μας καὶ τιμᾷ τὰ γεγονότα τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Λυτρωτοῦ μας. **Ἡ Δύσις** ρίπτει τὸ κέντρο βάρους στὶς σωματικὲς αἰσθήσεις, στὸ θέαμα καὶ στὸ ἀκρόαμα, στὴν εἰκόνα καὶ στὴ μουσικὴ. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀγιάζει τὰ σωματικὰ μας αἰσθητήρια καὶ ἀφυπνίζει τὶς αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς, ὥστε νὰ διακρίνουν καὶ νὰ μυηθοῦν στὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας.

Ἐμεῖς ἀπόψε **μιμούμεθα** οἱ μὲν ἄντρες τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ Νικόδημο, οἱ δὲ γυναῖκες τὶς μυροφόρες καὶ τὴν Παναγία, ποὺ ἐκήδευσαν τότε «**νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην**».

Τί θὰ πῇ «**νεκροπρεπῶς**»· ὅπως πρέπει, ὅπως ἀρμόζει σὲ νεκρό. Καὶ σὲ ποιόν νεκρό; Στὸν «**Κτίστην**», στὸν «**παμβασιλέα**» Χριστὸ ὅπως λένε τὰ ἐγκώμια (α' στάσι.).

Καλούμεθα δηλαδή, ἀγαπητοί μου, νὰ κηδεύσουμε τὸ ἄχραντο νεκρὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅπως τοῦ ἀρμόζει. Καὶ **σὲ κάθε κηδεία** βέβαια κανεὶς δὲν γελάει, δὲν ἀστειεύεται, δὲν αἰσχρολογεῖ· **ὅλοι** εἶνε σεμνοί, σκεπτικοί, κατηφεῖς· **συμμετέχουν στὸ πένθος**. Τὸ νὰ ἔχης ἐσὺ κηδεία, κι ὁ ἄλλος νὰ γελάη μπροστά σου, εἶνε ἀψυχολόγητο, ἀφύσικο, ἀπάνθρωπο.

Ἄν λοιπὸν ἡ ἀσεβὴς στάσι καὶ ἡ ἀψυχολόγητη συμπεριφορὰ εἶνε ἀπαράδεκτη σὲ κηδεῖες μικρῶν ἀνθρώπων, πόσο περισσότερο αὐτὸ ἀπᾶδει στὴν κηδεία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ! **Κηδεύεται Ἐκεῖνος** ποὺ ὅχι μόνο συνέχει τὰ ἄστρα καὶ τοὺς γαλαξίες καὶ κυβερνᾷ ὁλόκληρο τὸ σύμπαν, ἀλλὰ καὶ ἦλθε ἐδῶ στὴ Γῆ, ἐνανθρώπησε, ἔζησε ἀνάμεσά μας καὶ **θυσιάστηκε γιὰ μᾶς ἀπὸ ἀγάπη**.

Πρέπει νὰ ποῦμε μιὰ πικρὴ ἀλήθεια. Ἄν ρίξουμε μιὰ ματιὰ σὲ ναοὺς πόλεων, ὅπου γίνεται ὁ Ἐπιτάφιος, θὰ δοῦμε δυστυχῶς **μεγάλῃ ἀταξία**. Ἀνακατεμένοι ὅλοι, γελοῦν, καγχάζουν, νεαροὶ αἰσχρολογοῦν, κάνουν ἐρωτικὰ πειράγματα... Θεέ μου, ἔτσι κηδεύεται ὁ Χριστός; Ὅπως κήδευσες τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα σου, ἔτσι νὰ κηδεύσης ἀπόψε τὸν Χριστό.

Σταματῶ. **Μοῦ ῥχεταὶ νὰ κλάψω**, νὰ σιωπήσω, νὰ φύγω στὸ Ἅγιο Ὅρος, νὰ βρῶ μιὰ σπηλιὰ νὰ μπῶ, κ' ἐκεῖ νὰ κλάψω τ' ἁμαρτήματά μου καὶ τ' ἁμαρτήματα τοῦ λαοῦ.

Ξυπνήστε, ἀδελφοί μου συναμαρτωλοί! Κάτι συμβαίνει στὸν τόπο αὐτόν, τὸν τόσο εὐλογημένο ἀλλὰ καὶ τόσο ὑπεύθυνο. Εἶδατε; σεισμοὶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Θέλετε ἄλλο πρωτοφανές; Σ' ἓνα δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν μιὰ εἰκόνα συνεχῶς ἐκινεῖτο· κάλεσαν ἠλεκτρολόγους καὶ μηχανολόγους, δὲν μπορούσαν νὰ βροῦν τὴν αἰτία. Καὶ στὸ Ἅγιο Ὅρος ἡ κανδήλα τῶν Ἰβήρων ἐκινεῖτο. Θεέ μου, κάτι θὰ συμβῇ. Δὲν θέλω νὰ σκορπίσω πανικό, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη ὅλοι νὰ συναισθανθοῦμε τὴν ἁμαρτωλότητά μας· **μόνο ἡ μετάνοια θὰ μᾶς σώσῃ**.

Εὐχόμεθα στὸ Θεὸ καὶ παρακαλοῦμε τὴν **ὑπεραγία Θεοτόκο**, τὴν ὑπέρμαχο τοῦ γένους μας, νὰ ἐπιβλέψῃ ἰλέω ὄμματι ἐφ' ὅλην τὴν γῆν καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τὸν τόπο μας.

Ταῦτα, ἀγαπητοί μου. Μὲ τὰ ὡραιότατα τροπάρια καὶ **ἐν σεμνότητι ἅς συνοδεύσουμε** τὸ ἄχραντο σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 24-4-1981 τὸ βράδυ (μὲ νέο τώρα τίτλο). Καταγραφή καὶ σύντμησις 28-2-2022.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflor@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2470

Τοῦ ἁγ. Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου
Δευτέρα Διακαινησίμου 25 Ἀπριλίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Κάθε Χριστιανὸς νὰ εἶνε μάρτυρας

«Γίνεσθέ μοι μάρτυρες..., λέγει Κύριος ὁ Θεός» (Ἠσ. 43,10)

Ἐνα πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶμε, ἀδελφοί μου, δὲν τὸ προσφωνοῦμε μὲ ἓνα χαρακτηρι-
σμὸ - ἓνα ὄνομα· ἐκδηλώνουμε τὴν ἀγάπη μας
ὅχι μονολεκτικὰ ἀλλὰ μὲ πολλὰ ὀνόματα καὶ
ἐπίθετα. Ἡ **μάνα** π.χ. ποὺ ἀγαπᾷ τὸ παιδί - τὸ
σπλάχνο της, ἐνῶ τὸ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιὰ καὶ
τὸ βυζαίνει μὲ τὸ ἄδοιο γάλα, τοῦ λέει χίλια
δυὸ χαϊδευτικὰ ὀνόματα («φῶς μου», «μάτια μου»,
«χρυσό μου» καὶ ἄλλα) ποὺ ξέρει ἡ γλῶσσα τῆς
μάνας, ὅσο ἀγράμματα κι ἂν εἶνε.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φυσικὴ μάνα ὑπάρχει καὶ
μιά ἄλλη μάνα, πνευματικὴ - ὑπερφυσικὴ, ποὺ
μᾶς ἀγαπᾷ περισσότερο κι ἀπὸ τὴ φυσικὴ μας
μάνα· καὶ αὕτη εἶνε ἡ **Ἐκκλησία**. Αὕτη εἶνε ἡ μά-
να μας, ἰδιαίτερος ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ
ὅλων τῶν ὀρθοδόξων. Μᾶς παίρνει ἀπὸ τὴν
ἀγκαλιὰ τῆς μάνας, μᾶς βαπτίζει στὴν ἱερὰ κο-
λυμβήθρα, μᾶς στεφανώνει στὸ γάμο, μᾶς συνο-
δεύει διὰ βίου, κι ὅταν πιά ἀφήνουμε τὸ μάταιο
τοῦτο κόσμο, μᾶς ἀποχαιρετᾷ στὸν τάφο ρί-
χνοντας λίγο χῶμα καὶ λέγοντας «*Γῆ εἶ καὶ εἰς
γῆν ἀπελεύση*» (Γέν. 3,19).

Ἡ μάνα Ἐκκλησία, λοιπόν, ἔχει **παιδιά**. Καὶ
ὑπάρχουν παιδιά **κακά**, χριστιανοὶ δηλαδὴ ἀπει-
θεῖς, ποὺ δὲν θέλουν νὰ τὴν ἀκούσουν – καὶ παρ'
ὅλο ποὺ τὴν λυποῦν αὕτη δὲν παύει νὰ τοὺς
ἀγαπᾷ. Ἀλλὰ ἔχει καὶ παιδιά **ὑπάκουα**, γιὰ τὰ
ὁποῖα χαίρεται, πιστὰ παιδιά ποὺ ὅταν ἀκούσουν
τὸ «*Τάδε λέγει Κύριος...*» ὑπακούουν πάντοτε
στὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Αὐτοί, τ' ἀγαπημένα παιδιά
τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε οἱ **ἅγιοι**, τοὺς ὁποίους τιμᾷ
τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τους καὶ ψάλλει **ὑμνους**.

Ἔτσι καὶ σήμερα, ποὺ ἐορτάζουμε τὴ **μνήμη
τοῦ ἁγίου Γεωργίου**. Μὰ χρειάζεται κάτι νὰ γίνη
ὥστε οἱ πιστοὶ νὰ κατανοοῦν τὰ ὑπέροχα αὐτὰ
τραγούδια, ποὺ συνέθεσαν ἱεροὶ ὑμνογράφοι.

Τί λέει σήμερα ἡ Ἐκκλησία; τί **ὑμνους**, ἐπαί-
νους, λουλούδια καὶ στεφάνια πλέκει γιὰ νὰ τι-
μήσῃ τὸν ἅγιο Γεώργιο; Νὰ μερικὰ μόνο. Εἶσαι,
λέει, ἅγιε Γεώργιε, **στρατιώτης Χριστοῦ** • γεν-
ναῖος ἐν μάρτυσιν • **θεῖος ἀριστεύς** • ἀθλοφό-
ρος • **τροπαιοφόρος** • **χρυσὸς κεκαθαρμένος**
ἐπταπλασίως • **ἀστήρ πολύφωτος** • **ἥλιος λά-**
μπων ἐν τῷ στερεώματι • **μαργαρίτης πολύτι-**
μος • **λίθος αὐγάζων** • **υἱὸς ἡμέρας** • **ὑπέρμαχος**

τῶν πιστῶν ἐν κινδύνοις • **δίκαιος γεωργὸς τῆς**
Τριάδος (ἑσπ. κγ' Ἀπρ.). Μαζὶ μὲ τὰ χελιδόνια, ποὺ
ἔρχονται τὴν ἄνοιξι καὶ φέρνουν χαρά, ἔρχεται
καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος μὲ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χρι-
στοῦ καὶ μὲ ἄνθη ποιήσεως σὰν αὐτὰ.

Ἀπ' ὅλα ὅσα λένε οἱ ὕμνοι καὶ τὰ ἀναγνώ-
σματα τῆς σημερινῆς ἐορτῆς, διαλέγω ἓνα μόνο.
Θέλω μὲ ἀπλὰ λόγια νὰ σᾶς ἐξηγήσω **ἓνα χρω-**
ρίο τοῦ προφήτου Ἡσαΐου ἀπὸ τὸ ἀνάγνωσμα
τοῦ ἐσπερινοῦ (βλ. Ἠσ. 43,9-14). Τ' ἀκοῦμε, μὰ δὲν τὸ
συγκρατοῦμε. Ἄν δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ γίνῃ οἰκου-
μενικὴ σύνοδος, ἀξίζει ἐκεῖ νὰ ἐξετασθῇ, πῶς
μποροῦν οἱ πιστοὶ νὰ βοηθηθοῦν στὴν κατα-
νόησι ὅσων λέγονται στὴ λατρεία μας, γιὰτί τῶ-
ρα ἐλάχιστα ὠφελοῦνται ἀπὸ μία τυπικὴ παρα-
κολούθησι τῶν ἀκολουθιῶν.

Τί λέει λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ὁ προφήτης
Ἡσαΐας; Μᾶς μεταφέρει τὸ λόγο τοῦ Κυρίου καὶ
μᾶς δίνει ἐντολή· «*Γίνεσθέ μοι μάρτυρες*» (Ἠσ. 43,10)·
νὰ γίνουμε μάρτυρες τοῦ Κυρίου. Πῶς τὸ ἐννο-
εῖ αὐτό; Εἶνε «χοντρὸ νόμισμα» καὶ πρέπει νὰ
τὸ κάνουμε λιανὰ, νὰ τὸ καταλάβετε ὅλοι. **Μὲ
ποῖό τρόπο νὰ γίνουμε μάρτυρες;**

Ὑπάρχουν στὸ σημερινὸ κόσμο ἄνθρωποι
ποὺ ἀγνοοῦν τελείως τὴ θρησκεία μας. Μπορεῖ
νὰ πῆγαν στὸ γυμνάσιο ἢ καὶ στὸ πανεπιστήμιο,
νὰ πῆγαν στὸ ἐξωτερικὸ, νὰ μάθανε γλῶσσες,
νὰ ἔχουν διπλώματα καὶ μεγάλα ἀξιώματα στὸ
κράτος· ἀπὸ τὴν πίστι μας ὅμως δὲν γνωρίζουν
γρῦ, τίποτα! Ἐνα παιδί τοῦ δημοτικοῦ, ποὺ
ἀκούει ἀπὸ τὸ κατηχητικὸ τὰ λόγια τοῦ Χρι-
στοῦ, ξέρει περισσότερα ἀπὸ αὐτοὺς. Αὐτοὶ
εἶνε **οἱ ἀγνοοῦντες**.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς ὑπάρχουν ἄλλοι χειρότε-
ροι. Αὐτοί, σὰν τὸ δράκοντα ποὺ σκότωσε ὁ ἅ-
γιος Γεώργιος, σκορπᾶνε φαρμάκι ἐναντίον τῆς
θρησκείας· σὲ καφφενεῖα, σαλόνια, δρόμους καὶ
πλατεῖες, αὐτοκίνητα καὶ αὐλὲς σχολειῶν, παν-
τοῦ, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀκονοῦν τὴ
γλῶσσα καὶ νὰ καταφέρωνται κατὰ τῆς Ἐκκλη-
σίας· ὅτι τάχα ἡ Χριστιανικὴ πίστι ἦταν γιὰ τοὺς
περασμένους αἰῶνες, γιὰ παλαιούς καιροὺς, γιὰ
γριές καὶ γέροντες, ἀλλὰ τώρα εἶνε ἐμπόδιο στὴν
πρόοδο, στὴν ἐπιστήμη, στὶς νέες ιδέες· καὶ ἄ-

ρα –μία φωνή ακούγεται– Πρέπει ν’ ἀφήσουμε τὴ θρησκεία καὶ ν’ ἀγκαλιάσουμε ἄλλες ἰδέες καὶ συστήματα, ποὺ θὰ μᾶς φέρουν, λέει, εὐημερία. Ὑπάρχουν λοιπὸν ἀγνοοῦντες, ὑπάρχουν καὶ **συκοφάντες** τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Καὶ ὅπως, ὅταν ἀκοῦς τὸν ἄλλο νὰ συκοφαντῇ τὴ μάνα σου, ἀνεβαίνει τὸ αἷμα σου στὸ κεφάλι, ἔτσι κ’ ἐμεῖς, ὅταν ἀκοῦμε νὰ δυσφημοῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ ὄργανά της, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ αἰσθανώμαστε ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησι.

Ὑπάρχουν τέλος καὶ ἄλλοι, ἀκόμη χειρότεροι, οἱ **βλάσφημοι**. Αὐτοὶ ὅχι ἀπλῶς συκοφαντοῦν καὶ διαβάλλουν, ἀλλὰ ἀνοίγουν τὰ βρωμερά τους χεῖλη καὶ βλαστημοῦν τὰ θεῖα.

Τέτοιος εἶνε ὁ κόσμος. Λοιπὸν **τί πρέπει νὰ γίνη;** ὅσοι ἀγνοοῦν νὰ μείνουν στὴν ἀγνοία τους; ὅσοι συκοφαντοῦν νὰ συνεχίσουν νὰ διαβάλλουν; καὶ ὅσοι βλαστημοῦν νὰ μείνουν ἀνενόχλητοι νὰ χύνουν τὸ δηλητήριό; Ὁχι, ἀδελφοί μου. **Χρειάζεται ἀντίδρασις.** Πρέπει οἱ ἀγνοοῦντες νὰ διδαχθοῦν, οἱ συκοφάντες νὰ ἀποστομωθοῦν, οἱ βλάσφημοι νὰ φράξουν τὰ στόματά τους. **Πῶς θὰ γίνη αὐτό;** μὲ μαχαίρια καὶ σπαθιά, μὲ πιστόλια καὶ κανόνια; Ὁχι βέβαια. Τέτοια πράγματα, «**ὅπλα σαρκικά**» (Β' Κορ. 10,4) καὶ ὅπλα πολεμικά, οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἔχουμε· **δὲν ἀσκοῦμε βία** ὅπως ἀσκεῖ τὸ κράτος.

Τὸ λέω αὐτό, γιατί συχνά μὲ κατηγοροῦν ὅτι πιέζω. Ἐγὼ ὅμως δὲν διαθέτω κανένα πολεμικὸ καὶ φονικὸ ὄπλο, οὔτε σουγιᾶ δὲν ἔχω ἐπάνω μου. Κανένα δὲν βιάζω, μόνο δείχνω τὸ δρόμο τῆς ἀληθείας καὶ **χρησιμοποιοῦ ἀπλῶς τὸν λόγο.** Ἀλλ’ αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ λόγος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ τοὺς στενοχωρεῖ. Καὶ τί δὲν θὰ ἴδιναν γιὰ **νὰ κλείσῃ τὸ στόμα μου** καὶ νὰ μὴ μιλάω – σὲ καιρὸ ἀθείας, πλάνης καὶ ἀπιστίας!

Πῶς λοιπὸν νὰ φιμώσουμε τοὺς βλασφήμους, ν’ ἀποστομώσουμε τοὺς συκοφάντες (π.χ. τοὺς αἰρετικούς λατίνους, ποὺ διαβάλλουν τὴν Ὁρθόδοξία), νὰ διαφωτίσουμε αὐτοὺς ποὺ ἀγνοοῦν; **Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις:** «**Γίνεσθέ μοι μάρτυρες**». Ὁ κάθε Χριστιανὸς ἢ Χριστιανὴ δὲν ἀρκεῖ μόνο νὰ ἔνε πιστοί, νὰ ἐρχώμαστε στὴν ἐκκλησία, ν’ ἀνάβουμε κερί, νὰ προσκυνᾶμε τίς εἰκόνες· πρέπει καὶ ν’ ἀνοίγουμε τὸ στόμα. Στὴ Μικρὰ Ἀσία ὑπῆρχαν οἱ **κρυπτοχριστιανοί**· μέσ’ στὰ σπίτια τους ἦταν Χριστιανοί, ἀλλὰ ἔξω ἦταν Τοῦρκοι· ἡ γλῶσσα τους τούρκικη, ἡ καρδιά τους Χριστιανή. Μὰ ἔτσι μᾶς θέλει ὁ Χριστός; Ἐκεῖνος θέλει καὶ ἡ καρδιά καὶ ἡ γλῶσσα νὰ εἶνε χριστιανική· **νὰ μὴ μένουμε μουγγοί**, νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴ γλῶσσα ἄλλοτε νὰ διαφωτίσουμε, ἄλλοτε νὰ ἐλέγξουμε, ἄλλοτε νὰ στηλιτεύσουμε· νὰ μῆ τέλος πάντων μιὰ εὐπρέπεια σὺν συναναστροφές μας.

«**Γίνεσθέ μοι μάρτυρες**». Γιὰ νὰ γίνη κανεὶς μάρτυς, νὰ ὁμολογήσῃ τὸ Χριστό, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔνε κληρικὸς ἢ θεολόγος· **κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶνε μάρτυρας.** Δηλαδή· νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ Χριστό, νὰ μὴν κρύψῃ τὸ θησαυρὸ τῆς πίστεως κατὰ τὸ «**Ἐπίστευσα, διό ἐλάλησα**» (Ψαλμ. 115,1 = Β' Κορ. 4,13).

Ἀπαιτεῖται ὅμως ἡρωισμός. Διότι ὁ κόσμος εἶνε ἐχθρικός. Ἕνα παράδειγμα. Στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, ποὺ βρεθήκαμε στὴν Κοζάνη, ἔπιαναν ἀθώους καὶ τοὺς ἔκλειναν στὴ φυλακή. Ἡ ἀθώότητά τους ὅμως ἔπρεπε ν’ ἀποδειχθῇ δικαστικῶς, καὶ τὰ δικαστήρια δὲν ἦταν ἐλληνικά· ἦταν γερμανικά, ἰταλικά, βουλγάρικα· καὶ ὁποῖος τολμοῦσε νὰ τοὺς υπερασπιστῇ, ἐκτελεῖτο κι αὐτός. Οἱ γυναῖκες τους ἔτρεχαν νύχτα στὰ καλντερίμια μὲ τὰ φανάρια καὶ παρακαλοῦσαν· –Μάρτυρες ζητᾶμε! δέσποτα - παπούλη, ὁ ἄντρας μου χάνεται... Οὔτε ἀδερφὸς μάρτυρας οὔτε δικηγόρος γιὰ υπεράσπισι ἐρχόταν· κ’ ἔτσι πολλοὺς τοὺς ἔφαγε τὸ μαῦρο χῶμα. Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ἡρωισμός.

Ὅπως λοιπὸν σὲ τέτοιες ἐποχὲς εἶνε δύσκολο νὰ μῆς μάρτυρας ὑπὲρ τοῦ ἀθώου, ἔτσι καὶ στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξαν ἐποχὲς διωγμῶν, ποὺ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ἔτρεχε ποτάμι. Τώρα εὐκολὰ δηλώνει κανεὶς **Χριστιανός.** Κουράστηκαν τὰ χέρια τῶν ἀστυνόμων νὰ γράφουν σὺν ταυτοτήτες «χριστιανὸς ὀρθόδοξος». Δὲν στοιχίζει τίποτα. Μὰ τότε, στὴν ἐποχὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων, **στοίχιζε·** ἔλεγες «**Εἰμαι Χριστιανός**», καὶ **πάει τὸ κεφάλι σου!**

«**Γίνεσθέ μοι μάρτυρες**». Σήμερα βέβαια δὲν κόβουν κεφάλια. Ἀλλὰ **καὶ σ’ αὐτὴ τῇ μοντέρνῃ ἐποχῇ** ἀπαιτεῖται ἡρωισμός. Τολμάει κάποιος σὲ λεωφορεῖο, σιδηρόδρομο, ἀεροπλάνο νὰ κάνῃ τὸ σταυρό του; Μόλις τὸν δοῦν γελάνε. Καὶ στὴ γενιὰ αὐτῇ τῶν εὐδαιμονιστῶν, τῶν μηδενιστῶν, ἔχει ἀξία νὰ ὁμολογῇ τὴν πίστι σου στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

«**Γίνεσθέ μοι μάρτυρες**». Εἶνε ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ **νὰ μαρτυρήσουμε κ’ ἐμεῖς.** Ὁχι διὰ τοῦ αἵματος, τοῦλάχιστον διὰ τοῦ στόματος. Στὸ σπῆτι, στὸ σχολεῖο, στὸ στρατό, σὺν δημόσιες ὑπηρεσίες, παντοῦ ὅπου βρισκόμαστε, νὰ μὴ ντρεπώμαστε νὰ ὁμολογοῦμε. Καταντήσαμε σὲ τέτοια φοβία τὰ παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ, «**οἱ υἱοὶ τῆς ἡμέρας**» (Α' Θεσ. 5,4-5), ὥστε ντρεπόμαστε νὰ κάνουμε καὶ τὸ σταυρό μας.

«**Γίνεσθέ μοι μάρτυρες**». Μάρτυρες ἔγιναν ἀναριθμητοὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες, γέροντες καὶ παιδιὰ. Μπροστὰ στὸν τύραννο ἔλεγαν· Κ’ ἐμεῖς εἴμαστε Χριστιανοί! καὶ τοὺς θέριζαν ὅπως τὸ δρεπάνι τὰ στάχυα. Ἐκατομμύρια μάρτυρες κάθε ἡλικίας καὶ τάξεως. Καὶ μετὰ αὐτῶν λάμπει σὰν ἥλιος ὁ **ἅγιος Γεώργιος ὁ μεγαλομάρτυς.**

Ἄς τὸν παρακαλέσουμε, ἀδελφοί μου, ὅσοι τιμοῦμε τὴ μνήμη του, **νὰ δώσῃ καὶ σ’ ἐμᾶς θάρρος,** νὰ ὁμολογήσουμε στὴ γενεὰ μας τὸ Χριστό· νὰ τὸν μαρτυρήσουμε μὲ τὰ λόγια, μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμά μας, κι ἂν ἔρθῃ ὥρα –δὲν τὸ ξέρουμε– καὶ μὲ τὸ **αἷμα** μας ἀκόμα νὰ υπογράψουμε τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀρθῆς πίστεως, τῆς Ὁρθόδοξίας, λέγοντας κ’ ἐμεῖς, ὅτι «**Εἴμαστε Χριστιανοί**», ὥστε νὰ ἐκτελέσουμε τὴν ἐντολὴ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου «**Γίνεσθέ μοι μάρτυρες**».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Νικολάου Φλωρίνης τὴν Τρίτη 22-4-1969 ἑσπέρως, μὲ νέο τότε τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντημσις 18-3-2022.